Τὸ φύλλον λεπτὰ 10 — 21 Αὐγούστου 1916 — Ἀριθ. 44

Ο ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΠΑΝΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΝΗΜΑΤΑ

Η ΘΡΗΝΟΥΣΑ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ

Η "ΚΥΡΙΑΚΗ,,

Ἐκδιδομένη ὑπὸ τῶν Ἐκδοτικῶν Καταστημάτων τῆς «Ἀκροπόλεως»

Ἰδιοκτήτης: ΒΛ. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

Ἐτησία διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δραχμαὶ 6

» » » Ἐξωτερικὸν Φράγκα 10

Ἔτος Α'. 21 Αὐγούστου 1916 Ἀριθ. 44

ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Συλλογισμὸς

Κάποιος φίλος μοῦ γράφει, ὅτι αἱ Παρισιναὶ ἔχουν χαριτωμένο βάδισμα, ἐπειδὴ κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους χρόνους στὸ Παρίσι οἱ δρόμοι ἦσαν κακῶς λιθοστρωμένοι καὶ διὰ τοῦτο αἱ κυρίαι ὑπεχρεοῦντο νὰ βαδίζουν μὲ τὴς μύτες. Ἐκ τούτου μάλιστα προῆλθε καὶ ἡ μόδα τῶν ὑψηλῶν τακουνιῶν. Τώρα ἐὰν τὸ βαδίζειν μὲ τὴς μύτες καὶ τὸ φορεῖν πανύψηλα τακούνια συντελοῦν εἰς τὸ νὰ κάμνουν βάδισμα τῆς γυναικὸς χαριτωμένο δὲν γνωρίζω οὔτε τολμῶ νὰ πῶ, ἀφοῦ ἔχω καὶ ἀναγνώστας ἀνήκοντας εἰς τὸ ὡραῖον φῦλον. Ἕνα μόνον συλλογίζομαι· ὅτι ἐὰν εἶνε ἀληθὴς ὁ ἰσχυρισμὸς αὐτὸς θὰ ἔπρεπε αἱ Ἀθηναῖαι ἀφοῦ ἔχομεν ἀκόμα εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπόκρημνους δρόμους, οἱ ὁποῖοι ὁμοιάζουν μὲ κατσάβραχα καὶ τοὺς ὁποίους μόνον ἂν εἶχε φτερὰ κανεὶς θὰ μποροῦσε τὸ χειμῶνα ἢ τὴς νύχτες νὰ περάσῃ ἀσφαλῶς— θἀἔπρεπε ἡ Ἀθηναῖες, λέγω, νὰ ἔχουν ὄχι χαριτωμένο ἀλλ' ἀγγελικὸ βάδισμα. Μόνον ἐὰν τὸ τελευταῖον ἐξακριβωθῇ ἀληθὲς θὰ ἀποδειχθῇ ὅτι οἱ κακοὶ δρόμοι καὶ τὸ βαδίζειν μὲ τὴς μύτες κάμνουν τὸ δῆμα χαριτωμένον.

Κοσμήματα λουλουδένια

Λοιπόν, τὰ μάθατε ; Εἰς τὴν Ἀμερικὴν αἱ ἐκκεντρικαὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ ὡραίου φύλου ἀπεφάσισαν νὰ ἀντικαταστήσουν εἰς πολλὰς περιστάσεις τὰ κοσμήματα μὲ λουλούδια πραγματικά. Οὕτω θὰ ἔχωμεν τώρα κολλιὲ ἀπὸ φρέσκα λουλούδια, κοσμήματα στὰ μαλλιά, στοὺς ὤμους, ζῶνες ἀπὸ ἄνθη. Ἡ εἰδησις, ἐκ πρώτης ὄψεως, θὰ ἠδύνατο νὰ φέρῃ κάποιαν ἀνακούφισιν εἰς τοὺς συζύγους, ὅταν ὅμως σκεφθοῦν ὅτι τὰ λουλούδια ζοῦν μόνον μίαν πρωΐαν ἢ μίαν ἑσπέραν καὶ ὅτι ὅπως ἔχομεν πολυτίμους λίθους θὰ ἔχωμεν καὶ πολύτιμα λουλούδια— τότε θὰ ἴδουν ὅτι ἡ νέα ἐπινευσις τῆς Μόδας κατ' οὐδὲν θὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἀνακούφισιν ἐκείνων ποὺ πληρώνουν τοὺς λογαριασμούς. Καὶ τοῦτο ἀπὸ ἀπόψεως οἰκονομικῆς. Ἀπὸ καλλιτεχνικῆς ὅμως ἀπόψεως ἡ νέα μόδα δὲν μπορεῖ ἢ νὰ ἐνθουσιάσῃ. Μιὰ καλλονὴ ἀνθοντυμένη μέσα σὲ μιὰ χορευστερίδα λ. χ. θὰ ἦτο κάτι σεμνότερο, φυσικώτερο, ὡραιότερο ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς ὡραίας τὴν ὁποίαν περιβάλλουν αἱ πολύχρωμοι φλόγες, ἀκτῖνες καὶ φεγγοβολήματα τῶν διαμαντικῶν της. Τὸ στόλισμα μὲ πολυτίμους λίθους εἶνε μεγαλοπρεπὲς εἶνε πλούσιον, ἀλλ' εἶνε καὶ κάπως ἄγριον. Ἔχει κάτι ἀνατολίτικο, ἀσιατικό, ἐνῷ τὸ στόλισμα μὲ λουλούδια θὰ ἦτο ἁπαλότερον, γλυκύτερον πλαίσιον γιὰ μιὰ ὡραίαν ζωντανὴν εἰκόνα.

Ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων

Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ὁ Δῆμος Ἀθηναίων ἀπὸ φιλανθρωπίαν πρὸς τὸ ἰχθυοῦμορ τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἀπεφάσισε νὰ δώσῃ ἕνα θέμα εἰς τοὺς χρονογράφους καὶ εὐθυμογράφους τοῦ κλεινοῦ καὶ ἰσοτεφοῦς ἄστεως καὶ ἔβαλε εἰς τὴν γωνίαν Σταδίου καὶ Αἰόλου τὸν περιώνυμον πλέον καταστάτα, μοναδικὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, ὁ ὁποῖος κενὸς καὶ μὲ στρογγυλὸ στόμα γελᾷ καὶ μᾶς κορροϊδεύει ὡς νὰ μᾶς δείχνῃ τὰ γύρω σκουπίδια. Εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ σταθῇτε πρὸ αὐτοῦ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἀπορήσετε διὰ τὴν ὕπαρξίν του καὶ, ἂν ἔχετε πεπρόσεχε ὑπόψιν σας καὶ νὰ γράψετε ἕνα εὐθυμογραφικὸν χρονογράφημα ἢ μιὰ παραγραφοῦλα διὰ τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων. Τέλος τί χρησιμεύει ὁ γοῦφος αὐτός ; "Ολοι οἱ χρονογράφοι σχεδὸν ἅμα τῇ ἐμφανίσει του ἐξηγέρθησαν, ἐγέλασαν καὶ μᾶς εἶπαν σοκιτείροντες.

— Πφ. Τί μπορεῖ νὰ περιλάβῃ αὐτὸ τὸ μικρὸ πραγματάκι ;

Ἰδοὺ μία ὁμολογία ἀξία προσοχῆς, ἡ ὁποία μᾶς κάμνει νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ ἔστησαν τὸν κάλαθον εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Σταδίου τὸ ἔκαμαν μὲ προθέσεις εἰρωνίας καὶ σαρκασμοῦ. Τί θέλουν νὰ ἐξακριβώσουν ; Τί θέλουν νὰ ἀποδείξουν ;

Κάθε φορὰ ποὺ περνῶ ἀπὸ κεῖ εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ κυτάξω. Ὁ κάλαθος αἰωρεῖται εἰς τὴν παρμικρὰν τοῦ ἀνέμου πνοὴν, γελᾷ ἐλαφρότατος, περιπαίζει. Οὐδέποτε περιέχει τίποτε. Οὔτε μιὰ ἐρωτικὴ ἐπιστολή, οὔτε ἕναν τόμον ποιημάτων, οὔτε μιὰ ἐφημερίδα—τίποτε Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μὲ ἀνησύχησε, μὲ κατέπληξε Τί διάβολο. Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἄχρηστο στὴν Ἀθήνα ; Εἰς τὰς Εὐρωπαϊκὰς καὶ Ἀμερικανικὰς πόλεις, σὲ κάθε γωνία, ὑπάρχουν μεγάλοι κάλαθοι ἀχρήστων ποὺ καθημερινῶς γεμίζουν ὅλοι καὶ πολλὲς φορὲς ξεχειλίζουν. Στὴν Ἀθήνα ἐστήθη ἕνας μόνος καὶ τόσες ἡμέρες δὲν ἐτιμήθη οὔτε μὲ ἕνα ἄχρηστο πρᾶγμα. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν ἄχρηστα στὴν Ἀθήνα. Ἀλλὰ τότε ἀφοῦ δὲν τὰ πετοῦν στὸ καλάθι τί τὰ κάνουν ; Τί ἀπογίνονται ; Ποῦ πᾶνε ; Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ;

Τὸ λαϊκὸν χιοῦμορ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ παρακολουθοῦσα τὴν παράστασιαν κάποιου Καραγκιόζη μαζὶ μὲ μιὰ κυρία γνωστή μου ἡ ὁποία βλέπουσα τὸν κόσμο νὰ γελᾷ τόσο συχνὰ καὶ μὲ τόση ὀρεξι μὲ ἠρώτησε μὲ ἀφελῆ καὶ ἀθῶα ἀπορία (γιατ' εἶνε κυρία καθὼς πρέπει, καὶ φοιτᾷ τακτικὰ εἰς τὰ θέατρα) γιὰ ποιὸ λόγο τάχα πηγαίνει τόσος κόσμος κἀκόμα στὸν Καραγκιόζη καὶ τί γοῦστο τοῦ βρίσκει. "Οπως εἶπε ἡ ἀνωτέρω κυρία πηγαίνει ταχτικὰ εἰς τὰ θέατρα καὶ παρακολουθεῖ τὰς ἐπιθεωρήσεις μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Δὲν γνωρίζω ἂν εἶχε τὴν περιέργεια ποτὲ νὰ ἐρωτήσῃ τὸν ἑαυτό της πρῶτα τί γοῦστο βρίσκει εἰς τὰς ἐπιθεωρήσεις. Ἂν τὸ ἔκαμνε αὐτὸ ἴσως θὰ ἐμάθαινε ὅτι τὴ ἐφαίνεται περίεργο καὶ ἀνεξήγητο γιατὶ δηλαδὴ ὁ κοσμάκης εὐχαριστεῖται σὰν Καραγκιόζη. Θἀδλεπε, ὅτι ἐνῷ αἱ περισσότεραι ἐπιθεωρήσεις δὲν προσφέρουν τίποτε, οὔτε σταγόνα πνεύματος ἢ χιοῦμορ, ὁ Καραγκιόζης τοὐλάχιστον μᾶς δροσίζει ἀφθόνως μὲ τὸ λαϊκὸν πνεῦμα, μὲ τὴν λαϊκὴν σάτυραν, ἡ ὁποία οὔτε ἄνοστη, οὔτε ἐπιπολαία εἶνε. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία μάλιστα καὶ ἂς φανῇ ὅσον θέλει παραδοξολογία αὐτὸ εἰς ἐκείνους ποὺ δοκιμήθηκαν ἀπιστεύουν κἀδεκάθετι ἔνοκαὶ ψεύτικο πῶς εἶνε τὸ καλλίτερο—ὅτι ὁ Καραγκιόζης καὶ ὄχι αἱ ἐπιθεωρήσεις θὰ χρησιμεύουν ὡς πηγὴ μιὰ μέρα διὰ τὸν μέλλοντα ἀληθινὸν κωμῳδιογράφον ἢ σατυρογράφον τῆς Ἑλλάδος.

Προπατορικὰ ἁμαρτήματα

Καὶ ἡ πλατὺ φοῦστα ποὺ φοροῦν τώρα αἱ κυρίαι μας καὶ τὸ κρινολίνον ἀκόμα δὲν εἶνε τίποτε παραβαλλόμενα πρὸς τὰ φουστάνια, τὰ ὁποῖα φοροῦν εἰς μερικὰ μέρη τῆς Ἀφρικῆς καὶ εἰκόνα τῶν ὁποίων εἶδα προχθὲς εἰς ἀγγλικὸν περιοδικόν. Τὸ φουστάνι ἐκεῖνο εἶνε σάρωτὸ μπαλόνι. Ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται πάλιν ὅτι ἡ Μόδα ὅπως καὶ ἡ Ἱστορία ἀντιγράφει ἑαυτήν. Ἂς μὴ γογγύζομεν λοιπόν. "Ολ' αὐτὰ ἦσαν συνήθειαι παλαιόταται, τὰς ὁποίας ἴσως ἡ ἱστορία τοῦ μέλλοντος ἐξακριβώσῃ ὅτι ἔφθανον μέχρι τῆς πανηρᾶς Εὔας. Ἄλλωστε οἱ σύζυγοι ἂς εἶνε εὐχαριστημένοι ποὺ τὸ πλάτος τῶν φουστανιῶν τῶν συζύγων των εἶνε τόσον μόνον καὶ δὲν διπλασιάζεται, δὲν γίνεται σωστὸ μπαλόνι, ὁπότε θὰ ὑπῆρχε φόβος καμμιὰ μέρα ἡ καμμιὰ νύχτα αἱ ὡραῖαι μας γινόμεναι καὶ τοῦ ἀέρος ἐλαφρότεραι νἀγλυστρήσουν τοῦ ἐδάφους καὶ νὰ χαθοῦν εἰς τὰ ὕψη τοῦ αἰθέρος.

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ὁ ἔρως εἶνε μῦθος, ἀλλ' οἱ θρῦλοι οἱ σχετικοὶ μὲ ὀτν ἔρωτα εἶνε τόσον δαδεδομένοι ποὺ τὸν κάμνουν νὰ φαίνεται ἀληθινός.

***

Μιὰ καλὴ τουαλέτα εἰς καλὰ χέρια μπορεῖ νὰ γείνῃ καταστρεπτικὸν ὅπλον ὅσο καὶ ἡ μεγαλειτέρα βόμβα ἢ ὀβίς.

***

Οὐδεὶς ἄνθρωπος κατέκτησε μέχρι σήμερον γυναῖκα, χωρὶς νὰ ἀπορήσῃ ἔπειτα γιατὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ τὸν ἄλλον νὰ τὴν κατακτήσῃ.

***

Ὅσο περισσοτέραν ἐλευθερίαν χορηγεῖ ὁ ἄνδρας εἰς τὴν γυναῖκα, τόσον ὀλιγωτέραν ἐπιτρέπει αὐτὴ εἰς τὸν ἄνδρα.

Ἡ τελευταία λέξις τῆς γυναικὸς εἶνε κάτι ποὺ δὲν εἰπώθηκε ἀκόμη.

Ἡ γυναῖκα εἶνε μῖγμα παραδείτου καὶ κολάσεως— ὑπερισχύει ὅμως ἡ κόλασις πολύ.

***

Ὅταν μιὰ γυναῖκα κινῇ τὸ κεφάλι της (ὅπως καὶ ἂν τὸ κινῇ) ἔσω βέβαιος, ὅτι λέγει «Ναί».

***

Ἡ νεότης φεύγει, ἡ γυναῖκα βάφεται καὶ ὁ ἄνδρας ἀκόμη ψεύδεται λέγων· φαίνεσθε πάντα τόσο νέαι.

***

Ὅλοι οἱ φρόνιμοι ἄνθρωποι γράφουν καὶ πιστεύουν, ὅτι εἶνε καλλίτερα νἄχῃ κανεὶς σπῆτί του λιμπάδες ζωγραφιστοὺς ἢ ἀπὸ γύρω ἀν τὶ ἀϋστάδων πραγματικῶν πτυμένων μεταξωτὰ ἢ μουσελίνα καὶ ὅμως κανεὶς φρόνιμος δὲν τὸ ἐφαρμόζει.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΠΕΙΡΑΖΕ

— Σερβιτόρε. Ξέρεις, ὅτι ἔχεις τὸ δάχτυλό σου μέσα στὴ σοῦπα ποὺ μοῦ φέρνεις ;

— Δὲν πειράζει, κύριε. Δὲν εἶνε πολὺ ζεστή.

ΜΠΡΟΥΝΟ ΛΕΣΣΙΓ

ΟΤΑΝ ΕΙΝΕ ΤΥΧΕΡΟΣ ΚΑΝΕΝΑΣ

Ὅσο περισσότερο κανεὶς σκέπτεται τὸ ζήτημα τῆς τύχης, τόσο λιγωτέρα γνωρίζει περὶ αὐτοῦ. Οἱ μαθηματικοὶ μποροῦν νὰ διατυπώνουν τοὺς νόμους τῶν πιθανοτήτων μιὰ χαρά, καὶ νὰ σᾶς λέγουν ὅτι ὅσο ἕνα νόμισμα δείχνει «κορώνα» εἰς τὴν σειράν, τόσο αὐξάνουν κάθε φορὰν αἱ πιθανότητες ὅτι τὴν προσεχῆ θὰ δείξῃ «γράμματα». Ἕνας τυχερὸς ὅμως, ποὺ δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ ἄλφα ἀπὸ τοὺς κανόνας αὐτοὺς, θὰ κερδίζῃ πάντοτε, καθ' ὃν χρόνον ἕνας ἄτυχος μαθηματικὸς πάντα θὰ χάνῃ.

Οἱ φολόσοφοι κατὰ κανόνα παραδέχονται τὴν ἐπαρξιν τῆς τύχης, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα ἔχουν νὰ εἰποῦν περὶ αὐτῆς, εἶνε δὲ ἀρκετὰ γνωστικοί, ὥστε νὰ μὴ ἐκτίθενται. Οἱ ποιηταὶ συχνὰ κάμνουν λόγον περὶ τῆς τύχης, ἀλλὰ δὲν ἐμβαθύνουν καὶ πολὺ εἰς τὸ θέμα. Οἱ ποιηταὶ κατὰ κανόνα δὲν εἶνε τυχεροί—ἄλλοιῶς δὲν θὰ ἦσαν ποιηταί.

Ὥστε, καθὼς βλέπετε, δὲν ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ πληροφορίαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἤθελεν ἔλθει εἰς κανένα ἡ ὄρεξις νὰ τὸ μελετήσῃ ἐπισταμένως. Τὸ μόνον ποὺ εἶνε θετικῶς γνωστὸν εἶνε ὅτι καμμιὰ φορὰ πέφτομεν εἰς εὐτυχῆ καὶ ἀνέλπιστον συνδυασμὸν συμπτώσεων, ποὺ ὀνομάζομεν καλοτυχίαν, καὶ ἄλλοτε πάλιν, πέφτομεν εἰς ὀλέθριον καὶ ἐπίσης ἀνέλπιστον συνδυασμὸν συμπτώσεων, ποὺ ὀνομάζομεν κακοτυχίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ποτὲ πόσον θὰ διαρκέσῃ αὐτὸ ἢ τί ἐκάμαμε διὰ νὰ μᾶς εὕρῃ, ἢ τί πρέπει νὰ γείνῃ διὰ νὰ τὸ κάμωμεν διαρκέστερον, ἢ νὰ τὸ ἀποφύγωμεν. Ὅλως παραδόξως δὲ, μόνον οἱ ἄτυχοι ἐνδιαφέρονται ὁπωσοῦν εἰς τὸ ζήτημα καὶ τὸ συλλογίζονται. Οἱ τυχεροὶ ἀρκοῦνται εἰς τὴν καλήν των τύχην καὶ δὲν ζητοῦν νὰ εὕρουν τὴν ἄκρη.

Ὁ Λουμπάρσον, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει πολλοὺς παράδες ἀπὸ κτηματικὴν περιουσίαν, ἀπὸ κάρδουνα, πάγον, ἔπιπλα καὶ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐδεδομένος ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ φαίνεται ἀληθινός.

Ὁ Λουμπάρσον, ὁ ὁποῖος εἶχε κάμει πολλοὺς παράδες ἀπὸ κτηματικὴν περιουσίαν, ἀπὸ κάρδουνα, πάγον, ἔπιπλα καὶ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ, ἐδεδομένος ἀπὸ τὸν κόσμον νὰ φαίνεται ἀληθινός. Ἔνας τυχερὸς ὅμως, ποὺ δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ ἄλφα ἀπὸ τοὺς κανόνας αὐτοὺς, θὰ κερδίζῃ πάντοτε, καθ' ὃν χρόνον ἕνας ἄτυχος μαθηματικὸς πάντα θὰ χάνῃ.

Οἱ φολόσοφοι κατὰ κανόνα παραδέχονται τὴν ἐπαρξιν τῆς τύχης, ἀλλὰ πολὺ ὀλίγα ἔχουν νὰ εἰποῦν περὶ αὐτῆς, εἶνε δὲ ἀρκετὰ γνωστικοί, ὥστε νὰ μὴ ἐκτίθενται. Οἱ ποιηταὶ συχνὰ κάμνουν λόγον περὶ τῆς τύχης, ἀλλὰ δὲν ἐμβαθύνουν καὶ πολὺ εἰς τὸ θέμα. Οἱ ποιηταὶ κατὰ κανόνα δὲν εἶνε τυχεροί—ἄλλοιῶς δὲν θὰ ἦσαν ποιηταί.

Ὥστε, καθὼς βλέπετε, δὲν ὑπάρχουν καὶ πολλαὶ πληροφορίαι ἐπὶ τοῦ ζητήματος, ἂν ἤθελεν ἔλθει εἰς κανένα ἡ ὄρεξις νὰ τὸ μελετήσῃ ἐπισταμένως. Τὸ μόνον ποὺ εἶνε θετικῶς γνωστὸν εἶνε ὅτι καμμιὰ φορὰ πέφτομεν εἰς εὐτυχῆ καὶ ἀνέλπιστον συνδυασμὸν συμπτώσεων, ποὺ ὀνομάζομεν καλοτυχίαν, καὶ ἐπίσης ἀνέλπιστον συνδυασμὸν συμπτώσεων, ποὺ ὀνομάζομεν κακοτυχίαν, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ποτὲ πόσον θὰ διαρκέσῃ αὐτὸ ἢ τί ἐκάμαμε διὰ νὰ μᾶς εὕρῃ, ἢ τί πρέπει νὰ γείνῃ διὰ νὰ τὸ κάμωμεν διαρκέστερον, ἢ νὰ τὸ ἀποφύγωμεν. Ὅλως παραδόξως δὲ, μόνον οἱ ἄτυχοι ἐνδιαφέρονται ὁπωσοῦν εἰς τὸ ζήτημα καὶ τὸ συλλογίζονται. Οἱ τυχεροὶ ἀρκοῦνται εἰς τὴν καλήν των τύχην καὶ δὲν ζητοῦν νὰ εὕρουν τὴν ἄκρη.

Ὁ Λουμπάρσον, ὁ ὁποῖος ἦτο μεσίτης, καὶ ποτὲ δὲν ἐστάθη καλὸς νὰ βάλῃ κατὰ μέρος μίαν πεντάραν, ἦτο κοσμαγάπητος. Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι συχνὰ ἐγίνετο φύρτωμα εἰς τοὺς φίλους του μὲ τὰς ἐπιμόνους ἐνοχλήσεις του καὶ μὲ τὴν ἐπίμονον ἀδυναμίαν του νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ μέρος ἔστω ἀπὸ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἐδάνειζαν ἐκεῖνοι, ἀλλ' ἦτο τοιαυτίνης εὐχάριστος διὰ συνδιάλεξιν καὶ συμπαθητικὸς εἰς τὴν παρέαν, καὶ μολονότι δὲν ἔχαιρε καὶ μεγάλου σεβασμοῦ, ἦτο δημοφιλής. Ἀλλ' ἦτο ἄτυχος. Ὅ,τι καὶ ἂν ἐπιχειροῦσε ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἀνάποδα. Ἂν εὕρισκε κανένα πορτοφόλι καὶ τὸ ἐπέστρεφεν εἰς τὸν ἰδιοκτήτην του, δὲν θἀπαιρνεν ἀνταμοιβήν. Ἂν ἀπεφάσιζε νὰ τὸ κρατήσῃ, ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ τὸ εὕρισκε ἄδειο. Αὐτὸ δὲν συνέβαινε διότι ἦτο καλὸς ἢ κακός, ἀλλὰ μόνον διότι ἦτο ἄτυχος. Ἡ τύχη, καθὼς ξέρετε, δὲν ἔχει νὰ κάμῃ καθόλου μὲ τὸν χαρακτῆρα τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Μάγερ Καίριν — ἔ, δὲν ἐγαίνει τίποτε νὰ κάμωμεν λόγον τώρα διὰ τὴν τύχην τοῦ Μάγερ Καίριν. Εἶχε κακότροπον καὶ ἐκδικητικὸν χαρακτῆρα — κακοτυχία καὶ αὐτὴ ὅσον μπορεῖ — καὶ δὲν τὸν ἐστόλιζεν οὔτε ἡ ἐξωπνάδα τοῦ Λουμπάρσον, οὔτε ἡ τσακπανιὰ τοῦ Λαπίντοβιτς. Ἐζοῦσεν ὁλομόναχος, καὶ εἶχε τὴν ἰδέαν ὅτι ὅλοι τὸν μισοῦσαν, διότι καὶ αὐτὸς μισοῦσεν ἐγκαρδίως ὁλόκληρον τὴν οἰκουμένην. Εἶχε συσσωρεύσει πολλὰ χρήματα ἀπὸ τὴν ἐργασίαν του ὡς ἀδαμαντοπώλης, καὶ ὅμως κανεὶς ποτὲ δὲν ἔμαθε ποῦ τὰ ἤθρε τόσα. Μιὰ μέρα ἐπῆγε εἰς τὸν Λουμπάρσον νὰ δανεισθῇ δέκα λίρας.

— Ὅλα μου τὰ χρήματα τὰ ἔχω διαθέσει, εἶπε. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω μετὰ ἕνα μῆνα.

—Καὶ τὶ ἀσφάλεια μοῦ δίνεις ; ἠρώτησεν ὁ Λουμπάρσον.

Ὁ Καίριν ἐκούνησε τὸ κεφάλι.

— Ἔχεις ἔπιπλα στὸ σπίτι σου, ἀλήθεια ; ἠρώτησεν ὁ δανειστής. Θὰ σοῦ δανείσω τὸ χρῆμα ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

Ὁ Καίριν διεμαρτυρήθη καὶ παρεπονέθη δι' αὐτὸν τὸν ὅρον. Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχεν ἐνεχυριάσει τὰ ἔπιπλά του καὶ τοῦ ἤρχετο ἄσχημα νὰ τὸ πράξῃ τώρα. Ἀλλ' ὁ Λουμπάρσον δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ λόγια, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔγεινεν ἡ ἐνεχυρίασις καὶ ὁ Καίριν ἐπῆρε τὰς δέκα λίρας του.

Ἦλθε καὶ ἡ ἡμέρα ποὺ ἔπρεπε νὰ πληρωθῇ τὸ χρέος. Πρωΐ - πρωΐ ὁ Καίριν παρουσιάσθη εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Λουμπάρσον καὶ τοῦ ἐξήτησεν ἑνὸς μηνὸς παράτασιν τῆς προθεσμίας, ἀλλ' ὁ Λομπάρσον ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικῶς.

— Οὔτε μιὰ μέρα, ἀπεκρίθη. Ἔχεις καιρὸ ἕως τὰ μεσάνυχτα ἀπόψε, κι' ἂν δὲν λάβω τὰ χρήματα ἕως τότε, θὰ στείλω ἕναν ἄνθρωπο γιὰ τὰ ἔπιπλα.

— Μὰ δὲν ἔχεις καρδιά ; ἠρώτησεν ὁ Καίριν.

— Στὴς ὑποθέσεις δὲν ἔχω, ὄχι, εἶπεν ὁ Λουμπάρσον. Ἀλήθεια, κάποιος μοῦ εἶπεν πῶς πρόκειται νὰ πᾷς στὸ Μάντσεστερ.

— Ἐπειδὴ σκέπτομαι καὶ τὸ θάνατα, κ. Λουμπάρσον—, ἤρχισε μὲ θέρμην ὁ Καίριν.

Ἀλλ' ἔξαφνα ἕνας ὑπάλληλος ἐφώναξε τὸν Λουμπάρσον εἰς τὴν πισινὴν τοῦ γραφείου του.

Ὁ Καίριν ἔμεινε καθισμένος εἰς τὸ γραφεῖον. Τὰ μάτια του κατὰ τύχην ἔπεσαν ἐπάνω εἰς μίαν σημείωσιν, γραμμένην ἐπάνω σὲ ρόζ χαρτὶ καὶ μὲ χαρακτῆρα γυναικεῖον, ποὺ ἦτο ἀποπάνω ἀπὸ ἕνα σωρὸν ἐπιστολῶν. Ἀπὸ ἕνα κομμάτι ποὺ ἔδγανε ἔξω μπόρεσε καὶ διάβασε τὴν ὑπογραφὴν «Ἡ ἀγαπῶσά σε "Ολγα». Σκύψας μπροστά, καὶ ἀρχίσας ἕνα ἐξαφνικὸν ὕβριν, ἐσούφωσε τὴν σημείωσιν καὶ τὴν ἔχωσε στὴν τσέπη του.

— Κύριε Λουμπάρσον, εἶπεν, ὅταν ἐγύρισεν ὁ τοκιστής. Σᾶς δίνω τὸν λόγον μου πῶς ἁπλῶς μονάχα ἔγραψα στὸ Μάντσεστερ γιὰ νὰ μάθω πῶς πᾶν ἡ δουλειές ἐκεῖ πέρα. Ποτὲ δὲν θἄφευγα ἀπὸ τὸ Λονδῖνον, ὅσο σᾶς χρωστοῦσα.

— Μπορεῖτε νὰ φύγετε ὅποτε θέλετε, εἶπεν ὁ Λουμπάρσον, μὰ τὰ ἔπιπλα θὰ μείνουν ἐδῶ, ὅσο νὰ πάρω τὸν παρᾶ μου. Ὥρα καλή. Θἄρθω σπῆς δὸδεκα ἀπόψε.

Ὁ Καίριν ἀνεχώρησε μορφάζων. Ἡ τρέλλα τοῦ Λουμπάρσον, ἑνὸς παντρεμμένου ἀνθρώπου, νὰ κάνῃ ἔρωτα μὲ τὴν "Ολγαν Σανρέφσκυ, τὴν Ρωσσίδα χορευτρίαν, τῆς ὁποίας αἱ εἰκόνες ἐστόλιζαν τὰς προθήκας πλείστων καταστημάτων τοῦ Ἤστεντ, εἶχε δώσει λαβὴν ἐπὶ πολλὰς ἑβδομάδας εἰς ἕνα σωρὸ κουτσομπολιές. Ὁ Καίριν, ὁ ὁποῖος, καθὼς προείπομεν, ἦτο ἐκδικητικός, ἐσκέπτετο ὅτι μὲ τὸ γράμμα ποὺ εἶχε σουφωσει, θὰ τοῦ τὴν ἔφτειανε καλή. "Οχι ὅτι ἐφαντάζετο πῶς ὁ Λουμπάρσκι θὰ τοῦ ἐχάριζε τὸ χρέος — ἐγνωριζεν ὅτι ὁ Λουμπάρσον θὰ προτιμοῦσε καλλίτερα νὰ ἔμενε ντροπασμένος ἐφ' ὅρου ζωῆς, παρὰ νὰ χάσῃ ἑκατὸν λίρες μὲ τὸν τόκον τους — ἀλλ' ἔβλεπεν ὅτι ἦτο εὐκαιρία νὰ σκάσῃ μίαν τρακατρουῦκαν κοντὰ εἰς τὸ αὐτὶ τοῦ τοκιστοῦ, ποὺ νὰ τοῦ τραντάξῃ ὅλα τὰ νεῦρα.

Ἐνῷ ἐβάδιζε πρὸς τὸ σπίτι του, εὑρέθη ἀντιμέτωπος μὲ τὸν Λαπίντοβιτς.

— Στάσου μιὰ στιγμή, τοῦ εἶπε.

Ἐστάθη ἐπὶ πολὺ καὶ ἐκύτταζε τὴν μορφὴν τοῦ Λαπίντοβιτς προσεκτικά, ὡς νὰ ὑπελόγιζεν μέχρι ποίνος σημείου μποροῦσε νὰ τὸν ἐμπιστευθῇ.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς δυὸ λίρες ; τὸν ἠρώτησε.

Ἔλαμψαν τὰ μάτια τοῦ Λαπίντοβιτς. Εἶχε τὸ σὲς ὥρες ποὺ προσταθοῦσε νὰ δανεισθῇ πέντε σελλίνια καὶ ἡ δυὸ λίρες σὲ τέτοια στιγμὴ, ὑπερέβανον τὰ ὄνειρά του.

Ὁ Καίριν δὲν ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν.

— Ἔλα μαζί μου, τοῦ εἶπε.

Ὡδήγησε τὸν Λαπίντοβιτς εἰς τὸ δωμάτιόν του, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ τὸν ἔβαλε καὶ ὡρκίσθη ἐπάνω εἰς τὸ Ταλμοὺδ ὅτι θὰ τὸ ἐκρατοῦσε μυστικόν.

— Τώρα, τοῦ εἶπε, πάρε πέντε σελλίνια. Σοῦρε νὰ νοικιάσῃς ἕνα καροτσάκι γιὰ ὅλο τὸ ἀπόγευμα καὶ ὕστερα γύρισε ἐδῶ.

Ὅταν ἐγύρισε πίσω ὁ Λαπίντοβιτς εἶδε τὸν Καίριν καταγινόμενον ν' ἀδειάσῃ τὸ δομάτιόν του ἀπὸ τὰ ἔπιπλα.

— Θὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγὼ νὰ κατεβάσῃς τὸ κρεββάτι καὶ τὸ τραπέζι, εἶπεν ὁ Καίριν. Θὰ τὰ πάρῃς νὰ πᾷς νὰ τὰ πουλήσῃς σὲ κανένα κατάστημα τῆς ὁδοῦ Μάθλεντ. Πούλησέ τα στὴν καλλίτερη τιμὴ ποὺ θαὔρῃς, καὶ πάρε ἀπόδειξι. Ὕστερα γύρισε πίσω.

Ὅταν ἐγύρισεν ὁ Λαπίντοβιτς, ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Καίριν δύο λίρες.

— Δὲν εἶνε καὶ πολλὰ, εἶπεν ὁ Καίριν ἐξετάζων τὴν ἀπόδειξιν, ἀλλ' ἂς εἶνε. Τώρα θὰ κατεβάσωμε τὸ χαλὶ, τὸ γραφεῖο καὶ τὴς καρέκλες, καὶ νὰ τὰ πᾷς σὲ κανένα ἄλλο παλαιοπωλεῖο. Μὴν πᾷς στὸ ἴδιο μέρος.

Τὸ δεύτερο φορτίο ἀπέφερε τρεῖς λίρας.

Τρεῖς δρόμους ἔκαμεν ἀκόμη ὁ Λαπίντοβιτς, καὶ ὅταν ἐγύρισε πίσω διὰ τελευταίαν φορὰν, τὸ δωμάτιον το

πάρσκυ χασμώμενος καὶ χωρὶς κέφι.

— Καλό στὸν κ. Λουμπάρσκυ, ἐφώναξε καλόκαρδος ὁ Λαπίντοβιτς. Παίξεις μπιλλάρδο ;

— Δέν παίζω, εἶπεν ὁ Λουμπάρσκυ. Μόνο πικέτο παίζω.

— Πολὺ καλά, εἶπεν ὁ Λαπίντοβιτς. Σὲ παίζω μιὰ παρτίδα πικέτο.

— Μὰ ἐσὺ δὲν ἔχεις ποτὲ παράδες, εἶπε μορφάζων ὁ Λουμπάρσκυ.

— Οὔφ, ἔκαμεν ἐκεῖνος, βάζοντας κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Λουμπάρσκυ δυὸ χαρτονομίσματα τῆς μιᾶς λίρας. Σοῦ κάνουν αὐτά ;

Ὁ τοκιστὴς ἐγέλασε.

— Πολὺ καλά, εἶπεν. Ἂς παίξωμε λοιπὸν γιὰ νὰ σκοτώσουμε τὴν ὥρα.

Ἐνῷ ἡτοιμάζετο νὰ βγάλῃ τὸ φράκο του, ἕνα παιδὶ ἐμπῆκε καὶ τοῦ ἐνεχείρισε ἕνα γράμμα.

Ὁ Λουμπάρσκυ τὸ ἐκύτταξε, ἐξάρωσε τὰ φρύδια του καὶ ἠρώτησε·

— Τί εἶν' αὐτό ;

— Ἕνας ἄνθρωπος μοῦ εἶπε νὰ σᾶς τὸ δώσω. Εἶπε πῶς εἶνε γιὰ σπουδαία ὑπόθεσι, καὶ ἀπάντησι δὲν θέλει.

— Αἱ ὑποθέσεις τέλειωσαν γιὰ σήμερα, εἶπεν ὁ Λουμπάρσκυ, χώνων τὸ γράμμα εἰς τὴν τσέπην του. Τώρα παίζω πικέτο. Πές του πῶς αὔριο θὰ διαβάσω τὸ γράμμα.

Κατόπιν ἀφοῦ ἐκρέμασε τὸ φράκο του καὶ ἀνεσήκωσε τὰ μανίκια τοῦ ὑποκαμίσου του, εἶπε·

— Ἐμπρός λοιπόν, Λαπίντοβιτς, βάλε τὰ χρήματά σου ἀπάνω στὸ τραπέζι.

Ἔπαιξαν ἐπί μίαν ὥραν.

Ὁ Γκάρφινκελ, ὁ φαρμακέμπορος, τοὺς ἐπλησίασε καὶ παρακολουθοῦσε τὸ παιγνίδι. Εἶδε τὴν ὄψιν τοῦ Λαπίντοβιτς νὰ γίνεται ὅλο καὶ σκοτεινότερα, καὶ τὴν ὄψιν τοῦ Λουμπάρσκυ ὅλο καὶ εὐθυμωτέραν. Ἔξαφνα ὁ Λουμπάρσκυ ἅπλωσε τὸ χέρι καὶ ἐτράβηξε τὰ χρήματα τοῦ Λαπίντοβιτς.

— Παίζεις καλά, Λαπίντοβιτς, τοῦ εἶπε, μὰ εἶσαι ἄτυχος.

Ὁ Λαπίντοβιτς ἐπέταξε τὰ χαρτιὰ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι, βλασφημῶν τὴν κακοτυχίαν του.

— Ἔλα σὺ τώρα, Γκάρφινκελ, εἶπεν ὁ Λουμπάρσκυ. Κάθησε νὰ παίξωμε μιὰ παρτίδα.

Ἐπί τινα χρόνον ὁ Λαπίντοβιτς ἐστέκετο καὶ τοὺς ἔκανε χάζι. Ὕστερα ἔσκυψε καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ αὐτί τοῦ Λουμπάρσκυ.

— Ἔμεινα ἀπέναντος. Μπορεῖς νὰ μὲ δανείσῃς μιὰ λίρα ἕως αὔριο ;

Ὁ Λουμπάρσκυ οὔτε ἐσήκωσε τὰ μάτια. Μόλις καὶ ἐκούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικῶς.

Εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ καφεστιατορίου ἦτο σκάλα ποῦ ἀνέβαινεν εἰς τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς μεγάλης σάλας τοῦ ἄνω πατώματος, καὶ ὁ Λαπίντοβιτς μετ' ὀλίγον εἶδε σερβιτόρους ποῦ ἀνέβαζαν ἐπάνω δίσκους φορτωμένους σάντουϊτς καὶ σαλάτες.

— Ποιὸς παντρεύεται ; ἠρώτησε τὸν Μίλκεν.

— Ἡ ἀνηψιὰ τοῦ Ραμπίνοβιτς, ἀπεκρίθη ὁ ἴδιο κτίτης. Ὅλη ἡ ἀριστοκρατία εἶνε ἐπάνω.

Εἰς τὴν πειραταρίαν ποῦ εὑρίσκετο ὁ Λαπίντοβιτς τοῦ ἦλθεν ὁ πειρασμὸς νὰ ἰδῇ μαζευμένους τοὺς πλουσίους τοῦ Ἤστεν. Ἀσφαλῶς θὰ εὕρισκε καὶ κανένα νὰ τοῦ δανείσῃ δύο λίρας. Ἀνέβη λοιπὸν τὴν ὀπισθίαν σκάλαν καὶ ἦλθεν ἀντιμέτωπος μὲ ἕνα γκαρσόνι ποῦ ἐφύλασσεν εἰς τὴν εἴσοδον.

— Μιὰ ματιὰ μονάχα θὰ ρίξω, εἶπεν ὁ Λαπίντοβιτς.

— Μὰ εἶσθε μὲ τὸ πουκάμισο, διεμαρτυρήθη τὸ γκαρσόνι. Δὲν μπορεῖ νὰ μπῇ κανεὶς μέσα χωρὶς φράκο.

Ὁ Λαπίντοβιτς κατέβη τρέχων τὴν σκάλαν, ἐπῆρε ἕνα φράκον ἀπὸ τὸ κρεμαστῆρι, καί, ὅταν ἐγύρισε πίσω, παρεκάλεσε τὸ γκαρσόνι νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ σταθῇ ἀπομέσα ἀπὸ τὴν πόρταν δι' ὀλίγας στιγμάς. Τὸ γκαρσόνι, ὕστερα ἀπὸ λίγα νάζια, τοῦ ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ.

Ἀντιληφθεὶς αἰφνης ὁ Λαπίντοβιτς ὅτι ὁ δρόμος πρὸς τὸν μπουφὲν ἦτο ἐλεύθερος, ἐπροχώρησεν ἕως ἐκεῖ καὶ ἐξήτασε τὰ φαγητά. Ἀλλ' ἔξαφνα ὁ Ραμπίνοβιτς, ὁ προμηθευτὴς τῆς γαστρονομικῆς ἐκείνης μεγαλοπρεπείας, τὸν ἐπῆρε χαμπάρι, καὶ σὲ λίγο ὁ φίλος μας ἠσθάνθη ὅτι κάποιος τὸν ἄρπαζε στιβαρὰ ἀπὸ τὸν γιακᾶ καὶ τὸν ἐπέταξε κάτω ἀπὸ τὴν σκάλαν, ποῦ ἐκυλίσθη ἔξω εἰς τὸ πεζοδρόμιον.

Ὅταν ἐσηκώθη ἀπὸ χάμω καὶ ἤρχισε νὰ ξεσκονίζῃ τὸ φράκο του, ἀντελήφθη ἔξαφνα ὅτι τὸ φόρεμά ἐκεῖνο δὲν ἦτο δικό του. Τὸ ἐξήτασεν ἀπὸ σιμά. Ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν τσέπην του ἔβγαλε μίαν σημείωσιν. Ἦτο ἐκείνη ποῦ εἶχε στείλει ὁ Καίριν εἰς τὸ Λουμπάρσκυ.

Ὁ Λαπίντοβιτς τὴν ἐδιάβασε τρεῖς ἢ τέσσαρες φορὲς, καὶ ὕστερα λίγο - λίγο ἕνας μορφασμὸς ἔξῃ πλώθη ἐπάνω εἰς τὴν ὄψιν του.

— Τὸ γέρο παραδόπαστο, ἐμουρμούρισε. Τώρα θὰ τοῦ τὴν φτειάσω. Θὰ πάω νὰ πάρω τῆς δέκα λίρες καὶ θὰ τοῦ στείλω τῆς ὀχτώ, καὶ θὰ τοῦ πῶ πῶς κράτησα τῆς δυὸ ποῦ μοῦ κέρδισε. Εἶμαι βέβαιος πῶς μ' ἔκλεψε στὸ παιγνίδι.

Ἐπῆγε λοιπὸν εἰς τὸ Πάρκον Βικτωρίας.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἔρημον καὶ σκοτεινόν.

Σκεφθεὶς ὅτι ἴσως ἦτο ἕνωρις, ἐκάθησεν εἰς ἕνα παγκάκι.

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἦλθε νὰ τοῦ εἰπῇ λέξιν. Οὔτε εἶδε κανέναν, οὔτε ἄκουσε τὸν παραμικρὸν ἦχον. Μόνον ἀπὸ ἕνα μαλακὸν καὶ ἐξαφνικὸν κτύπημα ποῦ τοῦ ἦλθεν εἰς τὸ κεφάλι τοῦ ἐφάνη ὅτι κάποιος πλανήτης εἶχε πέσει ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἔσπασεν ἀποπάνω του καὶ τὸν ἔρριψε πνιγόμενον εἰς μαλακὸν καὶ ὑγρὸν σκότος. Ἐπροσπάθησε νὰ φωνάξῃ, ἀλλ' ἐκάντεψε νὰ πνιγῇ μὲ τὴν προσπάθειαν, χωρὶς νὰ μπορῇ ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. Σηκώσας τὰ χέρια εἰς τὸ κεφάλι του, ἔψαυσε ἕνα πελώριο μαλακὸ ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε μὲ ἡλίγα τραβήγματα νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Καὶ τότε εἶδεν ὅτι ἦτο ἕνα παραγινομένο πεπόνι. Ἐσφόγγισε ἀπὸ τὰ μάτια του τὴν σαρκώδη οὐσίαν, καὶ ἐκύτταξε γύρω του, ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο κανείς.

Κατὰ τὸν χρόνον ἀκριβῶς ἐκεῖνον ὁ Λουμπάρσκυ, ἀφοῦ ἐκέρδισεν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ Γκάρφινκελ, ἐσηκώθη καὶ ἐξεκρέμασε τὸ φράκο, καὶ ἐπειδὴ τὰ μανίκια τοῦ ἤρχοντο ὀλίγον στενά, τὸ ἐξήτασε μὲ προσοχήν.

— Κάποιος πῆρε τὸ φράκο μου, εἶπε, καὶ ἄφησε τὸ δικό του.

Ὁ Λουμπάρσκυ ἔχωσε τὸ χέρι του εἰς τὴν τσέπην καὶ ἀνέσυρε μίαν ἐπιστολὴν ἀπευθυνομένην εἰς τὴν κ. Λουμπάρσκυ. Ἐγούρλωσε τὰ μάτια.

Ἔσχισε καὶ ἄνοιξε τὸν φάκελλον καὶ εὗρε μέσα μίαν ἐπιστολὴν σὲ χαρτὶ ρόζ ἀπευθυνομένην πρὸς αὐτὸν καὶ φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν «Ἡ ἀγαπῶσά σε Ὄλγα».

Ἐδιάβασε δυὸ φορὲς τὴν ἐπιστολὴν, ἐκύτταξε τὸν φάκελλον ἀπὸ τῆς δυὸ μεριὲς, καὶ ὕστερα, μὲ ἔκφρασιν ὑπερτάτης ἀπορίας εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐκύτταξε τὸν Γάρφινκελ.

— Δὲν τὸ καταλαβαίνω αὐτὸ, εἶπε.

Ἐκάθησε εἰς μίαν καρέκλαν, ντυμένος πάντοτε μὲ τὸ φράκον τοῦ Λαπίντοβιτς. Ἀκούσας ὀθηματισμοὺς ἐσήκωσε τὰ μάτια καὶ ἀντελήφθη τὸν Καίριν μὲ ἕνα ταξειδιωτικὸν σάκκον εἰς τὸ χέρι.

— Ἔ, ποῦνε τὰ χρήματα, τοῦ εἶπε σουφρώνων τὰ φρύδια. Κοντεύουν δώδεκα.

Ὁ Καίριν ἔγεινε σὰν τὸ ποτὶ καὶ ὕστερα ἐκοκκίνησε.

— Ἔλα, τῆς δέκα λίρες. Γιὰ τὸν τόκο δὲν μὲ μέλει.

Ὁ Καίριν ἄνοιξε τώρα διάπλατα τὸ στόμα.

— Ἔβγαλε μίαν δέσμην χαρτονομίσματα, ἐμέτρησε δέκα, καὶ τὰ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Λουμπάρσκυ. Τὰ μάτια του ὕστερα ἔπεσαν ἐπάνω εἰς τὸ ρόζ χαρτὶ ποῦ ἐκρατοῦσεν εἰς τὸ χέρι του ὁ τοκιστής, καὶ ἴδωσας ἀνέβλυσεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του. Χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν, ἐγύρισε τὴν ράχιν καὶ ἐβγῆκεν ἔξω μὲ βίαν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκριβῶς τὸν ἐπλησίασεν ὁ Μίλκεν κρατῶν ἐπάνω εἰς τὸν βραχίονά του ἕνα φράκον.

Τῶφερε ἕνα παιδί, εἶπε. Ὁ Λαπίντοβιτς τὸ πῆρε κατὰ λάθος καὶ τὸ γύρισε πίσω. Ὑποθέτω πῶς πήρατε σεῖς τὸ δικό του, κ. Λουμπάρσκυ.

Ὁ Λουμπάρσκυ ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὴς τσέπες τοῦ φράκου αὐτοῦ. Τὸ μόνον ποῦ ἠύρε, ἦτο τὸ γράμμα ποῦ τοῦ εἶχαν στεῖλει ἐκεῖνο τὸ βράδυ, καὶ δὲν τὸ εἶχεν διαβάσει. Τὸ ἐδιάβασε λοιπὸν τώρα.

— Ναί, δυκό μου εἶνε τὸ φράκο, εἶπε.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Γκάρφινκελ.

— Νομίζω πῶς ἔπεσα ἔξω ὅσον ἀφορᾷ τὸν Καίριν. Δὲν εἶνε κατεργάρης. Ὀπωσδήποτε εἶχε σκοτὸ νὰ μοῦ πληρώσῃ τὸ χρέος.

— Κανένας δὲν μπαρεῖ νὰ σοῦ φάῃ ἐσένα χρήματα, εἶπεν ὁ Γκάρφινκελ. Εἶσαι τόσο τυχερός.

— Δὲν εἶνε τύχη, εἶπεν ὁ Λουμπάρσκυ, παίζων πάντοτε μὲ τὴν ρόζ ἐπιστολὴν. Εἶνε νὰ ξέρῃς νὰ κάνῃς ἀσφαλῆ δάνεια ἐπὶ ἐνεχύρῳ.

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ ΜΠΑΑ ΦΟΡΑ

Ἐξέχασε τὴ διεύθυνσί του στὸ Παρίσι.

Ἕνας νεαρὸς Ἄγγλος γνωστὸς διὰ τὴν ἀφηρημάδα του, ἐπῆγε κάποτε στὸ Παρίσι γιὰ νὰ περάσῃ λίγες ἡμέρες. Κατώρθωσε νὰ βρῇ ἕνα ξενοδοχεῖο καὶ τὴν ἑπομένην τὸ πρωὶ ἐξῆλθε νὰ περιπατήσῃ εἰς τὰ βουλεβάρια. Ἀφοῦ ἐπλανήθη ἐπί τινας ὥρας ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον του, ἀλλὰ δὲν ἄργησε νὰ ἀνακαλύψῃ, ὅτι ἦτο πλέον ἀδύνατο, ἐπειδὴ εἶχε ξεχάσει τὸ ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου του καὶ τὴν διεύθυνσίν του.

Ἐπειδὴ δὲν ἤξερε καθόλου Γαλλικὰ ἦτο ἀδύνατο νὰ συνεννοηθῇ καὶ ἔτρεχε ἀσκόπως μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ διέξοδον. Τέλος συνήντησε ὅλως τυχαίως ἕναν πατριώτη του, ὁ ὁποῖος τὸν ἐξήγαγε ἀπὸ τὸ δίλλημμα μ' ἕναν πολὺ περίεργον τρόπο.

— Ἀλήθεια, τοῦ εἶπε, ἔχασες στὸ σπίτι σου, στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ τοὺς ἀναγγείλῃς τὴν ἄφιξίν σου ;

— Φυσικά, ἔχασα ἀμέσως γιατὶ τὸ εἶχα ὑποσχεθῆ εἰς τὸν πατέρα μου.

— Τότε μὴν κάθεσαι καὶ σκοτίζεις τὸ κεφάλι σου. Νὰ μιὰ καλὴ ἰδέα. Νὰ τηλεγραφήσῃς στὸ σπίτι σου νὰ σοῦ στείλουν ἀμέσως τὴ διεύθυνσί σου στὸ Παρίσι.

Ἂν καὶ τοῦ ἔφάνη πολὺ περίεργο στὴν ἀρχὴν, εἶδε κατόπιν ὅτι δὲν τοῦ ἀπέμενε τίποτ' ἄλλο νὰ κάμῃ. Ἔστειλε τὸ τηλεγράφημα λοιπὸν καὶ ἐπερίμενε ὑπομονετικὰ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον μέχρις ὅτου τοῦ εἶπαν τηλεγραφικῶς ἀπὸ τὸ σπίτι του ποιὰ ἦταν ἡ διεύθυνσίς του.

ΤΟ ΚΑΠΕΛΛΟ ΤΟΥ

Μὲ ἄγριαν ὁρμὴν ὁ ἀγέρας πῆρε τὸ καπέλλο ἑνὸς διαβάτου, ὁ ὁποῖος ἔκαμπτε τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ.

Στρέφων τὸ κεφάλι του, ὁ ἄνθρωπος ἐνόμισε ὅτι εἶδε τὸ καπέλλο του μέσα σὲ μίαν αὐλή, πίσω ἀπὸ τὰ κάγκελλα. Ἀνεριχήθη ἀμέσως καὶ ἐπήδησε ἐντὸς τῆς αὐλῆς, ἀλλὰ κάθε φορὰ ποῦ ἔτρεχε νὰ τὸ πιάσῃ ἐκεῖνο πετοῦσε μακρύτερα. Τέλος μιὰ θυμωμένη γυναικεῖα φωνὴ ἐκτύπησε τ' αὐτιά του.

— Τί κάνεις αὐτοῦ ;

Τῆς ἐξήγησε ὅτι προσεπάθη νὰ πιάσῃ τὸ καπέλλο του, ὁπότε ἡ γυναῖκα τοῦ εἶπε·

— Τὸ καπέλλο σας ; Μὰ σεῖς καλὲ κυνηγᾶτε τὴ μαύρη μου τὴν κότα...

ΜΕ 1.50 ΔΡ.

Ἐγγράφεσθε συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» δι' ἕνα ὁλόκληρον μῆνα. Θὰ ἔχετε τὴν ἐφημερίδα σας κάθε πρωὶ σπῆτί σας μὲ τὸν καφὲ σας, στελλομένην διὰ τοῦ εἰδικοῦ ταχυδρόμου μας. Ἡ «Ἀκρόπολις» περιέχει τὰς εἰδήσεις καὶ τηλεγραφήματα ὅλων τῶν πρακτορείων, ρεπορτὰζ ἀπαράμιλλον, διαλεκτὴν ἀρθρογραφίαν, ἑλληνικὴν καὶ ξένην, ἕνα πρωτότυπο μυθιστόρημα καὶ ἕνα ξένον. Καμμιὰ ἐφημερὶς δὲν δύναται νὰ περιλάβῃ εἰς τέσσαρας σελίδας ὅ,τι σᾶς προσφέρει ἡ «Ἀκρόπολις».

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ ... ΣΚΑΝΔΑΛΟ

Ἕνα ψυχολογικὸ διήγημα, γεμάτο πρωτοτυπία καὶ χάρι παρμένο ἀπὸ τὸν παρόντα πόλεμον

ΥΠΟ ΤΟΥ **ΡΙΧΑΡΔΟΥ ΜΑΡΣ**

«ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ»

Δουγκέρκη

«Ἀγαπητὴ Δνὶς Χιούμπερτ,

«Ἔκλεψα ἕνα παλτό...»

Ἀφοῦ ἐδιάβασεν ὡς ἐδῶ, ἡ δεσποινὶς Χιούμπερτ, ἐχαμήλωσε τὸ χαρτί, ποῦ ἐδιάβαζε γιὰ νὰ ἐξετάσῃ καὶ πάλιν τὴν ἐπιστολή. Ἦταν γραμμένη μὲ χρωματιστὸ μολύβι πάνω σὲ ἀχνὸ σταχτὶ χαρτί, τόσο κοινὸ ποῦ δὲν θυμοῦνταν νὰ εἶχε ἰδῇ τίποτε κοινότερο ὡς τώρα. Τὸ χρῶμα τοῦ μολυβιοῦ ἦταν κόκκινο καὶ ὁ χαρακτῆρας τόσο κακογραμμένος ποῦ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ «σὰν τῆς κότας τὰ ποδάρια».

— Ποιὸς τάχα νὰ μοῦ γράφῃ ; Σ' ἐμένα γράφει ;

Κύτταξε πάλι τὸ φάκελλο γιὰ δωδεκάτη περίπου φορά, ὅπως βεβαιωθῇ. Ἡ διεύθυνσις ἐπ' αὐτοῦ ἦταν κακογραμμένη ὅπως καὶ αὐτὴ ἡ ἐπιστολή. Μὲ δυσκολία κατώρθωσε νὰ τὴν ἀναγνώσῃ «Δδα Ἔθελ Χιούμπερτ, ἐ"Ανεσιν» Ἤστμπορν». ἐ"Ανεσις» ἦταν τὸ ὄνομα τῆς πανσιόνας εἰς τὴν ὁποίαν ἔμενεν ὁσάβας ἐπεσκέπτετο τὸ Ἤστμπορν κάθε καλοκαῖρι. Ἐφαίνοντο ὅτι ἐδόθη πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν εἰς τὴν ἐ"Ανεσιν» δηλ. πολλοὺς μῆνας μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της καὶ ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς πανσιόνας εἰχενᾶς τὴν εἶχεν ἐσωκλείσει ἐντὸς φακέλλου καὶ τὴν ἔστειλε πρὸς αὐτὴν ἀμέσως.

Ἄρχισε τώρα καὶ πάλιν τὴν ἀνάγνωσι.

«Ἀγαπητὴ Δὶς Χιούμπερτ — Ἔκλεψα ἕνα παλτό, τὸ ὁποῖον φορῶ τώρα».

— Δὲν καταλαβαίνω, ἐσκέφθη τώρα ἡ Ἔθελ, πῶς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάνει τέτοια ἐξομολόγησιν ἐ' ἐμένα.

Ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθει·

«Τὸ βρῆκα εἰς τὰ προχώματα καὶ τὸ ἔκλεψα φανερά. Ἐὰν εἶσθε καὶ ἐσεῖς ; ἢ οἱοσδήποτε ἄλλος, τόσο μουσκεμμένη ἀπ' τὴ βροχὴ καὶ κοκκαλιασμένη ἀπ' τὸ κρύο, ὅπως κι' ἐγώ, θὰ κάνατε, νομίζω, τὸ ἴδιο — χωρὶς νὰ σᾶς ἀναφέρω ὅτι τὸ δυκό μου παλτὸ ἦταν κατακουρελιασμένο. Εἶμαι λοχαγὸς τοῦ 22ου Συνταγματος. Διετάχθημεν νὰ καταλάβωμεν τὰ προχώματα ἐκ τῶν ὁποίων εἶχεν ἀποσυρθῆ τὸ 14ον καὶ, καθὼς σᾶς εἶπα, μόλις τὰ μάτια μου ἔπεσαν σ' ἕνα ἀφισμένο παλτό, ἔτρεξα καὶ τὸ πῆρα. Ἕνα θραῦσμα μικρὸ ὀβίδος μ' εἶχε πληγώσει στὸ μάγουλο — ἢ μᾶλλον μοῦ εἶχε κάμει μιὰν ἄσχημη σχισιὰ καὶ μὲ ἐνέγραψαν εἰς τὸν κατάλογον τῶν τραυματιῶν. Τώρα, ἐπιστρέφω εἰς τὴν γραμμὴν αὖριον. Γιὰ πρώτη φορὰ σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἔψαξα τὴν ἐσωτερικὴν τσέπη ξένου παλτοῦ καὶ βρῆκα τὴν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν λαμβάνετε ἐσωκλείστως. Θὰ ἰδῆτε ὅτι διευθύνεται σ' ἐσᾶς, γιὰ τοῦτο καὶ σᾶς τὴν ἀποστέλλω. Κάποια ἀφορα ἴσως, θὰ μοῦ πῆτε ἂν τὴν ἐλάβατε. Πρόθυμος, Τ. Γ. Μπελτσεΐμπερ. (Διεύθυνσις, λοχαγὸν Τ. Γ. Μπελτσεΐμπερ, Λέσχην Ἀξιωματικῶν τῆς Ξηρᾶς καὶ τοῦ Ναυτικοῦ)».

Ἀφοῦ ἀποδιάβασε τὴν ἐπιστολὴν, ἡ Ἔθελ Χιούμπερτ, τὴν ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθητο.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ πλέον περίεργο γράμμα ποῦ ἔλαβα ὡς τώρα, εἶπε. Δὲν τολμῶ οὔτε νὰ τὸ ἀνοίξω. Τί ἀλλόκοτο φάκελλο.

Ἦταν ἀσυνήθως μακρὺ καὶ στενὸ καὶ τὸ ἀρχικό του χρῶμα ἐντελῶς ἀβέβαιο. Φαίνονταν κυλισμένο στὴς λάσπες καὶ ξερό.

— Τί τάχα νὰ γράφῃ ἀπάνω ἐκεῖ στὴν ἀριστερὴ γωνία τοῦ φακέλλου ;

Ἤθελε τὸ φακὸ κι' ἀρχισε νὰ διαβάζῃ. Μοῦ φαίνεται πῶς λέει «Παρακαλεῖσθε ταχυδρομήσατε τὴν παροῦσαν ἐὰν τὴν εὕρητε» — αὐτὸ μοῦ φαίνεται 'Ιρλανδέζικο. Δὲν καταλαβαίνω πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ταχυδρομηθῇ χωρὶς νὰ εὑρεθῇ. Εἰς τὴν ἴδια διεύθυνσι «Δδα Ἔθελ Χιούμπερτ, ἐ"Ανεσιν», Ἤστμπορν». Φαίνεται ὅτι προέρχεται ἀπὸ κάποιον τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα εἰς τὸ Ἤστμπορν. Ἀλλὰ ποιὸς τάχα εἶν' αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐγνώρισα στὸ Ἤστμπορν καὶ τοῦ ὁποίου ἔκαμα τόσην ἐντύπωσιν, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ νὰ μοῦ γράψῃ ἀκόμα κι' ἀπὸ τὰ χαρακώματα ; Δὲ θυμᾶμαι κανένα. Τὰ μόνα πρόσωπα ποῦ ἐγνώρισα καὶ μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέθην κάτω ἦταν αἱ Δδες Μπόροντεῖλ — τῆς ὁποίες συνήντησα καὶ πάλιν καὶ ἡ ὁποίες μοῦ γράφουν ταχτικά. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, φαίνεται, ἐνόμισε ὅτι ἡ μόνη μου διεύθυνσις εἶνε εἰς τὴν ἐ"Ανεσιν». Ὀπωσδήποτε, φαίνεται, ὅτι δὲν γνωρίζει κανένα ἄλλον ὥστε νὰ μάθῃ πολλὰ γιά μένα. Ἂς τὴν ἀνοίξω νὰ ἰδῶ...

Τὴν ἄνοιξε καὶ εἶδε πολλὰ φύλλα ἀπὸ σημειωματάριο, ποῦ ἦσαν γραμμένα μὲ χοντρὰ γράμματα. Μὲ μεγάλη δυσκολία κατώρθωσε νὰ διαβάσῃ τὸ περιεχόμενον, ἀφοῦ πολλάκις ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τοῦ φακοῦ της.

«Ἀγαπητὴ Δὶς Χιούμπερτ», ἤρχιζεν ἡ ἐπιστολή. «Θυμᾶσθε τὴν ἡμέρα ἐκείνη πάνω εἰς τὸ Ἀκροτήριο ;

— Εἰς τὸ Ἀκροτήριο ; εἶπε σταματῶντας μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ ἤθελε νὰ σκεφθῇ. Πῶς μπορεῖ ;... Κοκκίνισε ἐλαφρὰ· ἦταν ἀπὸ τὰ κορίτσια ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα γίνονται θελκτικώτερα ὅταν κοκκινίζουν. Νομίζω... Δὲν εἶπε τί ἐνόμιζε, ἀλλὰ κοκκινίζοντας, ἀκόμη περισσότερον ἐξηκολούθησε νὰ διαβάζῃ·

«Ἀμφιβάλλω. Πόσος καιρὸς ἐπέρασε ; Τώρα εἶνε χειμῶνας καὶ οἱ ψυχροὶ ἄνεμοι φυσοῦν ἐνῷ ἡ βροχὴ πέφτει ἄφθονη κάθε ἡμέρα. Τότε ἦταν ἡ ὡραιότερες ἡμέρες τοῦ Ἰουλίου. Τί θαυμάσιος καιρός. Δὲ θυμᾶσθε ; Πρέπει... Οὔτ' ἕνα σύννεφο στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ ἐλαφρὰ πνοὴ μᾶς ἐψιθύριζε τόσα μυστικά. Ὁ ἀέρας ἦταν τόσο διαυγής. Θυμᾶσθε πόσο ἐσυζητούσαμε τὸ ζήτημα μέχρι ποίου σημείου θὰ μποροῦσαμε ἀληθινὰ νὰ ἰδοῦμε πέρα στὴ θάλασσα ; Θυμᾶμαι ὅτι διεφωνούσαμε — πέντε μίλλια ἐλέγατε ἢ πενῆντα ; Θυμᾶσθε ; Ἐγὼ, ἐγὼ τὰ θυμᾶμαι ὅλα, κάθε στιγμὴ, κάθε λέξι. Ἐκεῖνο ποῦ θυμᾶμαι περισσότερον εἶνε ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐλέγατε τὸ κάθε τι. Θυμᾶσθε σεῖς τίποτε ἀπ' ὅσα σᾶς εἶπα ; Ἀμφιβάλλω. Μ' ἀρέσει ὅμως τώρα, καθισμένος σὲ τοῦτο τὸ φαιδρὸ χαράκωμα, μὲ τὴ βροχὴ ποῦ πέφτει μὲ τ' ἀσκὶ πάνω μου, καὶ τοὺς κρότους τῶν τηλεβόλων ποῦ ἠχοῦν σὰν ἀλλόκοτη μουσικὴ γύρω μου, νὰ ξαναθυμᾶμαι ὅλ' αὐτά. Κολακεύομαι νὰ πιστεύω ὅτι κι' ἐσεῖς θυμᾶσθε κάτι ἀπὸ τὴ συνάντησί μας — ὦ ὠμορφη κυρὰ μὲ τὰ μεγάλα παιδικὰ μάτια.

«Θυμᾶμαι... Θά σᾶς πῶ μερικὰ ἀπ' ὅσα θυμᾶμαι. Ἴσως ἂν ἤμουν σιωπηρὰ δὲ θὰ τολμοῦσα. Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ παροῦσά μου ἴσως οὐδέποτε ἔλθῃ στὰ χέρια σας καὶ πίθανῶς οὐδέποτε πλέον θὰ συναντηθοῦμε, παίρνω τὸ θάρρος καὶ σᾶς γράφω ἐλεύθερα, σὰν ἄνδρας. Θυμᾶμαι πόσο γλυκειὰ μοῦ ἐφανήκατε ὅταν σᾶς πρωτοείδα. Ἐστεκόσασστε στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ, κυττώντας κάτω στὸ φανάρι τοῦ ἀκροωτηρίου. Ἡ θέα σας μοῦ εἶχε προξενήσει ἴλιγγον. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ κείνους ποῦ δὲν μποροῦν νὰ κυττάζουν τὸ βάθος ἀπὸ ἕνα ψηλὸ μέρος. Ἡ σκέψις τοῦ τί θὰ συνέβαινε ἂν προχωρούσατε ἕνα βῆμα ἢ ἂν ἡ ἄκρη τοῦ γκρεμοῦ ἀπεκότεστο — γιατὶ ὁ γκρεμὸς διαρκῶς ἀποκόπτεται εἰς τὸ ἀκρωτήριον — μ' ἔκανε νὰ μὴ μπορῶ οὔτε ν' ἀναγνεύσω. Καὶ θυμᾶμαι πόσην ἀνακούφισιν ἠσθάνθην ὅταν σᾶς εἶδα ν' ἀπομακρύνεσθε τοῦ γκρεμοῦ.

«Ἐγὼ ἀμέσως σηκώθηκα ἀπὸ τὰ χόρτα, ὅπου ἤμουν ξαπλωμένος καὶ σᾶς ἠκολούθησα — ναί, σᾶς ἠκολούθησα μὲ σκοτό. Ἤθελα νὰ σᾶς μιλήσω, ἂν εὕρισκα εὐκαιρία — καὶ ἂν δὲν εὕρισκα νὰ δημιουργήσω. Ἰδοὺ. Σᾶς ἐξωμολογήθην. Εἶμαι αἰχμάλωτός σας καὶ ἐδιδάχθην ὅτι μόνον ἕνας αἰχμάλωτος δύναται νὰ μιλήσῃ σὲ μιὰ κυρία, ὅταν τὴ βλέπει μόνη. Σᾶς ζητῶ συγγνώμην ποῦ εἶχα γονατίσει μπροστά σας καὶ σᾶς ὑπόσχομαι, ὅτι θὰ τὸ ξανακάμω ἂν μοῦ δοθῇ εὐκαιρία.

«Δὲ λέγω ὅτι μοῦ ἐδόθη ἡ εὐκαιρία ἀλλ' ἐγὼ τὴν ἐδημιούργησα. Θυμᾶσθε πῶς ; Πέστε με ξεδιάντροπο. Ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου — τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ δὲν ἐφαίνονταν ψυχὴ γύρω — σᾶς ἐπλησίασα καὶ σᾶς εἶπα· «Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴ περπατᾶτε στὸ χεῖλος τοῦ γκρεμοῦ». Ἀμφιβάλλω ἂν μὲ εἴχατε ἀντιληφθῇ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης. Ἐσταθήκατε, ἐκοκκινήσατε, ἐξεπλάγητε. Ἤξερα ὅτι θὰ ἔτρωγα τὴν κλωτσιά μου. «Συγγνώμ

Η ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑ

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΕΝΟΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΟΥ

ΣΗΜ. ΑΡΧ. — Σᾶς προσφέρομεν ἕνα ἄρθρον τοῦ γνωστοῦ Ἀμερικανοῦ χειρομάντου Ἐρθέρτου Ἤλλιγκγουιλ, ὡρῶ εἰς τό ὁποῖον θά ἴδητε τί εἶνε οἱ χειρομάντει καὶ ἡ χειρομαντεία.

Ἐπὶ ἑνέα ὁλόκληρα ἔτη ἔχαιρον τὴν φήμην δεινοῦ χειρομάντου, ἀλλὰ τώρα, ὁπότε παρῃτήθην τοῦ βιοπριστικοῦ τούτου ἐπαγγέλματος, μοῦ φαίνεται σὰν ὄνειρο πῶς κατώρθωσα νὰ γείνω τοιοῦτος.

Δὲν εἶχα καμμίαν ἐξαιρετικὴν ἰδιοφυΐαν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν δυνατὴν μνήμη μου.

Προτοῦ γείνω χειρομάντης ἤμην γραμματεὺς ἑνὸς μεγάλου καταστήματος τοῦ Σικάγου, κάποιο δὲ βιβλίο χειρομαντείας, τὸ ὁποῖον ἔτυχε στὰ χέρια μου καὶ διάβασα ἕνα βράδυ ἦταν τὸ πρῶτο πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον ἐπὶ τοῦ προκειμένου.

Ἀφοῦ ἀποδιάβασα αὐτὸ καθὼς καὶ πολλὰ ἄλλα σχετικὰ βιβλία, τὰ ὁποῖα μ' ἐδίδαξαν πρακτικῶς κάτι παραπάνω ἀπ' ὅ,τι ἤξερα, ἄρχισα νὰ ἐπιδίδομαι ἐρασιτεχνικῶς εἰς τὴν χειρομαντικὴν ἔσχον δὲ πλείστας ἐπιτυχίας εἰς φιλικὰς συναναστροφάς.

Ἀπότομος ἀπώλεια τῆς θέσεώς μου μ' ἔκαμε νὰ ἀναλάβω ὡς ἐπάγγελμα τὴν χειρομαντείαν. Ἐπῆρα ἕνα ὄνομα ἁπλούστατο, τὸ ὁποῖον μποροῦσε κανεὶς νὰ θυμᾶται εὔκολα, ἄνοιξα ἕνα γραφεῖο, ἤ μᾶλλον, ὅπως ἐμεῖς οἱ χειρομάντει λέγομεν ἕνα σαλόνι κι' ἀφοῦ τὸ ἀνήγγειλα εἰς τὴς ἐφημερίδες, ἐπερίμενα τοὺς πελάτας μου.-

Δὲν ἄργησα ν' ἀντιληφθῶ ὅτι ἕνας χειρομάντης πρέπει νὰ ἐργασθῇ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ πελατείαν ὅπως ἕνας δικηγόρος ἤ γιατρός. Τὰ κέρδη μου ἠύξανον βραδέως μὲν ἀλλ' ἀσφαλῶς αἱ δὲ προφητεῖαί μου σιγὰ-σιγὰ ἐπαληθευον καὶ περισσότερον.

Ἔτσι ἄρχισα ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ νὰ βρίσκω καὶ περισσοτέρους μέσα στὸ σαλόνι μου ποῦ ἐπερίμεναν.

Ἡ ζωὴ τοῦ χειρομάντου δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολη, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ ἔμαθα κατὰ τὴν ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματος τούτου εἶνε ὅτι ἡ δικές μου ἀνησυχίες δὲν ἦσαν τίποτε μπροστὰ στὶς ἀνησυχίες τῶν πελατῶν μου.

Τὴ γυναῖκα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὴν μελετήσῃ εὐκολώτερα γιατὶ εἶνε καταφανεστέρα ἡ ἡλικία της καὶ πρὸ παντὸς διότι δὲν ἐννοεῖ ποτὲ νὰ σιγᾷ. Ὅταν, ψαρεύοντας γιὰ τὸ ὡρισμένον γεγονὸς διὰ τὸ ὁποῖον ἦλθαν νὰ σᾶς ζητήσουν πληροφορίες ἐγγίζεται τὸ σημεῖο ἐκεῖνο ποῦ πλησιάζει περισσότερο πρὸς τὴν ἀλήθεια ἤ τοὺς πόθους των, δὲν συγκρατοῦνται ἀλλ' ἀναφωνοῦν·

— Ναί, ναί. Ἐμπρός, σᾶς παρακαλῶ...

Ὁ χειρομάντης δυὸ πράμματα πρὸ παντὸς προσπαθεῖ νὰ μάθῃ, τὰ ὁποῖα εἶνε καὶ τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα.

1ον. Ἐὰν τὸ πρόσωπον αὐτὸ εἶνε παντρεμένο ἤ ὄχι.

2ον. Ἂν ἔχει παιδιὰ καὶ πόσα.

Θὰ σᾶς πῶ μὲ ποιὸν τρόπο μπορεῖ νὰ τὰ ἀνακαλύψῃ καὶ πῶς οἱ ἴδιοι οἱ πελάται, χωρὶς νὰ θέλουν, δίνουν τὴν ἀπάντησιν ἐπὶ τῶν ἄνω τέρω ἐρωτημάτων, ὄχι ἀπ' εὐθείας ἀλλὰ διὰ μέσου ἑνὸς τρόπου τὸν ὁποῖον ἐμεῖς μεταχειριζόμεθα διὰ ν' ἀποσπῶμεν μερικὰς ἀπαραιτήτους πληροφορίας.

Ἂς λάβωμεν τὸ πρῶτο ἐρώτημα. Πῶς μπορεῖς νὰ πῇς ἂν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε παντρεμένος ἤ ὄχι;

Αὐτὸ ἐξαρτᾶται πρὸ παντὸς ἀπὸ τὴν ἡλικίαν τοῦ πελάτου σας, τὴν ὁποίαν δύνασθε νὰ μαντεύσητε ἀπό τὸ ἐν γένει παρουσιαστικό του καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιδερμίδα τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς χειρός. Ἐπίσης καὶ ἡ κατάστασις τῶν ὀνύχων σᾶς βοηθεῖ πολὺ οὕτως ὥστε νὰ μὴν ἀπαιτᾶσθε ἀπὸ τὴν περιβολὴν τῆς γυναικὸς ἤ τοῦ ἀνδρός.

Ἔρχεται καὶ μὲ ἐπισκέπτεται μία κυρία ἕως τριανταπέντε ἐτῶν, πολὺ κομψὰ ντυμένη μὲ τὰ νύχια της γυαλισμένα, ἀλλὰ δὲ φορεῖ καθόλου δαχτυλίδια. Αὐτὸ σᾶς κάνει διστακτικούς, ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει οὔτε μία τοῖς ἑκατὸν μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ἡ ὁποία νὰ μὴ φοράῃ κάποιο εἶδος δακτυλιδιοῦ. Θὰ νομίσετε ὅτι ἔδγαλε τὴν ἀραβῶνά της προτοῦ εἰσέλθῃς τὸ σαλόνι. Τὸ δαχτυλίδι ὅμως ἀφίνει ὁπωσδήποτε ἕνα σημάδι, τὸ ὁποῖον εὔκολα μπορεῖ κανεὶς ν' ἀντιληφθῇ. Ἀλλ' ἂν τὸ δάχτυλό της εἶνε πολὺ λεπτὸ καὶ δὲν φαίνεται καθόλου τὸ σημάδι πάνω του, τῆς λέγω ἀμέσως.

— Ἡ γραμμὴ αὐτὴ δεικνύει ὅτι θ' ἀρρωστήσῃ τὸ μεγαλείτερο παιδὶ τῆς οἰκογενείας.

Ἀπὸ τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖον θ' ἀκούσῃ τὰ λόγια μου αὐτὰ καταλαμβάνω ἂν εἶνε παντρεμένη ἤ ὄχι.

Σπανίως θὰ σᾶς τύχῃ πελάτρια παντρεμένη χωρὶς παιδιά. Αὐτὲς ἀποτελοῦν ἐξαιρέσεις καὶ ἤ θὰ σπεύσουν νὰ σᾶς εἰποῦν ὅτι δὲν ἔχουν παιδιὰ, ἤ θὰ σᾶς ἐρωτήσουν ἂν ἐννοεῖτε ἀτὸ μεγαλείτερο παιδὶ τῆς οἰκογενείας τῆς μητέρας της». Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε τὸ ἴδιο.

Ἔπειτα εὑρίσκετε τὸ μῆνα κατὰ τὸν ὁποῖον ἐγεννήθη ὁ πελάτης σας λέγοντάς του.

— Ἐγεννηθήκατε τὸ Φεβρουάριο.

Ἐὰν δὲν ἐγεννήθη κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, σᾶς ἀπαντᾷ·

— Ὄχι, ἐγεννήθην τὸν Μάϊον.

— Συγγνώμην, ἀλλ' ἐνθυμίζεται πολὺ τὸν τύπον ἀνθρώπου γεννηθέντος τὸν Φεβρουάριον.

Μανθάνοντες τὸν μῆνα τῆς γεννήσεώς του μπορεῖτε νὰ πῆτε ἀσφαλῶς εἰς ποίας ἀσθενείας εἶνε ὑποκείμενος εἰς ποῖον κλάδον μπορεῖ νὰ εὐδοκιμήσῃ καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα χαρακτηρίζουν ἀνθρώπους γεννηθέντας κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον.

Μπορεῖτε νὰ μαντεύσετε τὸ ἐπάγγελμα ἑνὸς ἀνθρώπου, κυττάζοντας πρῶτα τὸν ἄνθρωπον καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τὰς χεῖράς του. Μπορεῖτε ἐπὶ παραδείγματι ν' ἀντιληφθεῖτε εναν διανομέα τοῦ ταχυδρομείου καθότι ἡ μία του πλάτη εἶνε χαμηλοτέρα ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ ταχυδρομικοῦ σάκκου, τὸν ὁποῖον φέρει μαζί του.

Εὐκόλως ἐπίσης διακρίνονται οἱ ἰατροὶ καὶ οἱ δικηγόροι ἀλλ' εὐκολώτερον ὅλων οἱ κουρεῖς διότι ἔχουν καθαρώτερα καὶ ἁπαλώτερα χέρια ἀπ' ὅλους. Τὰ χέρια τοῦ ράπτου ἔχουν πάντα τὰ σημάδια τὰ ὁποῖα ἀρίνει ἡ συχνὴ χρῆσις τοῦ ψαλλιδιοῦ καὶ τῆς βελόνας.

Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἀπὸ τὰς γραμμὰς τῆς παλάμης ὁδηγούμενος μπορεῖ κανεὶς νὰ μαντεύσῃ πολλὰ πράγματα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἔχει σημασίαν. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἐπεδόθησαν εἰς τὴν χειρομαντείαν ὡς εἰς ἐπιστήμην, μελετῶντες τὰς χεῖρας τῶν φυλακισμένων, τῶν τρελλῶν κτλ· ἀλλὰ ὅ,τι μαντεύουν δὲν εἶνε παρὰ μία σύμπτωσις.

Ἐφωτογράφησα τὸ χέρι κάποτε ἑνὸς ἀνθρώπου, τοῦ ὁποίου ἡ κάτω γραμμὴ τῆς παλάμης συμφώνως μὲ τοὺς κανόνας τῆς χειρομαντείας, ἔδειχνε ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἀπέθνησκε νέος, ἐπειδὴ ἡ γραμμὴ δὲν ἦτο εὐθεῖα ἀλλὰ διεκόπτετο ἀπὸ ἄλλας μικροτέρας γραμμάς. Ἐν τούτοις ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἡλικίας ἑβδομήντα πέντε ἐτῶν, εἶχε νυρμευθῆ δὶς καὶ ἀπέκτησεν ἐννέα τέκνα. Εἰς ἡλικίαν 22 ἐτῶν εἶχε τραυματισθῆ σοβαρῶς εἰς τὴν κεφαλὴν ἐκ πτώσεως, εἰς ἡλικίαν 40 ἐτῶν εἶχε σπάσει τὸ πόδι του καὶ εἰς ἡλικίαν 60 ἐτῶν εἶχε χάσει τὸ ἕνα του μάτι.

Τὴν φωτογραφίαν τῆς χειρὸς ταύτης ἔδειξα εἰς πολλοὺς χειρομάντας καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ τίποτε ἀληθὲς ἐπ' αὐτῆς. Οἱ περισσότεροι, σχεδὸν ὅλοι, εἶπαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θὰ πεθάνῃ νέος, ὅτι δὲ θὰ κάμῃ παιδιά, οὔτε θὰ πανδρευθῆ.

Τὸ συμπέρασμά μου εἶνε, ὅτι ἡ χειρομαντεία εἶνε σωστὴ κατεργαριά, ἡ ὁποία πολλὲς φορὲς φθάνει εἰς πραγματικὴν τέχνην. Ἕνας πεπειραμένος χειρομάντης λ. χ. δύναται τόσον καλὰ, διὰ πλαγίων μέσων ν' ἀποσπάσῃ ἕνα μυστικὸν ἀπὸ ἐκεῖνον ποῦ ἔχει τὴν ἀφέλειαν νὰ πάῃ νὰ τὸν συμβουλευθῇ ὥστε ὅταν τὸ προσφέρῃ τὸ μυστικόν, ὁ ἄνθρωπος τὰ χάνῃ καὶ θὰ πῇ βέβαια εἰς τοὺς φίλους του·

— Καλὲ μοῦ εἶπε μυστικά μου, ποῦ δὲν τὰ ξέρει κανείς.

Οὔτε ἡ χειρομαντικὴ ὡς ἐπιστήμη στηρίζεται πουθενά. Διὰ νὰ βεβαιωθῶ πολλάκις ἐπῆγα τὴν φωτογραφία μιᾶς παλάμης εἰς τοὺς καλλιτέρους χειρομάντας ὅπως τὴν ἀναγνώσουν. Ἡ μοῦ ἔλεγον ὅ,τι τοὺς κατέβανε, ὅπως ἐξηκριβώσα ἀργότερα ἤ οἱ πλέον εἰλικρινεῖς μοῦ ἐζήτουν νὰ ἴδουν τὸ ἴδιο τὸ πρόσωπον. Μερικοὶ ἴσως θὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἡ μελέτη τῶν γραμμῶν τῆς χειρὸς ἔχει στηριχθῆ εἰς ἄπειρα παραδείγματα ἐκ τῶν ὁποίων ἐξήχθη σαν συμπεράσματα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια, τὸ τοιοῦτον ὅμως εἶνε ἀνακριβές διότι ἐὰν συμβουλευθῆτε τὸ καλλίτερον βιβλίον χειρομαντικῆς καὶ ἐξετάσετε διαφόρους παλάμας θὰ ἴδητε ὅτι ὅταν δὲν πρόκειται περὶ συμπτώσεως, ἡ ἑρμηνεία θὰ συγκρούεται τόσον πρὸς τὴν ἀλήθειαν ὥστε θὰ σᾶς κάμῃ νὰ πεθάνετε στὰ γέλοια.

Μ' αὐτὰ, ἐννοεῖτε, δὲν θέλω νὰ κατηγορήσω τοὺς χειρομάντας. Ἐξασκοῦν καὶ αὐτοὶ μίαν τέχνην καὶ προσπαθοῦν νὰ κερδίσουν τὸ ψωμί των.. Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως,ὅτι ὅλη ἡ ἀξία των, ἡ οὐσία τοῦ ἔργου των ἀποτελεῖται ἀπὸ λόγια ἀλλὰ μήπως δὲν ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ δικηγόροι, ἰατροί, συγγραφεῖς, ἔμποροι, καλλιτέχναι ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν ὁποίων ἀφοῦ ἀφαιρέσετε αὐστηρῶς τὰ λόγια θὰ ἴδητε ὅτι ἴσως ἀφαιρέσατε καὶ τὴν οὐσίαν;

**

ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑ ΩΦΕΛΕΙΑ

Ἕνας ζητιάνος καθισμένος σὲ μιά γωνία ζητοῦσε ἐλεημοσύνη.

— Ἐλεῆστε τὸν τυφλόν, ἔλεγε.

Ἕνας κύριος, γιά νά τὸν δοκιμάσῃ, τοῦ ἔδωσε ἕνα στρογγυλό γυαλιστερό μέταλλο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι ἦτο μιά δραχμή. Δὲν ἐπρόσθασεν ὅμως ν' ἀπομακρυνθῇ πολύ, καὶ κάποιος τοῦ ἐκτύπησε τὴν πλάτη. Ἦταν ὁ τυφλὸς ζητιάνος.

— Ἐκάνατε λάθος κύριε, αὐτὴ δὲν εἶνε δραχμὴ, ὅπως εἴχατε τὴ διάθεσι νά μοῦ δώσετε γιά νά μὲ βοηθήσετε.

Ὁ κύριος τοῦ ἀπήντησε·

— Δὲν ἔκαμα λάθος. Σ' ἐβοήθησα μὲ ἄλλον τρόπον ... Σοῦ ἐπανέφερα τὴν δρασιν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Η ΦΙΦΗ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΕΡΑΚΛΗ

Ἐκαθόμουνα ἐκείνη τὴ νύχτα σ' ἕνα παγκάκι τοῦ Ζαππείου συμβουλευόμενος κάθε τόσο τὸν σκληρότερο, τὸν πλέον ἀδυσώπητο σύντροφο τοῦ ἐρωτευμένου— τὸ ρολόϊ μου. Ἡ ὥρα ἦταν ὀκτώμισυ καὶ ὅμως μοῦ εἶχεν εἰπεῖ Ἐκείνη ὅτι θἄρχονταν στὴς ὀκτώ· Τί νὰ συνέβηκε; Μ' ἐγέλασε; Ἀλλὰ ἦταν τὸ πρῶτο μας ραντεβοῦ. Ἐκ πείρας ἐγνώριζε, ὅτι αἱ δικαιολογίαι καὶ τὰ «Ἄχ, καϊμένε τί ἔπαθα. Μὴ τὰ ρωτᾷς» ἀρχίζουν μετὰ τὸ δεύτερον ἤ τρίτον ραντεβοῦ. Ὄχι εἰς τὸ πρῶτο. Τί δι ἄβολο. Τόσο γρήγορα; Καὶ ὅσο ἔβλεπα ζευγάρακα νὰ γλυστροῦν ἀθόρυβα μπροστά μου ὑπὸ τὴν σὐεργετικὴν σκιὰν ποῦ ἔρριχναν στὸ δρόμο τὰ δένδρα καὶ οἱ ὑψηλοὶ θάμνοι, τόσω ἤ ἀπελπισία μου ἐμεγάλωνε. Θὰ τὴν τιμωροῦσα, δὲν θὰ τὴν ξανάβλεπα, ἔλεγα μέσα μου καθὼς ἡ καρδιά μου μοῦ χτυποῦσε ἀλύπητα σὰ σφυρὶ τὸ στῆθος. Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ τῆς τόλεγα καθαρὰ καὶ ξάστερα. Μὲ ποιὸν θαρρεῖτε πῶς ἔχετε νὰ κάμετε, δεσποινίς; Ἔτσι κρατᾶτε τὸ λόγο σας; Ἄλλη φορὰ, σᾶς παρακαλῶ, νὰ βάζετε τὸ ρολόϊ σας σωστά· Ἐννέα παρὰ δέκα. Δὲν θἄρθῃ ὡρισμένως. Μοῦ εἶνε ἀδιάφορο. Τί ὤμορφη νύχτα. Δὲ θὰ τὴν ξαναϊδῶ ποτέ. Ἄ. Νὰ ἕνα ζευγάρι. Ἐρωτευμένοι εἶνε Κι' ἐγὼ μόνος· Ἂν ἔρθῃ θὰ τῆς πῶ, ὅτι δὲν κάνουν ἔτσι. Ἡ ὥρα ἐννέα· Μπορεῖ νἄρθῃ ἀργότερα ὅμως. Περιμένω ἄλλη μισὴ ὥρα ὅταν ἔξαφνα βλέπω ἕνα κουτσὸ σκυλάκι, τὸ ὁποῖον ἐπροχώρησε πρὸς ἐμὲ, μ' ἐπληησίασε καὶ μὲ κυτοῦσε **μὲ ἱκετευτικὸν θἄλεγε κανεὶς βλέμμα**. Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῷο. Κάποιος θὰ τὸ χτύπησε. Σκύβω, τοῦ χαϊδεύω τὸ κεφάλι κι' ἐκεῖνο μοῦ γλύφει εὐγενέστατα τὸ χέρι. Νὰ ζῷο, νὰ τρόποι ὄχι σὰν Ἐκείνη. Καλὰ λένε, ὅτι οἱ σκύλοι εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Φαντάζεσθε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ποῦ ἤ ἐρωμένη μου μὲ παρατοῦσε, πόσο μὲ συγκινοῦσε ἡ ἐκδήλωσις ἐκείνη φιλίας προσεχομένη ἀπὸ ἕνα ζῷο. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ περισσότερο μ' ἐπαρηγόρησε εἶνε ὅτι ὅταν σηκώθηκα γιὰ νὰ φύγω τὸ κουτσὸ σκυλάκι μὲ ἀκολουθοῦσε. Γιὰ φανταισθῆτε. Οὐδέποτε μὲ εἶδε πρωτήτερα, οὐδέποτε τοῦ ἔδωσα κάτι, οὐδέποτε ἐγνωρίσθημεν καὶ ὅμως μ' ἀκολουθοῦσε. Ἔνοια σου κι' ἐγὼ θὰ γράψω ἕνα χρονογράφημα γιὰ τοὺς σκύλους. Τὸ πῆρα μαζύ μου στὸ δωμάτιό μου καὶ τὴ νύχια ἀναγκάσθηκα νὰ ξυπνήσω πέντ' ἐξ φορὲς γιατὶ ἄρχισε νὰ σκουζῇ. Φαίνεται θὰ τοῦ πονοῦσε τὸ πόδι. Τὸ καθησύχασα δίδοντάς του λίγο γάλα (φοβοῦμουνα μήπως ξυπνήσῃ τὴ σπιτονοικοκυρά μου). Τὴν ἑπομένην τὸ σκυλὶ ἦταν δικό μου, μοῦ ἀνῆκε. Γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ μάλιστα τὴν ἐρωμένην μου ποῦ μ' ἐγέλασε καὶ δὲν ἦρθε στὸ ραντεβοῦ, τοῦ ἔδωσα τὸ ὄνομά της. Τὸ ἔλεγα «Φιφῆ». Κάθε φορὰ ποῦ τοῦ φώναζα τὸ καινούργιο του ὄνομα ἔρχοντο σιμά μου. Τὸ ἔλεγα πηδῶντας καὶ σείοντας τὴν οὐρά του. Ἐπέρασα ἡμέρας ἀληθινῆς φιλίας μὲ τὴ «Φιφῆ» καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἡ συντροφιὰ τῆς σὐπόδου Φιφῆς δὲν θἀμπροῦσε νὰ εἶνε τόσο ὤμορφη, τόσο πιστὴ ὅσον ἡ τῆς τετραπόδου Φιφῆς. Ὅταν ἐγύριζα σπῆτι τὴ νύχτα ἤμουν εὐχαριστημένος ὅτι μόλις θἀνοιγα τὴ πόρτα θὰ ὥρμοῦσε ἡ Φιφὴ νὰ μὲ χαιρετίσῃ μὲ χορευτηδήματα καὶ νὰ μοῦ ἐκφράσῃ τὸν ἐνθουσιασμό της ποῦ μὲ βλέπει· Τὸ ἀπόγευμα τὴν ἔβγαζα περίπατο καὶ ἐπειδὴ ἔχω τὴν ἀρχὴν τοῦ «ὃ σὺ μισεῖς ἑτέρῳ μοὶ ποιήσῃς» οὐδέποτε τὴν ἔσερνα ἀπὸ κοντά μου μ' ἀλυσοίδα ἤ τὴν περιὼριζα· Τὴν ἄφινα νὰ τρέχῃ ἐλεύθερη, νὰ παίζῃ, νὰ κάνῃ κόρτε, νὰ μαλώνῃ μ' ἄλλα σκυλιὰ ποῦ ἀπαντοῦσε. Ἔτσι περάσαν δέκα ὁλόκληρες ἡμέρες ὅταν προχθὲς καθὼς τὴν πήγαινα περίπατο ἀκούω μιὰ φωνὴ πίσω μου νὰ λέγῃ μὲ χαρά.

— Μπλάκ.

Ἡ Φιφὴ ἐστράφη, ἔπειτα ὥρμησε στὴ φωνή.

Γυρίζω κι' ἐγὼ καὶ βλέπω ὅτι ἡ πιστή μου Φιφὴ χορευτηδοῦσα ἐνώπιον ἑνὸς γονδροῦ κυρίου, προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπο νὰ ἐκδηλώσῃ τὴ χαρά της. Τἄχασα.

— Ἄ. Σεῖς βρήκατε τὸ σκυλί μας; μοῦ λέγει ὁ κύριος βγάζοντας τὸ κατέλλο του· σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. Τόχαμε χάσει πρὸ δέκα ἡμερῶν. Εἶνε δικό μου. Εὐχαριστῶ.

— Τίποτε ἐρωτήσατε.

Ἔρριξα μὰ ματιὰ στὴ Φιφὴ, ἡ ὁποία οὔτε μὲ κύτταζε τώρα. Κατέτωωγε μὲ τὰ μάτια τὸν παλαιό της κύριο. Ἀπεμακρύνθην κατακόκκινος ντροπιασμένος καὶ πικραμένος. Κα θὼς ἔφευγα οὔτε μιὰ ματιὰ δὲν μοῦριξε ἡ Φιφή. Τί κρίμα. Ὄχι μόνο ἡ γυναῖκες, ἀλλὰ καὶ οἱ σκύλοι σήμερα εἶνε ἄπιστοι.

**

ΣΑΛΑΤΑ

Τί εἶπεν ἡ μητέρα. - Ἄκου ἐδῶ, Δημητράκη μου, πᾶρε αὐτὴ τὴ χύτρα νά τὴν δώσῃς τῆς γειτόνισσας ἐδῶ, τῆς Κας Μ... καὶ πές της ὅτι ἡ τοῦρτα ἄρεσε πολὺ τοῦ μπαμπᾶ καὶ ὅτι ἔπλυνα τὴ χύτρα, ἀλλά πιστεύω ὅτι ἦεαν ραγισμένη ἀπὸ πρωτήτερα. Μὴ ξεχάσῃς νὰ τῆς πῇς· «ἐλπίζω ὅτι τό πόδι σας εἶνε καλλίτερα τώρα καὶ δὲν σᾶς προξενεῖ πλέον πόνους».

Τί εἶπεν ὁ Δημητράκης. (συγχυσμένος). - Σᾶς παρακαλῶ Κα Μ... μοῦ εἶπε ἡ μαμά σᾶς εὐχαριστεῖ πολὺ γιά τὴν τοῦρτα ποῦ ἐστείλατε καὶ ἐλπίζε ὅτι ... ὅτι δὲν ἐπροξένησε πολλοὺς πόνους καὶ νά εἶσθε βεβαία ὅτι ... πρέπει νὰ πλύνετε τά πόδια σας καὶ ὅτι εἶσθε ἀπὸ πρωτήτερα ραγισμένη....

**

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΠΑΥΣΙΣ

Ὁ δικαστής. - Εἶσαι ἕνας παλιάνθρωπος.

Ὁ κατηγορούμενος. - Δὲν πιστεύω δά νά εἶμαι καὶ τόσο παλιάνθρωπος ὅπως σεῖς — ἐδῶ ἐσταμάτησε γιά μιά στιγμὴ κι' ἔπειτα ἐπρόσθεσε· — νομίζετε.

Ὁ Δικαστής - Μίλα χωρίς νὰ σταματᾷς στὴ μέση κατηγορούμενε.

ΤΙ ΛΕΓΟΥΝ ΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Ἦσαν καὶ οἱ δύο σπουδασταὶ τῆς ἰατρικῆς, εἰδικῶς δὲ ἐνδιεφέροντο διὰ τὸν κλάδον τῆς φρενολογίας. Εἶχαν διαβάσει τὸν Λομπρόζο καὶ ὅλους τοὺς μεγάλους φρενολόγους καὶ ἐπίστευεν, ὅτι εἶνε εὔκολον νὰ διαβάσῃ κανεὶς εἰς τὴν μορφὴν ἑνὸς ἀνθρώπου τὴν ψυχήν του. Ἐταξείδευον ἐκείνην τὴν ἡμέραν μὲ τὸ σιδηρόδρομο, μέσα δὲ εἰς τὸ αὐτὸ βαγόνι, ἀπέναντί των, ἐκάθητο ἕνας ἄνθρωπος μὲ ἐπιβλητικὸν ἐξωτερικόν, ὑψηλὸν μέτωπον καὶ ἔκφρασιν, ἡ ὁποία ἐπρόδιδε ἀγαθότητα καὶ καλωσύνην.

— Τί δυνατὴ φυσιογνωμία, Γιάννη. Ἤθελα νὰ ἤξερα τὸ ἐπάγγελά του.

— Ἴσως νὰ εἶνε δικηγόρος.

— Ὄχι, δὲν εἶνε δικηγόρος. Ἔχει πολὺ καλωσύνη τὸ πρόσωπό του γιὰ δικηγόρος. Ἴσως εἶνε τραπεζίτης.

— Ἄ, ὄχι βέβαια. Ἄνθρωπος μὲ τόσο ἀγγελικὴν ἔκφρασι δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ εἶνε εὐχαριστημένος καὶ νὰ ἀρκεῖται εἰς τὸ νὰ κάνῃ χρήματα· Ὁ προορισμός του εἰς τὴ ζωὴ εἶνε ὑψηλότερος.

— Μήπως εἶνε κανεὶς ἀρχισυντάκτης;

— Ἀρχισυντάκτης μὲ τέτοια μορφή; Ποτε. Ὁ ἀρχισυντάκτης, ὁ ὁποῖος λέει τόσα κακὰ γιὰ κάθε ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος γελοιοποιεῖ τὴς τουαλέττες τῶν κυριῶν καὶ ὁ ὁποῖος κατηγορεῖ πάντα τὴς πενθερές; Ὁ Ἀρχισυντάκτης ὁ ὁποῖος κατηγορεῖ ὅλους τοὺς πολιτικοὺς καὶ τοὺς δημοσίους ὑπαλλήλους καὶ ὁ ὁποῖος δὲν διστάζει νὰ θυσιάσῃ ἀκόμη καὶ τοὺς καλλιτέρους του φίλους χάριν μιᾶς παραγράφου; Ὄχι. Αὐτὸς φαίνεται φιλάνθρωπος. Ἡ μορφή του φανερώνει καλωσύνη, εὐγένεια, ἀγνότητα καὶ εἰλικρίνεια.

Τὸ τραῖνο εἶχε φθάσει σ' ἕναν σταθμὸ κι' ἕνας γέρος, ὁ ὁποῖος ἐκάθησε δίπλ' ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, περὶ τοῦ ὁποίου οἱ δύο φίλοι ἐσυζητοῦσαν τὸν ἠρώτησε τὸ ἐπάγγελμά του.

— Ἔχω ξενοδοχεῖο καὶ χασάπικο, ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἡ γυναῖκα μου μένει στὸ ξενοδοχεῖο κι' ἐγὼ.. σφάζω.

**

Η ΠΕΙΡΑ ΤΗΣ ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΗΣ

Εἶχε χρηματίσει μαγείρισσα εἰς πολλὲς πανσιόνες καθὼς καὶ σὲ ἰδιωτικὰ σπίτια καὶ παρετήρησε ὅτι πολὺ περισσότεροι καυγάδες καὶ φωνὲς ἐγίνονταν εἰς τὰ τελευταῖα ἤ εἰς τὴς πανσιόνες. Τέλος προσελήφθη σὲ κάποιο ἥσυχο σπίτι.

— Νομίζω ὅτι ὅλα αὐτά τά παιδιά εἶνε δικά σας, κυρία, ἤ ὄχι; ἐρώτησε τὴν κυρία της.

— Φυσικά ἀπήντησεν ἐκείνη. Καὶ γιατί ρωτᾷς;

— Γιατί μοῦ φαίνεται πολὺ περίεργο, κυρία. Κανεὶς δὲ θά μποροῦσε ποτὲ νά τὸ ὑποθέσῃ. Φέρονται τόσο εὐγενῶς μεταξύ των ... σὰ νά ἦσαν ξένοι.

**

ΕΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

— Ἔλα νά παίξωμε τόθηριοτροφεῖο, θεία, εἶπε ὁ Τάκης. Ἐγὼ θά παίξω τόν ἐλέφαντο.

— Ἔλα, ναί. Θἄνε πολὺ ἀστεῖο, τοῦ εἶπεν ἡ θεία του. Κι' ἐγὼ τί θά εἶμαι;

— Ἄ, ἐσεῖς θά εἶσθε ἡ καλὴ κυρία ποῦ δίνει μπισκότα στόν ἐλέφαντο ...

**

ΚΑΛΗ ΙΔΕΑ

Θ

— Δὲν τὸ ἤξερα ὅτι ἔχετε αὐτοκίνητο ....

— Μά δὲν ἔχω.

— Τότε γιατὶ φοράτε ματογυάλια αὐτοκινήτου καὶ στολὴ σοφέρ;

— Γιὰ νὰ μὴ μὲ κόψῃ κανένας σωφὲρ μὲ τὸ αὐτοκίνητό του. Νομίζουν ἔτσι ὅτι κι' ἐγὼ εἶμαι ... συνάδελφός των.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΑΚΟΥΣΤΟ.... ΣΚΑΝΔΑΛΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 5ης σελίδος)

τοις ὅμως ἐδειπνήσαμε κάτω ἀπ' τὸ ὑπόστεγο τοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον εἶνε κτισμένο στὴν κορυφὴ τοῦ βράχου — ἐσεῖς κ' ἐγὼ μαζί. Δὲν ξέρω τί ἐφάγαμε οὔτε θυμᾶμαι ἂν τὸ φαγητὸ ἦταν καλὸ ἢ ὄχι. Καθόσαστε στὴ μιὰ πλευρὰ τοῦ τραπεζιοῦ κ' ἐγὼ ἀπέναντί σας — αὐτὸ μόνον ξέρω. Ἐμιλούσαμε, ἐγελούσαμε, ἐνῷ κατὰ βάθος, νομίζω, ἐσκεπτόσασθε μὲ ποιὸν τρόπο θὰ πηγαίνατε σπίτι σας.

«Ἐπερπατήσαμε ὡς τὸ σπίτι σας — πέντε μίλλια πάνω στοὺς βράχους.

«Ὑπάρχουν μερικὰ πράγματα τόσον ἱερὰ ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ μιλῇ κανεὶς γι' αὐτὰ — κάτι τέτοιο ἦταν καὶ ὁ περίπατος ἐκεῖνος. Τ' ἀστέρια ἔλαμπαν τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνεβήκαμε στὸ ἀκρωτήριο καὶ ὅταν ἐφθάσαμε εἰς τὴν πόλιν ἄρχισε ν' ἀνατέλλῃ ἡ σελήνη. Θυμᾶσθε τὸ τελευταῖο μέρος ποὺ ἐκαθήσαμε ν' ἀναπαυθοῦμε πάνω στὰ χόρτα, ἐνῷ ἡ σιωπὴ μᾶς εἶχε δέσει τὴς γλῶσσες ; Ὅταν σηκωθήκαμε ἕνα σύγνεφο σιωπῆς μᾶς ἐσκέπαζε καθὼς πηγαίναμε. Σᾶς ἀπεχαιρέτισα μόλις ἐφθάσαμε εἰς τὸν Πύργο— κ' ἔτσι ἡ ἡμέρα ἐκείνη παρῆλθε.

«Ὅταν ἐγὼ ἐπέστρεφα ἀπὸ τὸ μονοπάτι στοὺς ἰδιους βράχους, ἐθυμήθηκα ὅτι δὲ σᾶς ζήτησα τὸ ὄνομά σας, οὔτε σεῖς ἐμάθατε τὸ δικό μου. Γιατί ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ σᾶς εἰπῶ ἐξηφανίσθησαν μέσα στὸ ἄγνωστον, ἀπ' ὅπου ἐβγήκατε σεῖς. Δὲ σᾶς ξαναεῖδα γιὰ δυὸ ἡμέρες. Τὴν τρίτην ἡμέρα τὸ πρωΐ, ἐστεκόμουνα κ' ἐγὼ μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους κ' ἄκουα τὴν ὀρχήστρα. Εἴχατε ἔλθει καὶ σεῖς νὰ περπατήσετε μαζὶ μὲ δύο ἄλλας δεσποινίδας, ποὺ σᾶς εἶχαν στὴ μέση. Δὲν εἴχατε κυττάξει καθόλου πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔστεκα. Δὲν μπορούσατε βεβαίως νὰ μαν τεύσετε ὅτι ἤμουν ἐκεῖ — γιατὶ δὲν πίστευα ὅτι ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ μ' εἴχατε ξεχάσει τόσο γρήγορα. Σᾶς ἠκολούθησα μέχρις ὅτου ἐφθάσατε στὴν πανσιόνα σας, ἔξωθεν τῆς ὁποίας ἐδιάβασα μὲ μεγάλα γράμματα τὴν ἐπιγραφὴ «Ἄνεσις». Κάποιος θυρωρὸς ἔστεκε στὴν εἴσοδο. Τοῦ ἔδωσα μισὴ λίρα καὶ τὸν ἐρώτησα τὸ ὄνοματα τῶν δεσποινίδων, αἱ ὁποῖαι μόλις εἶχον εἰσέλθει. Μόνο τὸ ἕνα μοῦ ἔμεινε στὴ μνήμη — τὸ δικό σας. Μοῦ εἶπεν ὅτι εἶσθε ἡ δεσποινὶς Ἔθελ Χιούμπερτ.

«Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα εἶχα ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ Ἡσμπουρν. Εἶχα πρό τινος ἐγκαταλείψει τὸ στρατιωτικόν. Ἔπειτα ἐκηρύχθη ὁ πόλεμος, κατετάγην πάλιν καὶ ἔφυγα μὲ τὴν πρώτην ἀποστολὴ γιὰ τὴ Γαλλία. Ἀπὸ τότε μένω ἐδῶ, πολεμῶν διαρκῶς — καὶ μοῦ φαίνεται ὅτι παρῆλθον αἰῶνες ἔκτοτε. Ἡ ζωὴ μ' ἀρέσει περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο· πολεμῶ γιὰ ὅ,τι πάντοτε ἐπολέμησε ἡ Ἀγγλία — γιὰ τὴν ἐλευθερία καὶ γιὰ τὴ ζωή.

«Νομίζω ὅτι ἀπ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα δὲν ἔπαυσα στιγμὴ νὰ μὴ σᾶς θυμάμαι. Ἴσως τὸ πάρετε γιὰ ὑπερβολή, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἔτσι. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν ἔδωσα προσοχὴ στὴ γυναῖκα ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ σᾶς ἐγνώρισα. Ἀπὸ τότε δὲν ἔπαυσα νὰ σᾶς θυμοῦμαι καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ ἔλθω εἰς ἐπαφὴν μαζί σας — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν κατώρθωσα. Τώρα εὑρίσκομαι ἐδῶ, στὸ κρύο καὶ στὴ βροχὴ, ὑφιστάμενος ὅλες τὴς κακουχίες, ἡ ὁποῖες μὲ κατέστησαν δυνατώτερο, καὶ σᾶς γράφω, ἢ μᾶλλον προσπαθῶ νὰ σᾶς γράψω, γιατί ἡ μελάνη μου εἶνε νερωμένη, γιὰ πρώτη φορὰ καὶ τελευταία, γιὰ νὰ σᾶς ὑπενθυμίσω τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἕνα θραῦσμα ὀβίδος μ' ἐπλήγωσε στὸ πόδι καὶ περιμένω τοὺς ἄνδρας οἱ ὁποῖοι θὰ μὲ μεταφέρουν εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ἴσως δὲν ἔρθουν καὶ καθόλου· ἀλλὰ τί μὲ μέλει ; Εἶνε κ' ἐδῶ καλά.

«Δὲν μοῦ εἴπατε βέβαια μὲ πολλὰ λόγια, ἀλλὰ μοῦ δώσατε νὰ καταλάβω — ἐκείνη τὴν ἡμέρα — ὅτι δὲν ἐξαστε δεσμὸ μὲ κανένα ἄνδρα. Ἴσως ἀπὸ τότε νὰ ἔχουν ἀλλάξει τὰ πράγματα καὶ ν' ἀρραβωνιασθήκατε. Ἂν εἶν' ἔτσι, σχίσατε τὴν ἐπιστολήν μου αὐτὴ ἢ δείξτ' την εἰς τὸν ἀρραβωνιαστικόν σας — καὶ χαμογελάσατε· κ' ἐκεῖνος ἐπίσης θὰ χαμογελάσῃ. Ἀ. Τὸν τυχερὸ σκύλο.

«Ἂν ὅμως εἶσθε ἀκόμη ἐλευθέρα, μάθετε, ὅτι σεῖς, ἡ γνωριμία μιᾶς ἡμέρας, τὸ ὄνειρο ποὺ οὔτε νὰ ἀνειρευθῶ ἐτολμοῦσα, εἶσθε ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἀγάπησα — ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία.

Ἔχετε ἕνα τηλεγράφημα.... ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχῃ δυσαρέστους εἰδήσεις.

«Νομίζετε ὅτι εἶνε κουταμάρα γιὰ ἕναν ἄνδρα νὰ κάνῃ μιὰ τέτοια ἐξομολόγησι ; Θέλετε νὰ σᾶς εἰπῶ γιατὶ τὸ κάνω ; Τὸ λόγο ; Ἐπειδὴ ἐκουράσθηκα κρατώντας το μυστικὸ καὶ σᾶς τὸ ψιθυρίζω. Πι στὸς καὶ πάντοτε ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἀγάπην σας, ΔΑΥΙΔ ΚΑΡΠΕΝΤΕΡ».

Ἔτσι ἐτελείωνεν ἡ ἐπιστολή.

Ἐδυσκολεύετο νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸ γεγονὸς αὐτό. Κρατοῦσε μὲ τὰ δυό της χέρια τὴν ἐπιστολὴ καὶ τὴν ἐκύτταζε ὡς νὰ προσπαθοῦσε νὰ ἀνακαλύψῃ κάτι. Ἔπειτα, ἀμέσως, ἄφησε τὰ φύλλα νὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, ἔχωσε τὸ κεφάλι της μέσα στὰ δυό της χέρια καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, ὑπείκουσα εἰς τρομερὰν συγκίνησιν, τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε δοκιμάσει ὡς τώρα. Αὐτή, τὸ ὀλιγώτερον εὐαίσθητο κορίτσι στὸν κόσμο οὐδέποτε ἐταράχθη τόσο.

Περνοῦσαν ἡ μέρες καὶ ζοῦσε σὰ μέσα σὲ ὄνειρο. Ἦταν πλασμένη ἔτσι. Ἡ πανδρεμένες ἀδελφές της ὅταν ἔρχονταν νὰ μείνοιν μαζί της, πάντα τῆς ἔλεγαν ὅτι δὲν καταλαβαίνουν πῶς μποροῦσε νὰ ζῇ μόνη της. Ἡ Ἄδα, ἡ μεγαλειτέρα ἀπ' ὅλες πολλὲς φορὲς τῆς εἶπε·

— Οὔτε νὰ ἤσουνα γεροντοκόρη. Ἐπὶ τέλους δὲν εἶσαι περισσότερο ἀπὸ τριάντα δύο χρόνων — σήμερα πολλὲς, πάρα πολλὲς γυναῖκες πανδρεύονται μεγαλείτερες καὶ νομίζουν ὅτι εἶνε ἀκόμη νέες. Καὶ, μὰ τὴν ἀλήθεια, Ἔθελ, εἶνε στιγμὲς ποὺ φαίνεσαι πολὺ νέα. Χθὲς μοῦ ἔλεγε ἡ Κα Μόρρις ὅταν τῆς εἶπα τὴν πραγματική σου ἡλικία, ὅτι οὐδέποτε θὰ πίστευε πῶς εἶσαι μεγαλείτερη ἀπὸ εἰκοσι ἑπτά. Κύτταξε τώρα πῶς κοκκινίζεις — ντροπή.

Λίγες ἡμέρες ἔπειτα ποὺ εἶχε λάβει τὸ γράμμα ἡ Ἔθελ, ἦρθε νὰ μείνῃ μαζί της ἡ Ἄδα — ἡ ὁποία ἦτο Κα Πάτζετ. Ἡ Ἔθελ ἂν μποροῦσε θὰ τὴν ἐδιωχνε· ἀλλὰ δὲν ἤξερε μὲ τί τρόπο θὰ μποροῦσε νὰ τὸ κάμῃ. Ἤξερε τόσο καλὰ τὸν ἄσχημο χαρακτῆρά της, ποὺ θὰ ἔδινε κάθε τι γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγῃ.

Ἡ Κα Πάτζετ εἶχε σκοπὸ νὰ μείνῃ τοὐλάχιστον μιὰ ἑβδομάδα. Μόλις ἔφθασε, δὲν εἶχαν περάσει ἀκόμη δυὸ ὧρες, ἔφερε μπροστὰ ἕνα ἀλλόκοτο ζήτημα·

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, Ἔθελ, τί σοῦ συνέβη. Φαίνεσαι τοὐλάχιστον ἐξ χρόνια νεώτερη — τὸ εἶπα καὶ τῆς Τζέϊν.

Μιὰ κοκκινάδα στὸ πρόσωπο τῆς Ἔθελ τὴν ἔκαμε νὰ φαίνεται ἀκόμη νεώτερη.

— Λυποῦμαι πολύ, Ἄδα, ἀπήντησε. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἦταν τόσο καλὸς τὴς τελευταίες ἡμέρες κ' ἔκανα τόση γυμναστική, ποὺ, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, ἐπερίμενα ἕνα τέτοιο πρᾶγμα.

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες κάτι συνέβη. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ Ἔθελ κατέβηκε νὰ πάρῃ τὸ πρόγευμά της, εἶδε μιὰν ἐπιστολή, ἡ ὁποία ἔρχονταν πάλι ἀπὸ τὴν «Ἄνεσι».

Ἡ Τζέϊν, ἡ παλιὰ καμαριέρα τοῦ σπιτιοῦ τῆς, τὴν ὁποίαν εἶχε κρατήσει μαζί της ἡ Ἔθελ, μετὰ τὸ θάνατο τῆς μητέρας της, τῆς ἔδειξε τὸ γράμμα καὶ τῆς εἶπε μὲ οἰκειότητα·

— Μοῦ φαίνεται πολὺ παράξενο, Δίς Ἔθελ, πῶς σοῦ στέλνουν ἀκόμα γράμματα ἀπὸ τὸ Ἤστμπορν, ἀφοῦ ἔχετε τόσον καιρὸ ποὺ ἐφύγατε ἀπ' ἐκεῖ.

— Ναί, Τζέϊν, εἶνε πολὺ παράξενο πραγματικῶς. Δὲν ἔχω ἰδέα, τὴν παραμικρὰν ἰδέα ἀπὸ ποιὸν εἶνε.

Τὸ φάκελλο ἦταν γαλάζιο καὶ ὀλὸ ἀλλοιώτικο ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ἐλάβαινε συνήθως. Ἦταν πε ρίεργη ν' ἀνοίξῃ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ περιεχόμενον, δὲν ἤθελε νὰ τὸ κάμῃ ὅμως μυστικά στὴ Τζέϊν, τά πονηρὰ μάτια τῆς ὁποίας ἔπεφταν ἐρευνητικὰ πάνω καὶ ἡ ματιὰ ἐθύμιζε στὴν Ἔθελ τὴ ματιὰ τῆς Κας Πάτζετ.

— Ἀπὸ κάποιον δικηγόρον θὰ εἶνε, ναί, ναί, αὐτὸ εἶνε Δίς Ἔθελ, εἶπεν ἡ Τζέϊν. Δὲν πιστεύω νὸ χρεωστῆς κανένα λογαριασμό ;

— Τί ἐννοεῖς Τζέϊν ; Τί κάθεσαι καὶ λές ;

— Θέλω νὰ πῶ, δεσποινὶς Ἔθελ, ὅτι ἴσως ξεχάσατε κανένα λογαριασμό σας καὶ σᾶς γράφει τώρα ὁ δικηγόρος. Ἡ θέα τοῦ φακέλλου, νὰ σᾶς πῶ, μ' ἀνησυχεῖ πολύ.

Ἡ παρατήρησίς της ἦταν τόσο εἰλικρινής, ὥστε ἡ Ἔθελ δὲν μποροῦσε νὰ τὴν βάλῃ στὴ θέσι της. Τὸ ἔκαμε ὅμως μὲ πολλὴ προσπάθεια.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, Τζέϊν, τὸ παρακάνεις. Δὲ σοῦ ἐπιτρέπω νὰ μοῦ μιλᾷς μ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Δὲν μπορῶ τάχα νὰ λάβω ἕνα γράμμα χωρὶς νὰ λάβῃς γνῶσιν τοῦ περιεχομένο του ; Σὲ παρακαλῶ, πήγαινε ἀπ' ἐδῶ. Δὲ σὲ χρειάζομαι.

Ἡ Ἄνὶς Χιούμπερτ δὲν ἠσύχασε ἀκόμη καὶ ὅταν ἔφυγε ἡ Τζέϊν. Ἡ ἰδέα ὅτι τὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου ἔπεφταν πάνω της τὴν ἔκαμε νὰ πάσχῃ ἀπὸ μονομανία, ὡς νὰ εἶχαν μάθει ὅλοι ἐτὸ μυστικὸ τὸ ὁποῖον ἦταν κρυμμένο πάνω στὸ γραφεῖό της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ μποροῦσε νὰ ἔχῃ σχέσι μὲ «τὸ μυστικὸ» ἐκεῖνο, τὴν ἔκαμε νὰ τρομάζῃ.

Ἀκόμη καὶ ὅταν ἔνοιωσε τὸν ἑαυτόν της μόνο, καὶ ὅταν ἡ ἰδέα, ὅτι τὰ μάτια ὅλων ἔπεφταν πάνω της ἐξέλιπε, κάτι τὴν ἔκαμε νὰ τρομάζῃ. Ἄνοιξε τὸ φάκελλο καὶ ξεδίπλωσε τὴν ἐπιστολήν, ποὺ ἦταν γραμμένη σὲ γαλάζιο ἐμπορικὸ χαρτί, τὴν ἄπλωσε πάνω στὸ τραπέζι, καὶ τὰ χέρια της ἔτρεμαν μέχρις ὅτου τέλος κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ τὴν διαβάσῃ.

Μόλις τὴν ἀποδιάβασε, τὰ χειρότερα προαισθήματά της ἐπραγματοποιοῦντο· ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν «τὸ μυστικὸ» μέσα στὸ γραφεῖό

Ἔπειτα, ἀμέσως, ἄφησε τὰ φύλλα νὰ γλυστρήσουν ἀπὸ τὰ δάχτυλά της, ἔχωσε τὸ κεφάλι της μέτα στὰ δύο της χέρια καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ....

τῆς, δὲν ἦταν τίποτε. Ἡ ἐπιστολὴ προήρχετο ἀπὸ ἕνα δικηγορικὸν Οἶκον ἐν Λίνκολνς Ἴν Φίλντς, ἔλεγε δὲ·

«Ἀξιότιμος κυρία,

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ καταστήσωμεν ὑμῖν γνωστόν, ὅτι ὁ ἐκλιπὼν πελάτης ἡμῶν Δαυὶδ Κάρπεντερ, κάτοικος τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἄρλιγκ των ἀριθ. 65, ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ τοῦ 43ου Συντάγματος, ἐγκατέλιπε διὰ τελευταίας διατάξεως ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του πρὸς ὑμᾶς. Ἡ διαθήκη του, λόγῳ τῆς ἐξαιρετικῆς περιστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρέθη κατηρτίσθη κάπως ἀνωμάλως, ὄχι ὅμως καὶ εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρχῃ φόβος νὰ ἀνατραπῇ. Ὁ συνέταιρος ἡμῶν κ. Πεττιγκριοῦ, λίαν εὐχαρίστως θὰ τεθῇ εἰς τὰς διαταγὰς ὑμῶν ὅπως ἔλθῃ ὁπόταν τῷ δρίσητε καὶ σᾶς περιγράψῃ τὰ κληρονομικὰ πράγματα ἢ, ἐὰν εὐαρεστῆσθε, θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε αὐτοπροσώπως.

Ἡ περιουσία εἰς τὴν ὁποίαν καλεῖσθε ὡς κληρονόμος ἀνέρχεται κατὰ πρόχειρον καὶ μετριώτατον ὑπολογισμὸν εἰς 750,000 φράγκα τοὐλάχιστον.

Περιμένοντες ἀπάντησιν ὑμῶν μετὰ δεδομένων περὶ τῶν πραττέων μέτρων, τὰ ὁποῖα ἐπιθυμεῖτε ὅπως λάβωμεν, διατελοῦμεν τιμαλφεῖ ὑμῶν θεράποντες.

ΠΕΤΤΙΓΚΡΙΟΥ, ΧΑΡΝΤΙΝΓΚ καὶ ΜΠΑΙΝΣ

Δὲν ἦταν βέβαια περίεργο τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Ἄνὶς Χιούμπερτ δὲν ἐκατάλαβε τὴν ἐπιστολὴ μὲ πρώτην ἀνάγνωσι. Ἦταν τόσο παραγεμένη, ποὺ δυσκολεύονταν καὶ ν' ἀναπνεύσῃ ἀκόμη. Λευτέρα καὶ τρίτη ἀνάγνωσις δὲν εἶχε κανένα ἀποτέλεσμα. Τὴν ἄφησε κατάπληκτον.

Τί τάχα ἐννοοῦσε ; Τί ἔλεγε ; Δὲν ἦτο παράλογο. Ὥστε καθίστατο κληρονόμος, κάτοχος περιουσίας τριάντα χιλιάδων λιρῶν.

Αἱ σκέψεις της δὲν τὴν ἄφιναν ἥσυχη. Πιθανῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κρύψῃ ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν Ἄδα, ἢ ὁποιονδήποτε ἄλλον. Ἡ ἀλήθεια ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἤρχετο εἰς φῶς. Ἔπρεπε νὰ παραδεχθῇ καὶ ἡ ἴδια ὅτι ἐπέτρεψεν εἰς ἕναν ξένον ν' ἀποκτήσῃ σχέσεις μαζί της, ὅτι ὁ ξένος αὐτὸς ὄχι μόνον γνωστός ἀλλὰ καὶ στενὸς τῆς φίλος ἔγεινε, ἀφοῦ ἔφαγαν μαζὶ καὶ ἐμοιράσθησαν ἕνα πολυδάπανο δεῖπνο — γιατί ἔτυχε νὰ ἰδῇ τὸ λογαριασμὸ — γιὰ τὸ ὁποῖον ἐπλήρωσεν ἐκεῖνος. Ἔπρεπε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι κατόπιν ἐπερπάτησε ὧρες μαζί του μέσα στὸ σκοτάδι, σὲ μέρη ἐρημικά. Τί θὰ ἔλεγε ὁ κόσμος, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἡ οἰκογένειά της, ὅταν ἐμάθαιναν ὅλην τὴν ἀλήθεια, ἰδίως ὅμως ὅταν ἐμάθαιναν τὸ λόγο τῆς ἐπικοινωνίας της μὲ τοὺς κ.κ. Πέττιγκριου, Χάρντινγκ καὶ Μπαίνς ; Δὲν θὰ ὑπέθεταν πολὺ χειρότερα ἀπ' ὅσα πραγματικῶς συνέβησαν ; Δὲ θὰ ἀνεγνώριζον — ἔτσι εἶνε ἡ διεφθαρμένη φύσις τοῦ ἀνθρώπου — ὅτι δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ τῆς παραχωρήσῃ ἕνας ξένος περιουσίαν τριάντα χιλιάδων λιρῶν γιὰ τὸ τίποτε ; Αὐτὸ θὰ τὸ ἔπαιρναν ὡς τίμημα σὲ κάτι ποὺ ἐδόθη. Μὲ τὶς σκέψεις αὐτὲς ἡ Ἄνὶς Χιούμπερτ ἔκρυβε τὸ πρόσωπό της ἀπὸ ἐντροπή.

Θὰ διήρχετο τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς της ἀκολουθοῦσα τὴν ἀκολουθοῦσα τὴν ἀκολουθοῦσα τὴν

ΠΕΤΡΟΥ ΝΗΣΙΩΤΗ

Ο ΤΖΙΜ ΠΑΠΠΑΣ

(Πρωτότυπον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα περιγράφον τὴν ζωὴν ἑνὸς Ἕλληνος στὴν Ἀμερική).

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Εἶχαν περάσει δύο ἑβδομάδες.

Ὁ Τζὶμ Πάππας ἦταν ἐντελῶς καλὰ πρὸ ἡμερῶν κ' ἐβάδιζεν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα πρὸς τὸ σπίτι τῆς Κας Λούησον μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη σύννεφα. Ἡ ἀγάπη του ποῦ ἕως τότε δὲν τοῦ ἐζητοῦσε παρὰ μιὰ σιωπηλὴ λατρεία καὶ τίποτ' ἄλλο, τὼρα ἐσηκώνονταν μέσα του ὡσὰν φλόγα, ποῦ τὸν ἔκαιε. Δὲν ἐπήγαινε πλέον γαλήνιος ὅπως πρῶτα, εὐτυχισμένος μόνο καὶ μόνο νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ τὴν ἀκούσῃ νὰ τοῦ μιλήσῃ. Σιγὰ - σιγὰ ἡ καρδιά του ἔφανε μέσα του νέους πόθους καὶ νέας ἀπαιτήσεις ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του. Ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὁριστικῶς μιὰν ἀπόφασι. Ἀλλὰ τί εἶδος ἀπόφασι μποροῦσε νὰ πάρῃ ἐκτὸς ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ; Τὼρα ἄρχιζε δέβαια ἡ δυστυχισμένη ἡ τρικυμισμένη περίοδος τῆς ἀγάπης του, ποῦ εἶνε ἡ περίοδος κάθε ἐρωτευμένου ἀληθινὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἀρχίζει ἡ πραγματικὴ πάλη. Τὼρα ἤθελε, ἀπαιτοῦσε, ἐδίψα.

Καὶ ἡ μὶς Γκλόρ ; Καὶ τὸ ἀθῶο κορίτσι, ποῦ ἐγύρισε κοντά του εὐτυχισμένο, μὲ τὴν καρδιά της στὸ χέρι νὰ τοῦ τὴν προσφέρῃ, ἡ πτωχὴ Γκλόρ ποῦ ζοῦσε σ' ἕνα ὄνειρο καὶ μιὰν ἀπάτη ;

Ὅσο περισσότερο προχωροῦσε ἡ ψυχή της στὸν ἔρωτα, τόσο τρομερώτερο θὰ ἦταν τὸ γκρέμισμα πρὸς τὴν πραγματικότητα, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τά μάτια της θ' ἀνοίγονταν κατάπληκτα, μὲ γάλα γιά ν' ἀντιμετωπίσουν τὴν πραγματικότητα. Ἀλλὰ δὲν ἦταν περίεργο, ἐσυλλογίζονταν ὁ νέος, ὅτι τὸ κορίτσι αὐτὸ δὲν ὑποπτεύονταν τίποτε ; Στὴν ἀρχὴ ἴσως θὰ φοβοῦνταν μήπως ὑποπτευθῇ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τὴν δύναμι νὰ τῆς ρίξῃ ὅλο τὸ βάρος τῆς ἀληθείας, τὼρα ὅμως ἄρχισε νὰ τὸν ἀνησυχῇ ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Γκλόρ ἔκλεινε τά μάτια της καὶ τ' ἀτιά της εἰς κάθε ὑποψίαν. Ἴσως ἂν ἐμάθαινε τίποτε θὰ λυποῦνταν δέβαια, θὰ ἐσπαράσσετο ἡ καρδιά της, ἀλλὰ τέλος πάντων θὰ ἦτο αὐτὸ καὶ ἡ ἀρχὴ μιᾶς λύσεως. Ὁ ἄνθρωπος ποῦ δὲν μποροῦσε ιόνος του νὰ κόψῃ τὸ δεσμό, ἐπεκαλεῖτο τὼρα τὴ βοήθεια τῆς τύχης. Θὰ τῆς μιλοῦσε τῆς Γκλόρ ὁ ἴδιος ἴσως. Ὄχι σήμερα ὅμως. Ἀργότερα. Ὅταν θὰ παρουσιάζονταν μιὰ κατάλληλος εὐκαιρία. Πῶς μποροῦσε ὅμως, πῶς θὰ ἀνέχονταν νὰ τὸ κάμῃ τὼρα αὐτὸ ἀφοῦ κύθε στιγμὴ ποῦ βρίσκονταν μαζὶ τά μεγάλα της, ἀθῶα καὶ διαυγῆ μάτια τὸν κυττοῦσαν μ' ἕνα ὕφος τρομασμένο ὡς νὰ φοβοῦνταν μήπως τά χείλη του τῆς ποῦν λέξεις ποῦ θὰ ἦσαν μαχαιριὲς γιὰ τὴν καρδιά της ; Καὶ ἡ Κα Λούησον ἐβοηθοῦσε στὴν ἀπάτη αὐτή. Ἔθλεπε τὴν Γκλόρ καὶ τὴν ἐβεβαίωνε πῶς ὁ Τζὶμ Πάππας τὴν ἀγαποῦσε. Αὐτὸ ἦταν δέβαιο πλέον. Ἀλλὰ μὲ τί δικαίωμα; Δὲν ἔπρεπε νὰ τῆς μιλήσῃ ὁ ἴδιος καθαρά ; Νὰ τῆς πῇ·

— Ἐὰν δὲν μ' ἀγαπᾶτε, κυρία μου, εἶνε περιττὸ νὰ βασανίζετε ἕνα κορίτσι καὶ νὰ τοῦ λέτε πῶς τὸ ἀγαπῶ, ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀγαπήσω. Παύσατε νὰ τοῦ δηλητηριάζετε περισσότερο τὴν ψυχή μὲ τὸ ψέμια. Γιατί προχθὲς ποῦ εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς μαζὶ κυττοῦσατε πότε ἐμένα πότε τὴν Γκλόρ μ' ἕνα πονηρὸ χαμόγελο ; Τί ἐννοεῖτε ;

Ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ναί, ἐκείνη τὴν ἡμέραν εἶχεν ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νὰ τῆς ὁμιλήσῃ.

Ἴσως ἡ ἀπόφασίς του αὐτὴ τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ δυνατὰ ὅταν τοῦ ἄνοιξεν ὁ οἰκονόμος τὴ θύρα καὶ νὰ σκοντάψῃ στὰ λόγια του συγχισμένος ὅταν τὸν ἐρώτησεν ἐὰν ἡ Κα Λούησον ἦταν μέσα.

— Ὁρίστε μέσα, παρακαλῶ, τοῦ λέγει ὁ οἰκονόμος, διαγράφων μὲ τὸ κορμί του τὴν μεγαλοπρεπῆ τυπικὴν ὑπόκλισιν, ποῦ τόσα χρόνια ἦταν συνηθισμένος νὰ κάμνῃ εἰς τοὺς γνωστοὺς ἐπισκέπτας τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Κα Λούησον τὸν ἐδέχθη στὸ ἐπάνω πάτωμα, μέσα σ' ἕνα σαλονάκι ἁπλούστατο, τὸ ὁποῖον ἔχρησιμοποιοῦσε συνήθως καὶ γιὰ γραφεῖό της. Ἦταν ἕνα φαιδρὸ, χαριτωμένο σαλονάκι ἀπὸ ἔβενο καὶ κίτρινο βελοῦδο καὶ ἀτλάζι. Στὴν ἄκρη ὑπῆρχε μιὰ ἑταζὲρ μὲ μεριὰ βιβλία καὶ δίπλα ἕνα τραπεζὶ μὲ γραφικὰ εἴδη.

Ἡ Κα Λούησον ἐδέχετο μόνο πολὺ στενοὺς φίλους της εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, τὸ ὁποῖον ὀνόμαζε «φωλιά» της. Ἐκεῖ μέσα κάθονταν μόλις ἐβγαινε ἀπὸ τὴν τουαλέττα της, ἐκεῖ ἀτεσύρετο ὅταν ἤθελε νὰ μείνῃ μόνη ἢ νὰ γράψῃ ἐπιστολὰς ἢ νὰ διαβάσῃ τίποτε — πῶς μποροῦσε λοιπὸν νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδο εἰς ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο ξένος μὲ τὴν καρδιά της ; Ὁ Τζὶμ Πάππας ἦταν φίλος — καλὸς φίλος, βέβαια, ἦταν γιὰ τὴν ὡραία Ντόρυ ἀπὸ ἐκείνους τοὺς νέους πρὸς τοὺς ὁποίους ἡ ἐμπιστοσύνη μπορεῖ νὰ προχωρήσῃ ἀδίσταχτα καὶ χωρὶς κανένα ἐμπόδιο.

— Καθῆσ' ἐδῶ ποῦνε πειὸ ἄνετα, τοῦ λέγει, ἀφοῦ τοῦσφιξε τὸ χέρι δείχνοντάς του ἕνα μικρὸ σοφὰ κοντὰ στὸ παράθυρο· τί γίνεσθε ; Τὼρα θὰ εἶσθε γνωστότερος καὶ θὰ μπορεῖτε νὰ δημοσιεύετε εὐκολώτερα, ἐλπίζω.

Ὁ Τζὶμ Πάππας τὴν ἐκύτταζε, ἀλλὰ δὲν ἀπαντοῦσε. Ἡ ματιά του πλανῶνταν διψασμένη πάνω στὸ ὡραῖο κεφάλι ποῦ ἔλαμπε ἀπὸ δροσιὰ καὶ ποῦ ἔκανε τὸν ἀέρα τοῦ δωματίου ἐκείνου μυρωμένο καὶ τὸ φῶς λαμπρότερο. Φορεῦσ' ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα μιὰ τουαλέττα λεπτὴ ἀπὸ μπλὲ βαθὺ μεταξωτὸ, χωρὶς κανένα κόσμημα ἐκτὸς ἑνὸς κολλιὲ ἀπὸ μαργαριτάρια στὸ λαιμὸ μὲ τὰ ὁποῖα ἠμίλλατο ἡ λευκότης καὶ διαφάνεια τῆς ἐξασίας ἐπιδεριμίδος τοῦ λαιμοῦ της κ' ἕνα ρόδο στὰ μαλλιά, γιατὶ συχνὰ ἔφερε λουλούδια στὸ κεφάλι της μέσα στὸ σπίτι, — συνήθεια ποῦ τῆς ἔμεινε ἀπὸ μικρὸ κορίτσι, ὅπως ἔλεγεν ἡ ἴδια, ὅταν στὴν πατρίδα της ἐπέστρεφε ἀπὸ τοὺς περιπάτους της μὲ τὰ μαλλιὰ στολισμένα ἀγριολούλουδα τοῦ κάμπου.

— Τί νέα ἔχετε σήμερα ; ἐξηκολούθησεν ἡ Κα Λούησον χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι παρετήρησε ἢ τοὐλάχιστον τῆς ἔκανεν ἐντύπωσιν ἡ σιωπὴ τοῦ νέου, ἀμέσως δὲ ἔπειτα ἐπρόσθεσεν ἡ ἴδια·

— Ἐγὼ ἔχω ἕνα σπουδαῖο νέο, ποῦ θὰ σᾶς ἐνδιαφέρῃ καὶ σᾶς.

— Ἔτσι ;

— Βέβαια. Ἡ Κλάρα μοῦγραψε σήμερα ἕνα ἀρκετὰ μακρὺ γράμμα εἰς τὸ ὁποῖον ὁμολογεῖ συγχρόνως καὶ πράγματα τά ὁποῖα δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι ἦταν ἱκανὴ νὰ κάμῃ.

— Ὅταν ἕνας εἶνε ἐρωτευμένος εἶνε ἱκανὸς γιὰ τὸ πᾶν.

— Ναί. Φανταισθῆτε λοιπὸν, ὅτι αὐτὴ ἐφρόντισε γιὰ νὰ γράφῃ καὶ ἡ ἀνησία ἐκείνη στάς ἐφημερίδας ὅταν ἐπηγαίνατε νὰ δώσετε τὴν διάλεξί σας στὴ Βοστῶνη. Μοῦ τὰ ἀναφέρει ὅλα μὲ τὴν τάξι καὶ ἀκρίδεια, ποῦ τὴν χαρακτηρίζουν καὶ εἰς τὸ τέλος μοῦ ζητεῖ συγγνώμην. Συγχρόνως προσθέτει νὰ μιλήσω καὶ εἰς σᾶς καὶ νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ ξεχάσετε ὅ,τι συνέβηκε.

— Ὦ. Δὲν εἶχα σκοπὸ ποτὲ νὰ τὸ θυμοῦμαι.

— Αὐτὸ δέβαια τὸ καταλαβαίνω. Τὸ γράμμα τῆς Κλάρας, ξέρετε μ' εὐχαρίστησε ἰδιαιτέρως, ἐπειδὴ μερικὰ πράγματα ποῦ μοῦ εἴπατε γι' αὐτὴν μ' ἔκαναν ν' ἀμφιβάλλω ἀκόμη. Καὶ μοῦ δγῆκε ἕνα βάρος ἀπὸ τὴ συνείδησί μου, ἐπειδὴ τὼρα βλέπω ὅτι ὅλα εἶνε ἀλήθεια. Δὲν φταίω κ' ἐγὼ ὅμως ἂν ἀμφέβαλλα.

— Τί λέτε. Εἶνε ὑπαρκετὸ γιὰ μένα τὸ γεγονὸς ὅτι καίτοι ἀμφιβάλλατε θεωροῦσατε, ὅπως λέτε τὴν ἀμφιβολία αὐτὴ ὡς βάρος. Αὐτὸ μὲ κολακεύει. Συγχρόνως ὅμως μ' εὐχαριστεῖ καὶ ἡ ἰδέα, ὅτι δὲν τρέχω τὸν κίνδυνον νὰ θεωρηθῶ ἀπὸ σᾶς ὑποπτος.

— Ὦ. Αὐτὸ ὄχι, κ. Τζὶμ Πάππα. Δὲν σᾶς ἔθεώρησα ὑποπτο. Ἐνόμισα μόνο, ὅτι δὲν ἐγνωρίζατε καλὰ τὴν Κλάρα. Ἀπεδείχθη ὅμως ὅτι ἐγὼ τὴν ἐγνώριζα περισσότερο, ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερον ἀπὸ σᾶς.

— Ὦ. Μὴ τὸ λέτε αὐτό. Σᾶς παρακαλῶ μὴ τὸ λέτε. Ἂς ἐπιστρέψῃ καλλίτερα μέσα σας ἡ ἴδια ἰδέα ποῦ εἴχετε γιὰ τὴ φίλη σας. Εἶνε ἀμαρτία ἕνα προσωρινὸ ἐπεισόδιο νὰ ἐπισκιάσῃ, νὰ θολώσῃ φιλία τόσων ἐτῶν.

Ἡ Κα Λούησον τὸν ἐκύτταξε καλὰ στὰ μάτια, ἔπειτα ἐνηθύμισε·

— Τί εὐγενὴς ποῦ εἶσθε. Καὶ τί ὡραῖα ποῦ παίρνετε τά πράγματα. Ἔχετε ἀπολύτως δίκηο. Αὐτὸ ποῦ λέτε εἶνε καὶ τὸ αἴσθημά μου. Ναί, ἔχετε δίκηο, γιατὶ παίρνετε τὸ πράγματα μὲ εὐγένεια.

Ὁ Τζὶμ Πάππας ἐχαμογέλασε εὐχαριστημένος χωρὶς νὰ ἀπαντήσῃ. Ἡ Κα Λούησον ἐτόνιζε τὴ φωνή της τώρα μὲ ἐξαιρετικὴ ζωηρότητα. Μέσα εἰς τὴν κρυσταλλένια διαυγείά της ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἀχτίδα θερμὴ, κάτι ποῦ ἐλύγιζε τὴν κρυάδα ποῦ ἐφαίνετο πῶς εἶχε συνήθως. Στὴ ματιά της ἐτρεμόπαιζε κάποιο νέο φῶς καθὼς τὸν ἐκύτταζε μὲ τὸ ὡραῖο χαμόγελο, μὲ τὸ ὁποῖον κυττάζει κανεὶς τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶνε προσφιλής. Ἦταν πειὸ ὡραία τώρα μὲ τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς διαχυτικότητος, μὲ τὴ γλύκα ἐκείνη τῆς στοργῆς ποῦχε χυμένη πάνω στὸ πρόσωπό της. Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ γλυκὺ φῶς, ποῦ ἔθγαινεν ἀπὸ τὴν ὡμορφιά της ἔφερνε εὐτυχία, ἀλλὰ καὶ θλῖψι συγχρόνως εἰς τὴν ψυχὴ τοῦ Τζὶμ Πάππα.

Ἔνοιωθε τὸ σπαραγμὸ τοῦ ἀνθρώπου ποῦ βλέπει, θαυμάζει μπροστά του ὅ,τι ἀγαπᾷ, ὅ,τι λατρεύει καὶ ὅμως ξέρει ὅτι οὐδέποτε ἴσως θὰ μπορέσῃ νὰ ἁπλώσῃ τὸ χέρι του πρὸς τὸν θησαυρόν, οὐδέποτε θὰ τὸν κάμῃ ἰδικόν του. Προτήτερα θὰ ἠρκεῖτο εἰς τὴν ἔνδειξιν ἐκείνην τῆς καλωσύνης καὶ ἐνδιαφέροντος ποῦ ἦταν ὡραῖα γιὰ τὸ νέο ὡσὰν τὸ ἄνοιγμα τῶν λουλουδιῶν, ποῦ μαγεύουν τὴ στιγμὴ καὶ μᾶς κάμνουν νὰ νομίζωμεν τὴν πραγματικότητα ὄνειρον. Τώρα ὅμως ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ, τὸ αἷμά του βούζξε στὶς φλέβες του καὶ χτυποῦσεν εἰς τοὺς κροτάφους του σάν μικρὰ σφυράκια.

Ἴσως ἡ Κα Λούησον κατάλαβε τὴν ταραχή του, ἴσως τὴν ἐπρόσεξε τώρα. Γιὰ τοῦτο σηκώθηκε, ἐπλησίασε στὸ παράθυρο, παρεμείρισε τὴν κουρτίνα καὶ κυττάζοντας ἔξω πρὸς τὸν κῆπο ἐψιθύρισε·

— Τί ὄμορφο ἀπόγευμα. Τί σιωπὴ ἔξω.... Νομίζει κανεὶς πῶς αὐτὴ ἡ βαρειὰ συννεφιὰ ἀπορροφᾷ κάθε θόρυβο. Εἶν' ἀπὸ κεῖνες τῆς ἡμέρες ποῦ περισσότερο κανεὶς ἀπολαμβάνει τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ .... Δὲν νομίζετε ;

Ἐγύρισε ἔπειτα πρὸς αὐτὸν, τὸν ἐκύτταξε μὲ τὰ μεγάλα της μάτια καὶ ἐπρόσθεσε μὲ χαμόγελο ποῦ εἶχε μέσα κάποια κρυφὴ νοσταλγία, μὲ φωνὴ ποῦ ἐθολώνονταν ἐλαφρὰ ἀπὸ κάποιο παράπονο·

— Στὴν Ἑλλάδα ὅμως θἄχετε πάντα ἥλιο. Δὲν ἔχετε συννεφιὲς ὅπως ἐδῶ.

Ὁ νέος τὴν κυττοῦσε ὅπως κυττάζει κανεὶς θαμβωμένος ἕνα ὡραῖο ἄγαλμα, μὲ χείλη μισάνοιχτα καὶ μάτια ποῦ φαίνονταν νὰ προδίδουν ὅλο τὸ θαυμασμό, τὸν ὁποῖον τά χείλη δὲν ἐπρόφεραν.

— Σιωπηλότατος εἶσθε σήμερα, τοῦ λέγει ἐπὶ τέλους ἡ Κα Λούησον μὲ ὕφος ποῦ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ παιγνιδιάρικο.

— Καμμιὰ φορὰ μιλᾷ κανεὶς ὅταν δὲν ἔχει νὰ πῇ τίποτε. Πάντως ὅταν ἔχῃ νὰ πῇ πολλὰ, πάρα πολλὰ κρατεῖ σιωπή. Τοὐλάχιστον μοῦ συμβαίνει ἐμένα αὐτό.

— Ἴσως, ἐπειδὴ γνωρίζετε ὅτι καμμιὰ φορὰ ἡ σιωπὴ ὁμιλεῖ καλλίτερα ἀπὸ τά λόγια, ἐπρόσθεσεν ἐκείνη.

— Ἀλλὰ — λέγει ὁ νέος χαμογελῶντας καὶ ἀνοίγοντας τὰ χέρια του ὡς νὰ διεμαρτύρετο· δὲν ἔχει ὁ ἄνθρωπος ἄλλο μέσον πλὴν τοῦ λόγου ἢ τῆς σιωπῆς ...Ἂν καὶ τά δύο προδίδουν, τότε θὰ πῇ ὅτι γιὰ μερικοὺς τοὐλάχιστον ἀνθρώπους εἶνε ἀδύνατο κανεὶς νὰ κρυφθῇ.

— Ὑπάρχουν στιγμαὶ κατὰ τάς ὁποίας, σᾶς βεβαιῶ, δυσκολεύομαι νὰ σᾶς καταλάβω.

— Ἀκριβῶς. Αὐτὸ βέβαια τὸ ἐπερίμενα. Αὐτὸ μὲ βασανίζει ἀπὸ καιρό. Γιὰ τοῦτο ἤρθα σήμερα νὰ σᾶς μιλήσω ὅσο καθαρώτερα μπορέσω.

Ἡ Κα Λούησον στὰ τελευταῖα λόγια τοῦ νέου ἔκαμ' ἕνα ἐλαφρὸ κίνημα καὶ τὸν κύτταξε μὲ ὕφος ὡς νὰ φοβοῦνταν τὴν συνέχεια τῶν λόγων του. Ὁ Τζὶμ Πάππας δμως, ταραγμένος πάντοτε, ἐξηκολούθησε·

— Δὲν τὄκαμα ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐφοβόμουνα. Ναί, ἐφοβόμουνα τὴν ἐντύπωσι ποῦ θὰ σᾶς ἔκαναν τά λόγια μου. Καὶ θὰ προτιμοῦσα νὰ θυσιάσω ὅ,τι δήποτε ἢ νὰ ἐπατρέψω στὸν ἑαυτόν μου νὰ συντελέσω ἐγὼ ὥστε ἡ ἰδέα ποῦ ἔχετε γιὰ μένα νὰ χαθῇ ἢ νὰ μικρύνῃ. Καὶ γιὰ τοῦτο ἄλλωστε δὲν ἐδίστασα νὰ κάμω καὶ πράγματα γιὰ τά ὁποῖα κάθε ἄλλος ἴσως θὰ μὲ κατηγορήσῃ.

— Κάθε ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μένα ;

— Μάλιστα.

— Γιατί ;

— Ἐπειδὴ θὰ σᾶς ἐξηγήσω καὶ ἐπειδὴ θὰ μὲ καταλάβετε. Τότε θὰ παύσετε νὰ βλέπετε μέσα μου, ὅπως μοῦ εἴπατε πολλὲς φορὲς, σκοτεινὰ σημεῖα. Καὶ ἰδοὺ ὅλη ἡ ἱστορία. Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας μας εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ παίξω ἕνα ρόλο καὶ ὁ ρόλος αὐτὸς καμμιὰ φορὰ μοῦ ἦταν πολὺ—πολὺ— βαρὺς τέλος πάντων. Ἀλλὰ νομίζω ὅτι εἶνε καιρὸς τῆς μάσκες ποῦ φορεῦσα νὰ τὴς ἀφαιρέσω καὶ νὰ σᾶς πῶ ἀκριβῶς περὶ τίνος πρόκειται. Τὸ ἐνδιαφέρον σας, ἡ ὑποστήριξίς σας μὲ τά ὁποῖα μὲ ἐτιμήσατε τόσο πρόθυμα καὶ γενναῖα — ἡ σχέσις σας μοῦ ἔκαμε διπλὸ καλὸ· ἀφ' ἑνὸς μ' ἐβοήθησε εἰς τὸν σκοπόν μου καὶ ἀφ' ἑτέρου μοῦ ἔδειξεν ἕνα μέρος τοῦ ἑαυτοῦ μου, ποῦ μοῦ ἦταν ἴσως ἄγνωστο. Εἶδα ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτό μου εἰς περιστάσεις εἰς τάς ὁποίας ἐνόμιζα ὅτι ποτὲ δὲν θὰ ὁρισκόμουνα. Τὸ δεύτερο καλὸ εἶνε πολὺ πειὸ σπουδαιότερο, εἶνε δὲ ἀδιάφορον ποῦ θὰ ὁδηγήσῃ. Δὲν πρόκειται γιὰ κάτι, ποῦ μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλὸ ὡς ὡραῖο, γιὰ κάτι ποῦ ἤξέλεξα — ὄχι. Εἶνε κάτι εἰς τὸ ὁποῖον μοιραίως ἔφθασα. Ὄχι σπρώχνοντας τὸν ἑαυτό μου, ἀλλὰ προσπαθῶν πάντοτε νὰ τὸν συγκρατήσω. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τοῦτο σᾶς ὁμιλῶ σή μερα. Ἡ πάλη ἐληξε, βλέπετε. Εἶμαι ὁ νικημένος ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἑπομένως μπορῶ νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ καὶ σεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ μὲ κατηγορήσετε, ὅτι παρημέλησα νὰ ἀντιταχθῶ.

Ἐσταμάτησεν ἐπίτηδες περιμένοντας. Ἡ Κα Λούησον τὸν παρακολουθοῦσε μὲ τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ παρακολουθεῖ κανεὶς τὴν ἱστορία φιλικοῦ προσώπου του, ὅταν ὅμως ὁ Τζὶμ Πάππας ἐσταμάτησε καὶ τὴν ἐκύτταξε γιὰ λίγα δευτερόλεπτα στά μάτια, ἡ ὡραία κυρία ἐκοκκίνησεν ἐλαφρά, ἐταράχθη κάπως καὶ ἔδειξε μὲ τὸ ὕφος της, ὅτι θὰ προτιμοῦσε μᾶλλον τὴν συνέχισιν τῆς ἱστορίας ἢ τὴ σιωπή, ἡ ὁποία συνεπλήρωνε κάθε τι γρηγορώτερα ἀπὸ τά λόγια.

— Ἀλλ' ἀφῆστέ με νὰ σᾶς τά πῶ ὅλα σύντομα καὶ ἀπ' εὐθείας. Ἄλλως τε νομίζω ὅτι ἡ ἐξομολογησίς μου δὲν θὰ χαλάσῃ τὴ φιλία μας, δὲν εἶν' ἔτσι ; Πέστε πῶς σᾶς διηγοῦμαι μιὰ ξένη ἱστορία. Ἔχω ἀνάγκην νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα γιὰ νὰ σᾶς ζητήσω ἔπειτα τὴ συμβουλή σας. Ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ φύγω ἀπὸ τὴν Νέαν Ὑόρκην.

— Νὰ φύγετε ; τοῦ λέγει ἔκπληκτος, τεντώνοντας τὸ κεφάλι της, ἔπειτα ὅμως ἀμέσως ἀνέλαβε τὴν προτέραν της στάσιν ὡς νὰ θυμήθηκε. ὅτι ἡ ἀναρώνησις ἐκείνη δὲν εἶχε τόπο.

— Ναί. Νὰ φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ μένω ἐδῶ γιὰ πολλοὺς λόγους. Ἕνας ὅμως εἶνε ὁ κυριώτερος ὁ ὁποῖος δημιουργεῖ ἄλλωστε ὅλους τοὺς ἄλλους.

— Ποιός εἶν' αὐτός ; ἐρώτησεν ἡ Κα Λούησον, προσπαθοῦσα νὰ δείξῃ ὅτι δὲν ἐμάντευε.

— Ὅτι σᾶς ἀγαπῶ, Κα Λούησον — Ἄ. Σᾶς παρακαλῶ μὴ ταράττεσθε. Ἀκοῦστέ με μονάχα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

— Ὁ Τοτὸς ἔχει μιὰ φορεσιὰ γιὰ κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος.

— Μά μόνο μία τὸν εἶδα νὰ φορῇ πάντα.

— Ναί, αὐτὴ ἐννοῶ ...

ΣΟΒΑΡΑ... ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΙΗΤΗΣ ΔΕΣΜΟΦΥΛΑΞ

Διωγμένος ἀπὸ ὅλες τὲς μεριὲς, πεινασμένος τρομερὰ καὶ ἀπέταρος τρομερώτερα, ὁ Νιόνιος Μπροκολίδης ἐδιάβαινε ἀπὸ τὸ σπῆτι τῆς Κούλας Καψούλη.

— Ἄχ. Ἀγάπη μου, γιατὶ δὲν ἀνοίγεις τὸ σφαλιστὰ παράθυρό σου νὰ ἰδῆς τὸ.. δοξασμένο ποιητὴ ποῦ τριγυρίζει καὶ κρυώνει γιὰ σέ..!

Δὲν τελειώνει ὅμως ὁ ποιητὴς Μπροκολίδης καὶ ἀνοίγει ἕνα παράθυρο καὶ πρὶν προφθάσει νὰ πῇ δυὸ λόγια στὴν ἀγάπη του, ἀδιάζεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του, ὁλόκληρο καζάνι μὲ ζυμὶ ἀπὸ λάχανα.

Βρεγμένος καὶ περιδεὴς ὁ ἄμοιρος Νιόνιος καταφεύγει στὴν κάμαρά του (ἀν μπορῇ νὰ εἰπωθῇ κάμαρα ἡ φωλιά του). Ἐγδύθηκε καὶ ἐρόφεσε γιὰ νυχτικὸ μία βεστάγια ποῦχε κλέψει τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του καὶ ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ ἀπελπισμένος.

— Τὴν ἀθλίαν, θὰ τὴν ἐκδικηθῶ, ἐμουρμούριζε καὶ ἐσκέπτετο τὰ δεινά του.

Σιγὰ-σιγὰ ὅμως τοῦ πέρασε ὁ θυμός. Ἂς πάρω τὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὴν καλή του, ἐσυλλογίζετο. Τί ἔπαθα ; Ἐβράχηκα μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ ἐπομένως ἐζεστάθηκα, ἐκτὸς δὲ τούτου τὴν ὥρα ποῦ μοῦ ἔπεφτε τὸ ζυμὶ κατάφερα νὰ πιῶ λιγάκι. Μοῦ φαίνεται κιόλας ὅτι κατάπια καὶ κάποιο λάχανο καὶ ἔτσι μοῦ λιγόστεψε ἡ πεῖνα. Μὰ γιατὶ νὰ μοῦ ρίξῃ τὸ ζυμὶ καὶ νὰ μὲ βρέξῃ. Ἀλλὰ καὶ ποῦ ξέρω ἂν ἦταν αὐτή. Ἄ. Τώρα θυμοῦμαι ἦταν ἡ ὑπηρέτρια. Φαντάσου τί καλὰ θἄνε νὰ τὸ μάθῃ.

Καὶ ὁ πειναμένος ποιητὴς μ' αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐκοιμήθηκε ὀνειρευόμενος φούρνους μὲ καρβέλια καὶ τὴν Κοῦλά του ἐρχομένην εἰς τὴν τρύπα του νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην καὶ νὰ τοῦ προσφέρῃ τὴν χεῖρά της.

Τὸ πρωὶ ἐσηκώθηκε χαρούμενος ἀλλ' ὄχι καὶ χορτασμένος.

Εὐτυχῶς ὅτι τοῦ συνέβη τὸ ἑξῆς ἀπρόοπτον. Τὴ στιγμὴ ποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὴ σοφίτα του γιὰ νὰ πάρῃ νερὸ ἀπὸ τὸ πλυσταριό, ὁ ψωμᾶς εἶχε ἀφήσει τὸ γάιδαρό του μὲ τὸ ψωμὶ στὴν αὐλὴ καὶ ἔκανε λογαριασμοὺς μὲ τὴ σπιτονοικοκυρά του. Ὁ Μπροκολίδης δὲν χάνει καιρὸ καὶ μὲ τρόπο ἀπαίσιο μιὰ κουλοῦρα καὶ φεύγει. Διπλωκλειδώνεται στὴ σοφίτα του κι' ἀρχίζει νὰ τσὼῃ μακαρίως τὸ φρέσκο ψωμὶ ποῦ ἀφήρεσε ἀπὸ τὸν ἔχοντα αὐτὸς ὁ μὴ ἔχων.

Δένε πῶς στὸν χορτασμένο ἔρχονται καὶ ἰδέες. Ὁ Μπροκολίδης ὅμως ἂν καὶ σπανίως ἔτρωγε, συχνότατα τοῦ κατεβαίνανε ἰδέες. Γιαυτὸ ἐξηγεῖται πῶς ἂν καὶ ἦταν μόνον 25 χρόνων εἶχε τρεῖς χιλιάδες χειρόγραφα πλήρη ἐμπνευσμένων ποιημάτων, καθὼς ἔλεγε. Πρέπει νὰ πιστεύσωμε εἰς τὸ πλῆθος τῶν χειρογράφων, γιατὶ μολονότι ἡ σπιτονοικοκυρά του ἔκανε συχνὰ-πυκνὰ μπουγάδες μ' αὐτὰ ἐν τούτοις ἦσαν ἀτέλειωτα.

Ἐξαιρετικῶς αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ἤλθε μία λαμπρὴ ἰδέα τὴ στιγμὴ ποῦ ἔμασοῦσε τὴ ζεστὴ κουλοῦρα τοῦ ψωμᾶ. Ἐφύλαξε τὸ ὑπόλοιπο ψωμὶ καὶ ἤρχησε τὰς ἐρεύνας ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι της γιὰ νὰ εὕρῃ δύο παπούτσια τῆς προκοπῆς. Εἰς τὸ δεξὶ παποῦτσι δὴ λαδὴ σ' ἐκεῖνο ποῦ ἔβαλε τὸ δεξὶ πόδι, γιατὶ δεξιὰ ἦταν καὶ τὰ δύο παπούτσια ποῦ ἐδιάλεξε, ἤβρε καὶ δύο κουρέλια τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἦσαν γάντια. Ἐφόρεσε τὸ γερότερο ἀπὸ τὰ δύο πρῶην γάντια καὶ ἐντύθηκε ὅσο καλύτερα μποροῦσε. Ἀνακάτωσε ἔπειτα τὰ διβλία του καὶ ἐπῆρε ἕνα δεμένο τόμο—τὰ πρῶτα του λυρικὰ- ὅπως ἐπεγράφοντο.

Κατέβηκε τὲς σκάλες δυὸ-δυὸ καὶ ἔτρεξε εἰς τὸ σπίτι τῆς Κούλας. Ἐκαθότουν ἀπὸ κάτω ὅταν ἡ δὶς Καψούλη ἔβγαλε ἀπὸ τὸ παράθυρο γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ κεφάλι της— ὁ Μπροκολίδης ἀμέσως μὲ δύναμι ποῦ δὲν εἶχαν τὰ ἰσχνά του χέρια ρίχνει τὸ τόμο ποῦ ἐκρατοῦσε μέσα στὸ δωμάτιο τῆς Κούλας.

*Κάνει νὰ φύγῃ ἀλλὰ εὑρίσκ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑΣ

«Ἀγαπητή μου σύζυγος·

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ σοῦ ἤλθε ἡ θεία Ἔμπνευσις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς καὶ φύγῃς διὰ τὰ λουτρά, ἐγνώρισα τί θὰ πῇ ζωή. Σήμερα βλέπω, αἰσθάνομαι τὴν διαφορὰν τοῦ πανδρεμένου ἀπὸ τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου. Μόλις ἔφυγες ἔδιωξα ὅλους τοὺς ὑπηρέτας καὶ τὰς ὑπηρεσίας διὰ νὰ ἔχω τὴν ἐλευθερίαν μου. Τὸ σπῆτι μοιάζει σὰν νὰ ἐβομβαρδίσθη ἀγρίως ἀπὸ Ζέππελιν καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ ὅμως εἶμαι εὐτυχής. Κάθε βράδυ τρέχω παντοῦ μὲ τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας μου καὶ ἡ ἰδέα ὅτι μπορεῖς νὰ παραμείνῃς περισσότερον ἢ ὅσον προ τίθεσαι εἰς τὰ λουτρὰ μοῦ φαίνεται ὄνειρον. Ἂν μπορεῦσες, ἀγαπητή μου σύζυγος, νὰ μὴν ἐρχόσουνα καθόλου θὰ ξανάβριοκα τὴν ζωήν μου, τὴν ἡσυχίαν μου, τὴν εὐτυχίαν μου.

Σὲ φιλῶ καὶ σὲ λατρεύω—ἀπὸ μακρυά·

***

«Ἀγαπητέ κύριε·

Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι ἐργάζομαι ὡς διευθυντὴς τῆς ἐργασίας σας ἐπὶ τρία ἔτη τώρα κατὰ τὰ ὁποῖα περνοῦσα τὸν καιρό μου χαζεύων, καὶ μὴ δίδων τὴν παραμικρὰν προσοχὴν εἰς τὴν ἐργασίαν σας, ἡ ὁποία μοῦ εἶνε ἀδιάφορον ἂν πηγαίνῃ καλὰ ἢ κακά. Ἄλλωστε οἱ κατώτεροι ὑπάλληλοι εἶνε καλοί καὶ ἐργάζονται σὰν σκυλιά. Ἐγὼ πηγαίνω δύο ὧρες ὅπως τοὺς ἐπιβλέπω δῆθεν, ἀλλὰ σᾶς βεβαιῶ ὅτι ἐξέρω τί γίνεται. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ αὐξήσετε τὸν μισθόν, ἐπειδὴ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀνταποκριθῶ εἰς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς συζύγου μου.

Ὅλως ὑμέτερος.»

***

«Ἀγαπητή μου Ἐλεονώρα·

Δὲν θὰ μπορέσω νὰ ἔλθω εἰς τὸ ραντεβοῦ ἀπόψε, ἐπειδὴ θὰ πάω νὰ ἰδῶ μιὰ γνωστή μου ποὺ ἔφθασε τήμερα εἰς τὰς Ἀθήνας μιὰ «παλαιὰ φλόγα» καὶ νὰ βεβαιωθῶ ἂν μπορῇ τὰ ἀνάψῃ μέσα μου τὸν ἴδιον ἔρωτα, ποὺ ἄναβε καὶ πρίν καὶ ἂν ὁ ἔρως αὐτὸς εἶνε ἰσχυρότερος ἐκείνου, ποὺ αἰσθάνομαι γιὰ σένα. Ἐὰν ἡ παλαιά μου φίλη δὲν κατορθώσῃ νὰ μοῦ ξαναφέρῃ τὸν παλαιόν ἔρωτα, τότε ἐσὺ κερδίζεις· καὶ θἄρθω νὰ σὲ ἰδῶ αὔριο τὸ βράδυ, ἐὰν ὅμως ἡ «παλαιὰ φλόγα» ἐπερισχύσῃ μὴ μὲ περιμένῃς πρίν ἢ ἡ ἄλλη μὲ βαρεθῇ καὶ μὲ παρατήσῃ ὁπότε θὰ καταφύγω πάλιν σὲ σένα.

Αἰωνίως δικός σου.»

ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΜΑΤΑ

Τί ὡραῖα ἀκούεται ρυθμικὰ τὸ κῦμα
ποὺ φλοισβίζει ἡσυχα πέρα στ' ἀκρογυάλι·
καὶ ἀπὸ τὸ στόμα μας βγαίνει κάποιο ποίημα
γιὰ τῆς ὡμορφιὲς αὐτὲς γιὰ τὰ τόσα κάλλη.

Μέσα καθρεφτίζεται στὰ νερὰ ἡ Σελήνη
καὶ ἡ βάρκα στὴ σιγὴ τὰ γαλάζια σχίζει ;
καὶ τὸ ἄσπρο της πανί στ' ἀγεράκι δίνει
ἁπαλὰ χαϊδέματα κι' ὅλο ψιθυρίζει.

Τὸ ναυτάκι ντροπαλὸ δίπλα στὸ τιμόνι
τραγουδᾷ ἐρωτικὰ γιὰ μιὰ κόρη πέρα
μὰ ἐκείνη κάθεται στ' ἀκρογυάλι μόνη
καὶ φωνάζει βοήθα τον τὸν καλόν μ' Ἀγέρα ;

Φύσηξε καὶ γρήγορα νἄλθῃ ποὺ προσμένω
τρέχα ἀγέρι χάϊδεισε τὸ λευκὸ πανί ;
πόσες νύχτες μόνη μου στ' ἀκρογυάλι μένω
τὸ μικρὸ ναυτάκι μου πότε θὰ φανῇ ;

Τί γλυκὰ ἀκούεται στὴ σιγὴ τριγύρω
ἡσυχα τὸ φλοίσβημα πέρα στ' ἀκρογυάλι ;
τί ἐλπίδες φτεωτὲς ἡ Σελήνη γύρω
μέσ' στὰ στήθη ποὺ πονοῦν τῆς σκορπᾷ ἀγάλι;
Καλάμαι.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ Χ. ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Σκηνὴ· Δωμάτιον ἐξοχικῆς οἰκίας.

Πρόσωπα· Ὁ σύζυγος, ἡ σύζυγος.

Σκηνικὰ· Ἕνα καινούργιο ταπέτο, μόλις ληφθὲν ἀπὸ τὸ κατάστημα

Ἡ σύζυγος— Πῶς νομίζεις ὅτι πρέπει νὰ πάῃ ;

Ὁ σύζυγος· (ἁρπάζων καὶ ρίπτων αὐτὸ στὸ πάτωμα). Ἔτσι, φυσκά.

Ἡ σύζυγος (σηκώνοντας μιὰν ἄκρη καὶ τραβώντας το)— Ὄχι καλλίτερα ἔτσι. Ἀλλὰ κι' ἔτσι δὲν ἔρχεται καλά. Γύρισέ το ἐντελῶς· Ὄχι, ὄχι ἔτσι· ἀπ' τ' ἄλλο μέρος. Ἔτσι.

Ὁ σύζυγος— Οὔφ δὲν ἔρχεται καλὰ ἔτσι.

Ἡ σύζυγος— Δοκίμασε πρῶτα.

(Ὁ σύζυγος ἁπλώνει τὸ ταπέτο ὅπως τοῦ ἔδειξεν, ἐνῶ ἐκείνη τὸν παρατηρεῖ προσεχτικά).

Ἡ σύζυγος— Τράβηξέ το λιγάκι ἀπ' ἐκεῖ. Ὄχι τόσο πολύ. Τράβηξέ το πάνω σου λιγάκι. Ὄχι τόσο. Σπρῶξέ το πίσω. Τώρα Τράβηξέ το λιγάκι, πολὺ λίγο.

Ὁ σύζυγος (φυσομανώντας)· Καὶ γιατὶ μὲ πέρασες γιὰ ἀτιμωμένη ;

Ἡ σύζυγος— Μὰ δὲν ἔρχεται καθόλου καλά. Σήκωσέ το καὶ βάλε το ἀπ' τ' ἄλλο μέρος.

Ὁ σύζυγος— Ἄκου ἐδῶ. Πρέπει νὰ γείνῃ αὐτὸ ἀμέσως ; Εἶμαι κουρασμένος.

Ἡ σύζυγος— Ναί, ναί. Δοκίμασε ἀπ' τ' ἄλλο μέρος. Ὅλοι. Ἀπ' τ' ἄλλο μέρος εἶπα.

Ὁ σύζυγος— Ἄ δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ ταπέτα· (τὸ ἁρπάζει μὲ βία καὶ θυμὸ, τὸ σηκώνει καταβάλλων ὑπεράνθρωπο δύναμι). Ἐδῶ πρέπει νὰ μένῃ. Αὐτὴ εἶνε ἡ θέσίς του. Δὲν ἔχεις καθόλου ἰδέαν ἀπὸ ταπέτα ὁπωσδήποτε.

Ἡ σύζυγος — Ὄχι, ὄχι· Ποῦ τἄβαλες αὐτοῦ ; Φέρε το ἐδῶ.

Ὁ σύζυγος.— Ποτέ. Ἐγώ...

Ἡ σύζυγος— (γλυκὰ). Ἄλλη μιὰ φορὰ, ἀγάπη μου. Ἔτσι μπράβο καλέ μου· Τράβα το τὼρα δυὸ δάχτυλα. Ἔτσι. Θαυμάσια ἔρχεται· (Ὁ σύζυγος ἀνακουφισθεὶς, ἑτοιμάζεται νὰ φύγῃ).

Ἡ σύζυγος— Ὤ, περίμενε μιὰ στιγμὴ, ἀγάπη μου.

Ὁ σύζυγος— Ἔ, τί ἄλλο θέλεις τὼρα ;

Ἡ σύζυγος— Πᾶρε τὼρα τὲ παρακαλῶ, τὸ ταπέτο καὶ πήγαινέ το στὸ ἐπάνω πάτωμα. Δὲν εἶνε κατάλληλο γιὰ σαλόνι. Ἤθελα μόνο νὰ δοκιμάσω πῶς θἄρχονταν ἐδῶ.

Ὁ σύζυγος (λιποψυχεῖ)...

ΧΑΡΑΣ ΤΟΝ...

Ὁ Νῖκος, λέει πῶς τοῦ ἀρέσουν αἱ συζητήσεις.

— Τὸ πιστεύω. Ἀφοῦ ζῇ μαζί μὲ τὴν γυναῖκά τοι, τὴν πεθερά του, ἕνα παπαγάλλον καὶ ἕνα φωνόγραφον.

«ΡΕ - ΜΥ»

Ο ΕΥΤΥΧΕΣΤΕΡΟΣ

— Ἡ γυναῖκά μου δὲν μ' ἀφίνει ποτὲ νὰ τελειώσω μιὰ φράσι· πάντοτε θὰ μὲ διακόψῃ στὴ μέση.

— Χι. Πρέπει νὰ θεωρῆσαι εὐτυχής, διότι ἡ δική μου δὲν μ' ἀφίνει οὔτε κἂν τὸ στόμα μου νὰ ἀνοίξω, διόλου.

ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΛΟΓΙΑ

— Τὰ λόγια δὲν στοιχίζουν τίποτε.

— Ὄχι ὅμως ὅταν ἡ σύζυγός σας σᾶς ὁμιλεῖ γιὰ τὰ φορέματα ἢ καπέλλα ποὺ χρειάζεται.

ΤΟ ΓΑΛΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Θερμαντικώτερον ἀπὸ τὸ οἰνόπνευμα

Τὸ γάλα εἶνε μία ἀπὸ τῆς θερμαντικώτερες τροφὲς γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τοῦ ἀνθρώπου, καθὼς μᾶς βεβαιοῖ το Ἰνστιτοῦτον τοῦ Παστὲρ στὸ Παρίσι, κατόπιν συνεχῶν πειραμάτων.

Τὸ γάλα δίδεται ἀφθόνως εἰς τοὺς Γάλλους στρατιώτας ὡς θερμαντικὸν προστοῦ ἀρχίσουν τὴ μάχη, τὰ δὲ ἀποτελέσματά του ἔγιναν τόσο καταφανῆ ὥστε ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις προτιμᾷ τὸ γάλα ἀντὶ πάσης ἄλλης τροφῆς διὰ τοὺς στρατιώτας τοὺς εὑρισκομένους εἰς τὰ χαρακώματα.

Κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ὑπάρχει μεγάλη διαφορὰ μεταξὺ θρεπτικῶν τροφῶν καὶ θερμαντικῶν. Τὸ οἰνόπνευμα ἐπὶ παραδείγματι ἀναγνωρίζεται ὡς θερμαντικὸν, ἀλλὰ δὲν εἶνε καθόλου θρεπτικόν. Γενικῶς θεωρεῖται ὡς θερμαντικὸν καὶ δὲν ἀναγνωρίζεται ὡς ἐμπορεύεχον θρεπτικὰ συστατικά.

Ὁμοίως τὰ εἴδη τὰ ὁποῖα κατατάσσονται εἰς τὴν χορείαν τῶν τροφῶν δὲν θεωροῦνται κοινῶς θερμαντικά, ἐνῶ κάθε τί τὸ ὁποῖον εἴτε θρεπτικὸν, εἶνε καὶ θερμαντικὸν συγχρόνως. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον εἶνε μία ἀπὸ τὰς θρεπτικωτέρας τροφὰς εἶνε συγχρόνως καὶ θερμαντικώτατον.

Τέλος πρέπει νὰ γνωρίζομεν ὅτι τὸ θρεπτικώτερον εἶνε καὶ τὸ θερμαντικώτερον καὶ τὴν λέξιν «θερμαντικὸν» ὀφείλομεν νὰ μεταχειριζόμεθα πλέον δι' ὅ,τι θρεπτικὸν, κατόπιν τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης τοῦ Ἰνστιτούτου Παστέρ.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Μία μαγείρισσα πρὸς τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία τὴν ἀπέπεμψε·

— Τὼρα ὅπου φεύγω κυρὰ, σᾶς λέγω, ὅτι τὸ κλειδὶ τοῦ μαγειρείου πηγαίνει καὶ εἰς τὴν κλειδωνιὰ τοῦ ὑπογείου, ὅπου εἶνε τὰ κρασιά.

Ἡ κυρία μένει κόκκαλο.

ΤΗΝ ΕΠΑΘΕ Η ΓΡΑΙΑ

Κυρία τις φιλάρεσκος, καίτοι γραῖα, ἠρώτα ἡμέραν τινὰ ἕνα νέον, ἕως πόσα ἔτη ἐβάσταν ἡ ψυχή του νὰ τῆς χαρίσῃ·

— Κυρία μου, ἀπεκρίθη, ἐκεῖνος, ἔχετε ἀρκετὰ, ὥστε δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ σᾶς δώσω πλειότερα.

ΠΑΡΕΠΟΝΕΙΤΟ

Ὁ σύζυγος τῆς κυρίας Σμαράγδας ἦτο πολὺ ὑποκοντριακός.

— Καλημέρα σας, κυρία Σμαράγδα, τῆς εἶπε μιὰ φίλη της, ἡ ὁποία τὴν συνήντησε. Τί γίνεσθε ;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ. Ὁ σύζυγός μου ἦταν κακαδιάθετος ὅλον τὸν καρὸ, ἀλλὰ σήμερα τὸ πρωὶ παρεπονεῖτο ὅτι ἦτο πολὺ καλλίτερα.

ΓΡΗΓΩΡΟΤΕΡΗ Η ΑΛΛΗ

— Ἄχ, καϋμένη ἡ μαγείρισά μου ἔφυγε καὶ μᾶς ἄφησε χωρὶς καμμιὰ προειδοποίησι.

— Εἶσαι τυχερὴ, φιλτάτη μου· Ἡ δική μας ἔφυγε καὶ μᾶς ἄφησε χωρὶς κανένα μαχαιροπήρουνο..

ΟΤΑΝ ΘΑ ΞΥΠΝΟΥΣΕ

Ἐλβετὸς στρατιώτης ἐκοιμᾶτο ἐπί τινος τάφου κατὰ τὴν πολιορκίαν μιᾶς πόλεως, ὅτε σφαῖρα τηλεβόλου, πεσοῦσα πλησίον του, τῷ ἀφήρεσε τὴν κεφαλήν. Ὁ συστρατιώτης του μάρτυς τοῦ αἰφνιδίου τούτου θανάτου, ταλανίζων αὐτὸν ἔλεγε·

— Ὁ ταλαίπωρος σύντροφός μου, πόσον θὰ ἀποχῇ ὅταν ἐξυπνήσῃ καὶ δὲν εὕρῃ τὴν κεφαλήν του.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Κα ΚΑΙ Δες ΤΑΠΕΙΝΟΥ

Ἡ Κα Ταπεινοῦ πλουσία πολὺ—μὲ ταξεῖδευμένον τὸν σύζυγόν της— ὡραῖα πολὺ-πολὺ καλῆς οἰκογενείας — κόρη ἀλευροβιομηχάνου νεοπλούτου — εὔθυμος κατά τι — εἶχε δύο κόρες τὴν Τασίαν μικροτέραν καὶ ὡραιοτέραν— κι' ἀπ' αὐτὴν ἀκόμη — καὶ τὴν Φωφὼ τὴν μεγαλειτέραν ἡ ὁποία ὅμως ἀντιθέτως πρὸς τὰ ἄλλα δύο μέλη τῆς οἰκογενείας της ἦταν ὄχι ὡραία — ἦταν ἄσχημη — Ἡ Κα Ταπεινοῦ δι' εὐνοήτους λόγους (καταλαβαίνετε;) δὲν χώωνευε τὴν κόρην της Τασίαν ἐνῷ ὑπεραγα πούσε τὴν Φωφώ.

Ἡ Φωφὼ νὰ φορέσῃ κάθε τῆς μόδας καὶ βαρύτιμο φόρεμα, ἡ Φωφὼ νὰ φτιάνῃ τρία καπέλλα σὲ κάθε σαιζόν πολυτελέστατα — ἡ Φωφὼ νὰ φτιάνῃ πέντε ζευγάρια παπούτσια, ἡ Φωφὼ νὰ λουσαρίζεται ἡ Φωφὼ εἶνε στὰ τσάγια στοὺς χοροὺς στὰ θέατρα στῆς συναυλίες πρώτη καὶ ἡ Τασία νὰ κάθεται μέσα νὰ μαραίνεται στὴν καταφρόνια ποὺ τὴν κάναν....

Μιὰ μέρα ἡ Κα Ἐλπινίκη Ταπεινοῦ καὶ ἡ κόρη της Φωφὼ εἶχαν πάει σ' ἕνα τῆς κ Τέλ ὅπου γνώρισαν τὸν κ. Κλ. Σαρμὰντ ἕνα νέον Σμυρνηὸν. Τῆς κομπλιμεντάρζε πολὺ καὶ ἀουναισθήτως καὶ οἱ δυό τους αἰσθανθήσαν μιὰ συμπάθεια γι' αὐτὸν καὶ τοῦ ἐπρότειναν νὰ τὴς ἐπισκεφθῇ μιὰ μέρα σπῆτι. Ὁ Σαρμὰντ δέχτηκε καὶ μὲ δυὸ τρεῖς μέρες πῆγε, γνωρισθῆκαν πειὸ καλλίτερα, πῆγε, πάλι ξαναπῆγε καὶ ξαναπήγαινε πολλὲς φορές.

Ἡ μαμὰ πρώτη φορὰ παραχωροῦσα τὴν θέσιν της στὴν κόρη της τοὺς ἄφινε μόνους προφασιζομένη πῶς ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην νὰ πάῃ κάτου— καὶ τὰ πράγματα προχωροῦσαν ἔτσι ὡς ποῦ μιὰ μέρα ἡ Κα Ταπεινοῦ εἰπεστὴν κόρην της πῶς ὁ Σαρμὰντ δὲν θἄταν ἄσχημος γιὰ σύζυγος— ἡ κόρη πέταξε ἀπ' τὴ χαρά της καὶ δὲν ἔμενε παρὰ ἡ συγκατάθεσις αὐτουνοῦ γιατὶ τὸν μπαμπᾶ δὲν θὰ τὸν ρωτοῦσαν διόλου, τί τὸ ἔνοιαζε κἀτὸν—εἶπαν λοιπὸν καὶ αὐτουνοῦ κι' εὑρέθη σύμφωνος.

Τὸ συνοικέσιο ψιθυριζῶνταν σ' ὅλα τὰ σαλόνια καὶ πολλὰ ἐλέγοντο εἰς βάρος τῆς Φωφώς.

«Λυμπίσθηκε τὴν ὡμορφιά της... Πφ., ἀμὰ δά.. τὲς χιλιαδοῦλες, τὲς χιλιαδοῦλες... ἂς τὴν πάρῃ κα θὰ δῆς... μήπως θὰ κάθεται ποτὲ μαζύ της.. θὰ γυρίζῃ αὐτὸς μὲ ἄλλες...» ἔλεγε ἡ μία.

«Ἐγὼ νόμιζα πῶς πήγαινε γιὰ τὴ μαμά..» ἔλεγε ἡ ἄλλη καὶ κουβέντα συνεχίζετο ἐπί πολύ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τασία εἶχε φροντίσῃ καὶ βρῆκε παρήγορο τῆς ἀπελπισιάς της· βρῆκε ἕνα νέον μικρέμπορον ἐπαρχιώτην ὡμορφον ὡμορφον, πτωχὸν ὅμως— ποῦ κάθονταν ἀπέναντί των. Συναντηθῆκαν πολλὲς φορὲς καὶ ἐπίλαιαν ὄνειρα γι' ἀποκατάστασι— ἴσως ἀπατηλά· Ὁ νέος εἶχε γράψει στοὺς γονεῖς του πῶς ἔχουν τὰ πράγματα. Ἐκεῖνοι ἐπειδὴ τὸν εἶχαν μοναχογυιὸ δὲν θέλησαν νὰ τοῦ χαλάσουν τὸ χατῆρι καὶ δεχθῆκαν. Ἀγαπιῶταν εἰλικρινῶς ὅμως ἐτοῦτοι κι' ὄχι ὅπως οἱ ἄλλοι γιὰ κοροϊδία καὶ γιὰ τοὺς παράδες.

Μετὰ ε ἓξ μῆνας. Ἀπόσπασμα ἐφημερίδος.

«Μεγάλην ἐντύπωσιν προυκάλεσε ἡ ἐξαφάνισις τοῦ Κλ. Σαρμὰντ γνωστοῦ νέου εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν μας. Χθὲς παρουσιασθεὶς ὁ μεγαλέμπορος κ. Φέζης εἰς τὴν ἀστυνομίαν κατήγγειλεν ὅτι κάποιος ὑπὸ τὸ ἄνω ὄνομα ἐπί τῇ παρουσιάσει ψευδοῦς ἐπιστολῆς κατώρθωσε νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ καὶ τοῦ πάρῃ 4.000 δρ. διὰ λογαριασμὸν δῆθεν κάποιου Σμυρνηοῦ ἐμπόρου. Ἡ ἀστυνομία προβαίνει εἰς ἀνακρίσεις τοσούτῳ μᾶλλον καθ' ὅτι ὁ κατηγορούμενος νέος ἐκτιμᾶται πολὺ ἐδῶ».

Ἀπόσπασμα ἐφημερίδος μὲ 3 μέρες

«Ἐγνώσθη ὅτι δράσης τῆς προχθεσινῆς ἀπάτης ἦταν αὐτὸς οὗτος ὁ Σαρμὰντ, ὅστις εἶνε ἕνας μέγας ἀπατεὼν, κατώρθωνε δὲ μέχρι τοῦδε νὰ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἀνωτέρω ὄνομα.

Σημείωσις δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀντικρινοῦ μικρεμπόρου εἰς τὴν Τασίαν

Μόλις ἔλαβα τηλεγράφημα ἀπ' τοὺς γονεῖς μου· Ὁ πλούσιος θεῖος μου Κινήτης ἀπεβίωσε. Συγγενεῖς ἄλλους δὲν εἶχε· Ἡ περιουσία του μένει εἰς ἡμᾶς. Τί σύμπτωσις, τί ἔκπληξις. Θεέ μου, τὰ ἐπακόλουθα εὐκόλως ἐννοούμενα.

«Ν. Ζολᾶς»

Α·Υ·ΠΝΙΑ

Ὧρες πολλὲς σ' ἀκαρτερῶ καλέ μου
Ὕπνε τὰ βλέφαρά μου νὰ μοῦ κλείσῃς.
Βάλσαμο στὴν ψυχοῦλά μου νὰ χύσῃς
Μὲ τῆς λευκὲς φτεροῦγές σου, ὦ γλυκέ μου.

Περάσαν τὰ μεσάνυχτα. Τὰ μάτια
Στῆς κόχες παγωμένα ἐσὲ προσμένουν.
Κουράσθη τὸ κορμί μου. Κι' ἀπομένουν
Τὰ ὑφάδια ὅλα τῆς σκέψης μου κομμάτια.

Ἔλα μεθυστικὰ καὶ λύκνισέ μου
Μὲ μυστικὼν ὀνείρων ἁρμονίες.
Σὲ παραδείσων φέρε με μαγείες,
Σὲ κόσμο ξένο ἀπόψε ὁδήγησέ με.

Ἔλα, πριχοῦ ἡ αὐγὴ γοργὰ προβάλῃ
Καὶ πάλι τὴν πικρὴν ἀλήθεια νοιώσω.
Σὲ σένα θέλω ἀπόψε ν' ἀντιαμώσω
Μιᾶς ψεύτικης ζωῆς τὰ ὠμορφα κάλλη ...

ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ Δ. ΛΕΒΕΝΤΗΣ

ΤΙ ΕΙΧΕ

Ἦταν νεοδιωρισθεὶς ἐπιστάτης τῆς Δανειστικῆς Βιβλιοθήκης, μιὰ δεσποινὶς δὲ τοῦ ἐζήτησε ἕνα μυθιστόρημα.

— Ἔχετε «Δέκα Χιλιάδες τὸ Χρόνο», κύριε ;

— Ὄχι, δεσποινὶς. Μόνο ἑκατὸ δραχμὲς τὸν μῆνα.

ΥΠΟΠΤΟΝ

Ὁ Γιάννης— Εἶσαι βλέπω πολὺ ταχυτικὸς ὑπάλληλος. Πέντε λεπτὰ ἐπρόκειτο νὰ λείψῃς κι' ἔκλεισες τὸ γραφεῖό σου κι' ὅλα τὰ συρτάρια. Ἀλλ' ἀπὸ ποιὸν φοβᾶσαι ;

Ὁ Κώστας (κυττάζοντάς τον σταθερά)·— Ξέρω κι' ἐγώ. Ἀλλὰ, δὲ μοῦ λὲς, τί σ' ἔκαμε νὰ κυτάξῃς ἂν εἶνε τὰ συρτάρια μου κλειδωμένα ;

ΜΩΡΕ ΔΑΚΡΥΑ

Ἡ κυρία παρεπονεῖτο εἰς τὸν γαλατᾶ γιὰ τὴν κακὴ ποιότητα τοῦ γάλακτος.

— Δὲν ὑπάρχει ἄφθονο χόρτο τὴν ἐποχὴν αὐτή, κυρία μου· Ἔλεγε ὁ γαλατᾶς. Τὸ κατα λαβαίνετε καὶ σεῖς ἡ ἴδια. Πολλὲς φορὲς ἀκούω τὴς ἀγελάδες μου ποῦ κλαῖν, σᾶς βεβαιῶ κλαῖνε... ποῦ δὲν εὑρίσκουν χόρτο νὰ βοσκίσουν.

— Πρόσεχε ὅμως καϋμένε μήπως τὰ δάκρυά τους πέφτουν μέσα στὸ δικό μας τὸ γάλα.

ΟΧΙ ;

Ἡ διδασκάλισσα (στὸ μάθημα τῆς οἰκονομικῆς)· Ποῦ εἶνε τὸ καλλίτερο μέρος νὰ φυλᾶ με τὸ γάλα τὸ κελοκαῖρι γιὰ νὰ τὸ διατηροῦμε φρέσκο ;

Ἡ μαθήτρια·— Στὴν ἀγελάδα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίους, Κυρίους.

Γ. Βαρναῖον. Ἔστω καὶ πρὸς 80 λεπτὰ ἕκαστον, ἀλλὰ ἀμέσως ἄλλως τε ἐπιστρέψατέ τους.

— Κ. Β. Χανίδην. Ἐλήφθησαν, δὲν δημοσιεύονται.

— Ἀθαν. Τσάμην. Ἐπίκαιρα γίνονται δεκτά, ἀλλὰ πάντοτε ὑπὸ ἔγκρισιν.

— Στέφανον Κουρκουλάκον. Πειραιᾶ. Ἐλήφθησαν. δὲν δημοσιεύονται.

— Γεώργιον Λιθαδιώτην, Στυλίδα. Ἐλήφθησαν, δὲν δημοσιεύονται.

— Ταμ. Ἀπ. Ντίλιον, Ἀργυρόκαστρον. Ψήφους προσεθέσαμεν. Παραγγελία σας ἐξετελέσθη. Δεχόμεθα ἀνταποκρίσεις πάντοτε ὑπὸ ἔγκρισιν.

— Σωκράτην Ἀποστολίδην Βέην. Ληξάσης ἤδη τῆς ψηφοφορίας μας μὲ τὸ 40ὸν φύλλον ἀδυνατοῦμεν νὰ συμμορφωθῶμεν μὲ τὰς ὁδηγίας σας.

— «Θαλασσίαν Αὔραν» Ἡρακλείου. Γράψατέ μας ποῖον τὸ πραγματικόν σας ὄνομα.

— Γ. Φραγκιᾶν. Ἀνταποκρίσεις σας δεχόμεθα.

— «Φρουρὸν Νέστου». Ἀκουρούντες ἐρωτήσίν μας προηγουμένου φύλλου μας γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι ψήφους προσφερομένους Μαίρην Δημητρακοπούλου Σερρῶν ποσεθέσαμεν.

— Ὁ κ. Β. Χανίδης προσφέρει εἰς Ταϋγέτην Μανιατοπούλου ψήφους 100, Δημ. Α. Χασάτην Κοζάνης 100, Ἰωάννην Σουλνάνην Ἄρτης 100 καὶ Μαίρην Δημητρακοπούλου 100, αἰτῶν συνάμα καὶ τάς διευθύνσεις των.

— Κ. Β. Χανίδην. Ψήφους προσεθέσαμεν ὅπαντας.

— Ὁ «Φρουρὸς Νέστου» Καβάλλας προσφέρει εἰς Ταϋγέτην Μανιατοπούλου Λακωνίας ψήφους 191.

— Περδίκαν Κ. Φίλιον. Κάρτα ἀντιπροσωπείας σᾶς ἐστάλη. Ψήφος διεθέσαμεν κατά βούλησίν σας.

— Ε. Δ. Φάντην. Δὲν ἰσχύει διά τό παρελθόν. Ψήφους 40 ἐκ τῶν συνδρομῶν σας προσεθέσαμεν ὑποψηφιότητα Μιχαὴλ Κοκκάρη νομοῦ σας.

ΜΕ ΜΙΑ ΔΕΚΑΡΑ

— Τί μπορεῖς νὰ κάμῃς μὲ μιὰ δεκάρα, Ντίνο ; Πόσο μακρυὰ μπορεῖς νὰ πᾷς ;

— Πόσο μακρυά ; Ἀπὸ τὴν Ὀμόνοια ἕως τὸ Σύνταγμα μὲ τὸ τράμ.

— Λοιπὸν, μπορεῖς νὰ πᾷς μακρύτερα. Μπορεῖς νὰ ἐπισκεφθῇς ἄγνωστες χῶρες καὶ νὰ μάθῃς τὰ ἤθη καὶ τὰ ἔθιμα τῶν λαῶν των, νὰ συναναστραφῇς τοὺς πλέον μορφωμένους ἀνθρώπους των. Μάλιστα· Μὲ μιὰ δεκάρα τὴν ἑβδομάδα μπορεῖς νὰ γυρίσῃς καὶ νὰ μάθῃς τὸν κόσμο.

— Πῶς ;

— Ἀγοράζων κάθε ἑβδομάδα τὴν «Ν. Γενεάν».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΝ ΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΕΙΑΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΑΡΕ

2. ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Διαρκούσης μιᾶς περιοδείας μας ἀνὰ τὴν Εὐρώπην ἐστάθημεν καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας μέλλοντες νὰ δώσωμεν παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν Θέατρον.. Ὁ ἀγαθότατος καὶ γενναιόδωρος Βασιλεὺς Γεώργιος Α΄ μᾶς ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἑτίμα τὰς παραστάσεις μας διὰ τῆς παρουσίας του καὶ ὅτι πρὸς τούτοις θὰ μᾶς ὑποστήριζε. Διὰ τοῦτο τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἀφίξεώς μας ὁ ἰδιαίτερος γραμματεὺς τοῦ Βασιλέως μ' ἐκάλεσεν εἰς τὰ Ἀνάκτορα μὲ τὸν σκοπὸν νὰ μοῦ δώσῃ τὰς ἀπαραιτήτους ὁδηγίας καὶ θὰς καὶ τὰς παραγγελίας τῆς Α. Μ.

Πρὶν ἢ γίνω δεκτὸς, ὤφειλον νὰ περιμένω μίαν ὁλόκληρον ὥραν εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν ἀναμονῆς, ἔνθα πολυάριθμοι ἐποκέπται, καθισμένοι εἰς ἐπιχρύσους πολυτελεῖς πολυθρόνας, ἐπερίμεναν νυσταγμένοι καὶ μισοκοιμισμένοι νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά των καὶ ἀκούσουν τὸ ὄνομά των. Τρεῖς ἀξιωματικοὶ ὄρθιοι ἐνώπιον ἑνὸς παραθύρου συνωμίλουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Κατὰ τὴν εἴσοδόν μου, εἰς ἐξ αὐτῶν, ὁ ὁποῖος ἔφορει λαμπροτάτην στολὴν μοῦ ἔρριψε μιὰ ματιά, καὶ ἐχαμογέλασε κλίνων ἐλαρῶς πρὸς ἐμὲ τὸ κεφάλι του. Ἦτο σχεδὸν χαριεστισμός. Ἀπήντησα ὅσο καλλίτερα μπορεῦσα εἰς τὴν εὐγενῆ αὐτὴν πρόθεσιν καὶ λαβὼν θάρρος διηυθύνθην πρὸς τὸν συμπαθητικὸν ὅμιλον καθήσας πλησίον αὐτῶν ἐπί τινος καναπέ.

Μετ' ὀλίγον ὁ ὡραῖος ἀξιωματικὸς ἔμεινε μόνος καὶ ἦρθε χωρὶς πολλὰς διατυπώσεις νὰ καθήσῃ δίπλα μου.

— Ἔ, λοιπὸν, ἀγαπητὲ κ. Μπαρὲ, εἶσθε εὐχαριστημένος μὲ τὸ ταξεῖδί σας στὴν Ἑλλάδα ; Ἐδῶ θἄχετε πιένες σχεδὸν κάθε βράδυ, ἐπειδὴ ὁ κόσμος λατρεύει ὅ,τι προέρχεται ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἀ. Παρίσι. Μαγικὴ λέξις ἐδῶ πέρα. Κατοικοῦν ὅμως πάντα τί εἶνε παριζιάνικο καὶ τί εἶνε Παρίσι ; Δὲν θὰ μπορεῦσα νὰ τὸ ἐπιβεβαιώσω. Ὑπάρχει τόσος σνωπισμός.

Ἔπρεπε νὰ τοῦ ἀποδώσω τὸ κομπλιμάν του διὰ τὴν πρωτεύουσαν τῆς πατρίδος μου.

— Ἡμεῖς οἱ Γάλλοι λατρεύομεν τὴν Ἑλλάδα· ὅλο τὸ πρωΐ σήμερα ἐπεσκέφθην πολλὰ μέρη τῶν Ἀθηνῶν καὶ ξμειναν θαμβωμένος, καταγαγωμένος μὲ ὅ,τι εἶδα...

Φαντάζεσθε φυσικὰ πόσον εὐχάριστος ἐπεθύμουν νὰ εἶμαι εἰς τὸν ἀνώτερον αὐτὸν ἀξιωματικὸν, ὁ ὁποῖος μοῦ ἐπαινοῦσε τὴν πατρίδα μου καὶ προέβλεπε καλὰς εἰσπράξεις διὰ τὰς παραστάσεις, ποῦθὰ ἐδίδαμε. Δὲν ἐδίστασα λοιπὸν ν' ἀφήσω τὸν ἑαυτόν μου ν' ἀνάγῃ ἀπὸ ἐν θυσιασμὸν καὶ ἐξηκολούθησα·

— Ἄλλωστε ὑπάρχει κανεὶς Γάλλος, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ συνεκινεῖτο, δὲν θὰ συνεκλονίζετο εὐθὺς μόλις πατήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς Ἑλλάδος ; Ἡ Ἑλλὰς, τὸ λίκνον τοῦ πολιτισμοῦ, ἡ πατρὶς τῶν τεχνῶν, τῆς ὡμορφιᾶς... Τί θαυμάσιαι ἀναμνήσεις... Ἡ Ἀκρόπολις... ἡ ἐπ' αὐτῆς προσευχὴ τοῦ Ρενὰν.. ὁ Ὅμηρος... ὁ Σωκράτης... ὁ Περικλῆς... ὁ Παρθενὼν..

— Μάλιστα, μάλιστα, καταλαμβάνω... ἀπεκρίθη ὁ συνομιλητής μου· ἀλλὰ γιὰ τὴ χώρα, γιὰ τὸ ἔδαφος τί λέτε ;

— Θαυμαστὸν, ἐξαίσιον, μοναδικόν.

— Τὸ παραδέχομαι, ἀλλὰ ἡ γῆ, ἡ πρασινάδα...

— Θεέ μου· Ἡ πρασινάδα... ὡμορφη, θαυμαστὴ, ἔξοχη.

— Ὄχι δά, ἀνέκραξε· δὲν πιστεύω. Ἡ πρασινάδα οὔτε ὡμορφη εἶνε οὔτε πράσινη. Ψωρόχρωρα· Χαλίκια, σκόνη, καὶ λαχανικὰ ἀναιμικά. Ἀκοῦτε κ. Μπαρὲ· ξέρετε τὸ Σοασὸν ; Μάλιστα τὸ Σοασὸν στὴ Γαλλία ἐπὶ τοῦ Αἰν. Νὰ ἔδαφος, νὰ γῆ. Λαχανικὰ θαυμάσια. Κραμπιὰ τόσα δά.

— Τὸ Σοασὸν, ναί, τὸ παραδέχομαι ἀλλὰ ἡ Ἑλλὰς, τὸ λίκνον τῶν γραμμάτων..

— Καλὲ δὲν μὲ παρατᾶτε μὲ τὴν Ἑλλάδα σας· Σᾶς ἐπαναλαμβάνω ὅτι δὲν ὑπάρχουν εἰμὴ σκόνη, χαλίκια πέτρες, σκόνη καὶ χαλίκια.

Ὡρισμένος ὁ ὡραῖος αὐτὸς ἀξιωματικὸς δὲν μοῦ φαίνναν καθόλου πατριώτης, φοβούμενος ὅμως μήπως πέσω σὲ καμμιὰ παγίδα— ποιὸς ξέρει, μπορεῖ νἀθελε καὶ νὰ μὲ δοκιμάσῃ— ἀπεφάσισα νὰ τοῦ ἀπευθύνω τὴν ἑξῆς παράγραφον·

— Κύριε. Σᾶς τὸ λέγω καθαρὰ, ὅτι μὲ ἐκπλήσσει, μοῦ κάνει πόνο νὰ σᾶς ἀκούω νὰ ἐκφράζεσθε μὲ τόσον ὀλίγον ἐνθουσιασμὸν γιὰ τὴν πατρίδα σας. Ἐὰν δὲν ἀγαπᾶτε τὴν πατρίδα σας, κύριε...

— Ἀ. Παρντὸν, ἀνέκραξε· πλανᾶσθε κ. Μπαρὲ ἀγαπῶ καὶ λατρεύω τὴν πατρίδα μου, δὲν εἶμαι ὅμως Ἕλλην. Μὲ τὴν συγκατάθεσιν τῆς κυβερνήσεως τῆς πατρίδος μου, ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων μὲ παρέλαβεν εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν τῆς Αὐλῆς Του. Εἶμαι ὅμως Γάλλος ἀξιωματικὸς καὶ τὸ σύνταγμά μου εὑρίσκεται εἰς τὸ Σοασὸν, ὅπου εἶνε ἡ ἕδρα του...

Ἀφοῦ πλωνόταν μπροστά μου ἔννοιωθα μέσα μου ν' ἀνεβρύζῃ μιὰ προσευχὴ πρὸς τὴ Σοφία ποῦ τὰ πάντα ἔχτισε μὲ τόση ζηλευτὴ ἁρμονία.

Μ' αὐτὲς τὶς ἰδέες, εἶχα ξεχάσει πῶς βρισκόμουνα στὸ πλάνο κόσμο, γιατὶ ἡ φαντασία μου γοργὴ εἶχε πετάξῃ σ' ἄλλους κόσμους ἰδεώδεις καὶ αἰθέριους. Μιὰ ματιὰ ὅμως ποῦ ἔρριξα σ' ἕνα κομμὴ τῆρι, ποῦ ἀπὸ μακρυὰ μᾶς ἔδειχνε προκλητικὰ τοὺς ἄσπρους του σταυροὺς, κλεισμένο μέσα σὲ μαῦρα κυπαρίσσια, μοῦ ἔφερε ἀμέσως στὴ μνήμη τὴς ζοφερὲς σκέψεις γιὰ τὸ κατασκότεινο πέπλο τοῦ μέλλοντος — ποῦ προσπαθούσαμε προηγουμένως νὰ τὸ ἀνασύρωμε λίγο ... Πῆρα τὸ φίλο μου καὶ σιωπηλοὶ μὲ τὸ κεφάλι γερμένο ἀπὸ τὴς σκέψεις γυρίσαμε πίσω στὴ πόλι καὶ πήγαμε ν' ἀναπαυθοῦμε.

Σπάρτη.

ΙΩΑΝ. Δ. ΠΑΠΑΣΤΑΘΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΙΟΧΑΣΜΟΙ

Χαριωμένο στὸ φίλο μου Λεωνίδα Κ. Μαυρομιχάλη.

Βαρυστημένος ἀπὸ τὴ μελέτη καὶ τὴ ζάλη τῶν μαθημάτων μιὰ βραδυὰ βγῆκα παζὶ μ' ἕνα μου φίλο νὰ περπατήσωμε λίγο, καὶ ν' ἀναπνεύσωμε τὴ βραδυνὴ αὔρα. Σιγοκουβεντιάζοντας πήραμε ἕνα δρόμο ἀνάμεσα σὲ μιὰ μακρυνὴ δενδροστοιχία ποῦ μᾶς ἔβγαζε σὲ δάσος λίγο μακρυὰ ἀπ' τὴ πόλι. Γύρω μας βασίλευε ἕνα πηχτὸ καὶ τρομαχτικὸ σκοτάδι ποῦ πήγαινε στὴ ψυχή μας. Ὁ οὐρανὸς ἦταν κατάμαυρος· ἀμυδρὰ διεκρίνοντο τὰ ἀστέρια μὲ τὸ τρεμουλιασμένο τους φεγγοβόλημα. Τὴ μονοτονία τοῦ ρυθμικοῦ μας βήματος ἐτάραζαν ἡ ἀπαίσιες κραυγὲς τοῦ γκιόνη καὶ τοῦ νυχτοπουλιοῦ ποῦ μᾶς ἔφεραν ἀνατριχίλα. Εἴμαστε ἀπορροφημένοι σὲ μιὰ συζήτησι γιὰ τὸ μέλλον μας καὶ μόλις ἀντελήφθημεν ἕνα ἐρωτικὸ ζευγάρι ποῦ κάτω ἀπὸ ἕνα γέρικο δέντρο ὁρκιζόταν νε ὅρκους ἀγάπης καὶ δοκίμαζε ἡδονικὰ ἐρωτικὲς ἀνατριχίλες στὰ τελευταῖα φιλήματα τοῦ ἀποχωρισμοῦ του.

Σὲ λίγο ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ ἀντικρινοῦ βουνοῦ ἄρχιζαν νὰ βγαίνουν φλόγες ροδινὲς καὶ μερικὰ ἐλαφρὰ σύννεφα κοκκινίζαν σὰν κομμάτια χρυσοῦ. Λίγο - λίγο ἡ κοκκινίλα δυναμώνει καὶ σιγὰ προβάλλει τὸ φεγγάρι μοιάζοντας μ' Ἕνα μεγάλο πορφυρὸ χρυσὸ δίσκο. Στὸ ἀντικρισμά του ἡ ψυχή μου γέμισε ἀπὸ μιὰ ἄπειρη ἔκστασι· φαντάστηκα πῶς ἔβλεπα μιὰ νεράϊδα τοῦ παραμυθιοῦ βγαλμένη ἀπὸ τ' ἀνήλιαστα καὶ μυχλιασμένα της παλάτια, ἡ ὁποία ἔρχεται ν' ἀπολαύσῃ λίγο τὴν ἡσυχασμένην φύσι. Ποτὲ ὡς τώρα στὴ ζωή μου δὲν εἶχα θαυμάσει τόσο τὸ φεγγάρι στὴν ἀνατολή του. Ἡ πρῶτες του ἀχτίδες ἔπεσαν ἁπαλὰ στὰ πρόσωπά μας καὶ τὰ χάιδεψαν μὲ τὸ χρυσοκίτρινο χρῶμά τους. Πειὸ κάτω ἕνα ποταμάκι μὲ τὰ ἀργοκύλητα νερά του μᾶς φαινόταν σὰν ἀσημένιο ἀπὸ τὴν ἀντανάκλασι τοῦ φεγγαριοῦ. Ὅλη ἡ πλάσι ἦτανε φωτολουσμένη. Τὰ δέντρα μαγεμένα ἀπὸ τὸ περιβάλλον ἐκίνοιν τὰ φύλλα τον ἀρμονικὰ καὶ ὁ ἐλαφρὸς των ψίθυρος ἔμοιαζε μὲ ἐρωτικὴ ἐξομολόγησι. Ἐλαμπύριζαν σὰν νὰ ἦσαν ἀσημένια ἀπὸ τὴς χρυσοκίτρινες ἀχτίδες ποῦ δεχούνταν. Γοητευμένος ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον ποῦ ἀ-

ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Ο ΑΤΛΑΣ
ΔΟΥΚΑ ΣΑΧΙΝΗ

— Ἀφότου καπνίζω σιγαρέτα «Ἄτλας» εἶμαι τὴν ὑγεία μου καὶ τὴν ὠμορφιά μου.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ - ΑΣΤΕΙΑ - ΜΙΚΡΑ

ΦΑΙΔΡΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΑΛΛΗΓΟΡΙΚΑ ΤΟΥ ΔΙΑΚΟΥ

Μίαν φορὰν ἕνας δεσπότης ἐκάλεσε εἰς γεῦμα πολλοὺς συναδέλφους του. Κατὰ τὸ γεῦμα εἰς τὰ γένεια ἑνὸς ἐκ τούτων ἔπεσε κόκκος ὀρύζης. Ὁ ὀπισθεν αὐτοῦ καθήμενος διάκος διὰ νὰ μὴν ἐννοηθῇ ἀπὸ τοὺς ἄλλους εἶπεν εἰς τὸν δεσπότην του ἀλληγορικῶς.

— Δέσποτα, δέσποτα, πέρδικα (ὄρυζα) πετᾷ εἰς τὰ δάση σου (γένεια) πέντ' ἀητοὶ (δάκτυλοι) τὴν κυνηγοῦν.

Ὁ δεσπότης τὸ ἐννόησε καὶ ἐκαθάρισε τὰ γένεια του· Τοῦτο ἀντελήφθη ὁ παρακαθήμενος δεσπότης καὶ τὸ ἐσπέρας ἀνέφερε τοῦτο εἰς τὸν Διάκον του, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἦτο καὶ αὐτὸς πρόθυμος νὰ μάθῃ νὰ ὁμιλῇ ἀλληγορικῶς ἐὰν ἀνελάμβανεν ἐκεῖνος νὰ τὸν διδάξῃ.

Ἀμέσως λοιπὸν ὁ δεσπότης ἤρχισε τὸ μάθημά του. Εἰς τὸ ἑξῆς, λέγει, ἡ «ῥάβδος» θὰ λέγεται «ὀργὴ τῶν θεῶν», αἱ «ἐμβάδες» «καταχαμένα», τὸ «φῶς» «φωσφὸρτερον», τὸ «φυτίλι» «ἔντερον», ὁ τοῖχος «τύφλα» ὁ ποντικὸς «παντοζήμιος», τὸ «ἀποχωρητήριον» ἀνάθεμα». Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο μάθημα ἕκαστος ἐπῆγε νὰ κοιμηθῇ. Τὴν νύκτα ὁ δεσπότης ἐξύπνησε διὰ νὰ μεταβῇ «κάπου» καὶ ἐπειδὴ δὲν εἶχε φῶς εἶπεν εἰς τὸν διάκον του ν' ἀνάγῃ. Ὁ διάκος ἐρευνήσας ἀνεῦρε τὸν λύχνον. Ἀλλ' ὦ τοῦ θαύματος. Ἕνας ποντικὸς ἐλκυσθεὶς ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τοῦ ἐλαίου εἶχεν ἀφαιρέσει ὅλον τὸ φυτίλι. Τότε ὁ διάκος κατὰ τὸ μάθημα τῆς προτεραίας εἶπεν·

— Δέσποτα, Δέσποτα, ἦλθεν ὁ παντοζήμιος καὶ ἔλαβε τὸ ἔντερον μὲ ὅλον τὸ φωσφὸρτερον, θέσον λοιπὸν τὰ κατηραμμένα εἰς τοὺς πόδας σου, λάβε τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν εἰς τὰς χεῖράς σου καὶ ὕπαγε τύφλα τύφλα σ' ἀνάθεμα.

ΑΤΥΧΕΣ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν κύριός τις ἡτοιμάζετο νὰ ἀνάψῃ εἰς τὸν δρόμον τὸ ποῦρον του, τὸν πλησιάζει γέρων, ἄπονοδος ἐχθρὸς τοῦ καπνοῦ καὶ τὸν ἐρωτᾷ·

— «Πόσα ποῦρα καπνίζετε τὴν ἡμέραν ;

— «Πέντε ἀπαντᾷ ὁ καπνίζων, κάμνων ὑπομονὴν ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἡλικίαν τοῦ ἐρωτήσαντος.

— Καὶ τί πληρώνετε διὰ κάθε ποῦρον ;

— 50 λεπτά.

— Καὶ δὲν ἠξεύρεις, φίλε μου, ἐξακολουθεῖ ὁ γέρων, ὅτι ἂν ἠδένασο νὰ ἐξοικονομῆς καθ' ἑκάστην αὐτὰς τὰς δυόμισι δραχμάς, ὅταν θὰ ἔφθανες εἰς τὴν ἡλικίαν μου θὰ εἶχες κτῆμά σου αὐτὸ τὸ ἀπέναντί μας θαμάσιον κτίριον ;

— Καὶ εἶνε δικό σας αὐτὸ τὸ κτίριο ; ἐρωτᾷ ὁ καπνιστής.

— Ὄχι.

— Τότε σᾶς πληροφορῶ ὅτι τὸ κτίριον αὐτὸ εἶνε κτῆμά μου, ἀπαντᾷ ὁ καπνίζων.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

«ΑΠΕΛΠΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΙΣΣΑ»

ΑΝΑΛΟΓΟΙ ΣΤΙΓΜΑΙ

Πίφ. Λένε πῶς ὅταν ἕνας ἄνθρωπος εἶνε κρεμασμένος νὰ πνιγῇ ὅλη ἡ προηγήτερή του ζωὴ τοῦ περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό του.

Πάφ. Ναί. Αὐτὸ συμβαίνει ἐπίσης στὸν ἄνθρωπο ὅταν μαλώνει μὲ τὴ γυναῖκά του.

ΩΡΑΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὑπάρχουσι στιγμαὶ καθ' ἃς οἱανδήποτε θέσιν ἂν τηρῇ τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ διατελεῖ γονυκλινής. *Β. Οὐγγὼ*

***

Ἐὰν εἶσαι πολὺ πλούσιος, εἶσαι πένης διότι ὡς ὁ στενάζων ὄνος ὑπὸ τὸ βάρος χρυσίου, οὕτω καὶ σὺ δὲν θὰ πράττῃς ἄλλο παρὰ νὰ μεταφέρῃς τὰ βαρέα πλούτη σου μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ὁ θάνατος σὲ ἀπαλλάξῃ ὅλων ὁμοῦ τῶν φορτίων. *Σαίξπηρ*

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΩΤΑΤΗ ΠΕΡΙΠΤΩΣΙΣ

Πρό τινων ἐτῶν αἱ Ἀγγλικαὶ ἐφημερίδες ἀνέφερον μίαν ἱστορίαν λίαν παράδοξον. Εἰς δίκην τινὰ περὶ μιᾶς διαθήκης ὁ δικαστὴς ἐρωτᾷ ἕνα μάρτυρα·

— Ἔχετε ἀδελφούς ;

— Ναί, ἀπαντᾷ ὁ μάρτυς, εἶχον ἕνα ἀδελφὸν ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ 150 ἐτῶν.

— Μᾶς περιπέζετε ; ἐρωτᾷ ὁ δικαστής·

— Διόλου. Νυμφευθεὶς ὁ ὀπατήρ μου εἰς ἡλικίαν 19 ἐτῶν, ἀπέκτησεν ἕνα υἱόν, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε κατὰ τὸ ἔτος τοῦ γάμου του. Ἔμεινε χεῖρος 75 ἔτη καὶ ἀπέκτησεν ἐκ δευτέρου γάμου ἐμέ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχω ἡλικίαν 94 ἐτῶν, 56-94—150 ἔτη ἀφ' ἑαυτοῦ ἀπέθανεν ὁ ἀδελφός μου. *Κ. Μ. Α*

Μιτυλήνη

ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΞΥΠΝΟΣ

Τὸν ἐκύτταξε μὲ δισταγμὸ ὅταν τῆς ἔκαμε τὴν πρότασι.

— Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον θὰ πανδρευθῶ, τοῦ εἶπε πρέπει νὰ εἶνε γενναῖος καὶ ἔξυπνος.

— Νομίζω, δεσποινίς, ὅτι ἔχω καὶ τὰ δύο ἐγώ.

— Παραδέχομαι ὅτι εἶσθε γενναῖος γιατὶ μοῦ ἐσώσατε τὴ ζωὴ χθὲς ὅταν ἀνετράπη ἡ βάρκα μας. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν ἦταν καὶ ἔξυπνο αὐτὸ ποῦ ἐκάμαστε.

— Πῶς δὲν ἦταν ; Ἀναποδογύρισσα ἐγὼ τὴ βάρκα ἐπίτηδες.

ΤΙ ΕΚΑΠΝΙΖΕ

— Μήπως ἔχεις ἕνα σιγαρέττο πάνω σου ;

— Ὄχι. Ἔπαυσα ν' ἀγοράζω σιγαρέττα.

— Μπᾶ ; Οἰκονομία, ἔ ;

— Ὄχι, ἀκριβῶς. Ἀλλὰ θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ κόψῃς τὸ κάπνισμα.

ΚΑΘΟΛΟΥ ΑΠΙΘΑΝΟΝ

— Διατί μειδιᾶτε ; ἠρώτησεν ὁ ἐπισκέπτης τὴν ἀριστοκράτιδα μὲν, ἀλλ' εἰς ἄκρον φίλαυτον οἰκοδέσποινα.

— Ἀναγινώσκω περιέργον τι ἀνέκδοτον εἰς τὴν γαλλικὴν αὐτὴν ἐφημερίδα· πλησιάσατε καὶ θὰ μὲ μιμηθῆτε.

Ἀληθῶς ὁ νέος, ἅμα ἔρριψε τὸ ἐλέμμα ἐπὶ τῆς ἐφημερίδος, κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικοῦ γέλωτος, ὄχι διότι ἠδυνήθη νὰ ἀνεύρῃ τὸ ἀνέκδοτον τῆς κυρίας, ἀλλὰ διότι ἡ ἐφημερὶς ἐκρατεῖτο ἀνεστρόφως.

ΔΙΑ ΤΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ

Τὸ συμβούλιο τῆς σιδηροδρομικῆς ἑταιρείας συνῆλθε ν' ἀποφασίσῃ τί θ' ἀπογίνετο μὲ τὸν μπάρμπα Θωμᾶ, ἕναν γέρο, ὑπάλληλο, ὁ ὁποῖος εἶχε κουφαθῆ τὲ κάποιο τυχαῖο συμβάν.

— Λοιπὸν εἶπε ὁ διευθυντὴς, ὁ μπάρμπα Θωμᾶς εἶνε ὁ παλαιότερός μας ὑπάλληλος καὶ πρέπει νὰ τὸν τοποθετήσουμε κάπου. Τί λέτε σεῖς ;

— Καὶ βέβαια ἀπεκρίθη ὁ πρόεδρος τοῦ συμβουλίου. Νὰ τὸν τοποθετήσωμε εἰς τὸ Τμῆμα τῶν Παραπόνων.

ΕΞΥΠΝΟΣ ΑΛΗΤΗΣ

Μία φιλεύσπλαγχνος κυρία ἐρώτησ' ἕναν ἀλήτη ἂν δέχεται νὰ τοῦ μπαλώσῃ τὰ ροῦχα.

— Μάλιστα, κυρία, τῆς εἶπε. Ἔχω ἕνα κουμπὶ στὴν τσέπη μου κι' ἂν θέλετε νὰ μοῦ ράψετε πάνω ἕνα πουκάμισο θὰ μὲ ὑποχρεώσετε πολύ...

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

Ὁ γηραιὸς κύριος·— Ἔτσι χορεύει πάντα ἐτοῦτο τὸ τράμ ;

Ὁ ὁδηγός·— Ὄχι, κύριε. Μόνον ὅταν περπατεῖ.

ΤΟΝ ΚΑΚΟΣΥΝΗΘΙΣΕ

— Θυμᾶστε, κυρία μου, ποῦ ἐσώσατε προχθὲς ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο, ὁ ὁποῖος ἔπεσε στὸ ποτάμι γιὰ νὰ πνιγῇ, στέλλοντάς του λίγο οὖζο ;

— Ναί.

— Ξανάπεσε σήμερα καὶ μᾶς ἔστειλε νὰ σᾶς τὸ εἰποῦμε γιατὶ ἴσως... πρέπει νὰ τὸ μάθετε.

Ἐκεῖνος (μὲ ἀνησυχία, ἀφοῦ τῆς ἔκαμε τὴν πρότασιν)·— Γιατί κλαῖς ἀγάπη μου ; Μή πως σὲ προσέβαλα μὲ τὴν πρότασί μου ;

Ἐκείνη (κλαίοντας σιγά)· Ὤ, ὄχι, ἀγάπη μου. Ἡ μαμὰ μοῦ ἔλεγε πάντα, Λιλή, εἶσαι τόσο ἀθεῖα ποῦ οὔτε ἕνα γαΐδαρο δὲ θὰ μπορεῦσες νὰ κάμῃς νὰ σ' ἀγαπήσῃ. Κι' ὅμως τώρα κατώρθωσα νὰ κάμω ἕναν νὰ μ' ἀγαπήσῃ.

ΠΟΛΛΕΣ ΤΣΕΠΕΣ

Λέγεται ὅτι εἰς ἕνα βουλευτὴν μίαν ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκ τριῶν διαφόρων θυλακίων ἐξῆγε σημειώσεις ρουσφετίων, ὁ ἀείμνηστος Δηλιγιάννης εἶπε μειδιῶν.

— Κύριέ μου, θὰ ἦτο καλὸν, ἐὰν ἠθέλατε συστήσει εἰς τὸν ράπτην σας νὰ φτειάνῃ μιὰ καὶ μόνο τσέπη στὰ ροῦχά σας.

ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ ΛΕΕΙ

Περίφημός τις λαίμαργος εἶχε τὴν ὅρασιν ἀσθενῆ· μίαν ἡμέραν δὲ ἐν μεγάλῳ συμποσίῳ εὑρισκόμενος ἠρώτησε χαμηλοφώνως τὸν ὑπηρέτη του·

— Ἔφαγα ἀπ' ὅλα ;

Κέρκυρα.

Ε Ε ; ;

— Τί θἄλεγες ἂν σὲ φιλοῦσα, Λιλίτσα ;

— Τί ἀνόητος ἐρώτησις γιὰ ἕνα κορίτσι.

— Γιατί ;

— Δὲν ἐρωτοῦν. Δοκίμασε καὶ θὰ μάθῃς.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ

Ὁ μικρὸς Γιαννάκης, ἕνα παιδάκι ὀκτὼ ἐτῶν, ἐπῆγε μὲ τὴν δασκάλα του στὸ δικαστήριο ν' ἀκούσῃ τὸν πατέρα του, ἕναν μεγάλο δικηγόρο, ποῦ θὰ ἀπήγγελλε μίαν ἀπ' τὶς καλλίτερες δημηγορίες του. Μόλις ἐπέστρεψε σπίτι εἶπε στὴν μητέρα του·

— Μαμά, ἄκουσα σήμερα τὸ μπαμπὰ ποῦ ἔκαμε τὸν καλλίτερό του λόγο. Καὶ ξέρεις ; Ὁ μπαμπᾶς ἔκλαιε σχεδὸν καὶ ὅλοι οἱ δικασταὶ ἔκλαιαν.

— Κι' ἐσύ ; τὸν ἠρώτησεν ἡ μητέρα του.

— Ὤ, ὄχι. Ἐμένα δὲν μπορεῖ ὁ μπαμπᾶς νὰ μὲ κάμῃ νὰ κλάψω...

ΑΝΑΠΟΔΙΕΣ

Ὁ ἄνδρας πληρώνει πέντε δραχμὲς γιὰ κάτι χρήσιμο, ποῦ ἀξίζει ὅμως μιὰ δραχμὴ ἐνῷ ἡ γυναῖκα πληρώνει εἴκοσι δραχμὲς γιὰ κάτι ἄχρηστο, ποῦ ἴσως δὲν ἀξίζει τίποτα.

Η ΛΙΛΙΤΣΑ ΚΑΙ Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ

— Οὔ, οὔ, οὔ. Ἴ, ἴ, ἴ.

Μόλις ὁ παιδικὸς θρῆνος τῆς Λιλίτσας ξέσπασε καὶ ἀντήχησε εἰς ὅλον τὸ σπῆτι ἡ μαμμὰ πετάχθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, ἄφησε τὸ πλέξιμο διαστικὴ καὶ προσέδραμε πρὸς τὸ κοριτσάκι της. Τὴν ἀπάντησε εἰς τὸν διάδρομον κλαίουσαν καὶ βδυροφέννην ἀπαρηγόρητα καὶ κρατοῦσαν στὸ χέρι της τὴν κοῦκλά ης μὲ σπασμένο κεφάλι.

— Τί σοῦ συνέβηκε πουλάκι μου ; ἐρώτησε ἡ μαμά.

— Ἴ, ἴ, ἴ, ἔσκουζεν ἡ Λιλίτσα. Ὁ Ντίνος μοῦσπασε τὸ κεφάλι τῆς κούκλας μου.

— Τὸ παληόπαιδο. Θὰ τὸν δείρω. Καὶ πῶς σοῦ τὴν ἔσπασε, Λιλίτσα μου ;

— Μὲ... τὸ.. κεφάλι του.. τοῦδωσα.. μιὰ.. μὲ τὴν κοῦκλα στὸ κεφάλι.

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΗΣ ΜΑΜΜΑΣ

Ἡ μητέρα·— Ἐλπίζω, Κατίνα μου, ὅτι δὲ θ' ἀναφέρῃς καθόλου τὴν ἱστορία τῆς Κούλας, τώρα ποῦ θὰ πᾶμε στὴς κυρίας Κολοκύθη τὸ σπῆτι.

Ἡ θυγατέρα·— Ὄχι, μανοῦλα, ὄχι. Δὲν μ' ἀρέσει, μητέρα μου, καθὼς ξέρεις, ν' ἀναφέρω ξένες δουλειές.

Ἡ μητέρα·— Πολὺ σωστά, Κατίνα μου. Τὸ ξέρω, εἶσαι τόσο καλή.... Ἐκτὸς αὐτοῦ πρέπει νὰ τὰ πῶ ἐγὼ ὅλα τῆς Κας Κολοκύθα...

ΦΥΣΙΚΑ

— Ἂν ἐπεινοῦσες πολὺ καὶ ζητοῦσες τοῦ πατέρα σου λίγο ψωμὶ θὰ σοῦ ἔδινε ;

— Ὄχι.

— Ἀκόμα καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴν πεῖνα ;

— Οὔτε καὶ τότε. Θὰ μοῦ ἔλεγε· «Παιδί μου, νὰ τὸ μαχαῖρι καὶ κόψε».

ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΑΝΤΟΤΕ

— Ἄ, μπορεῖ ὁ Γιάγκος νὰ εἶνε γαϊδαρος καὶ ὅ,τι ἄλλο θέλετε, ἀλλὰ δὲ θὰ τὸν ἀκούσετε ποτὲ νὰ πῇ κακὸ λόγο γιὰ τὴ συζυγό του.

— Δὲν ξέρω, νὰ σᾶς πῶ. Λέει ὅμως, ὅτι ἡ γυναῖκα του τὸν ἔκαμε ἔτσι.

ΕΥΛΟΓΟΣ ΑΝΗΣΥΧΙΑ

— Τί τρέχει ; Φαίνεσαι πολὺ ἀνήσυχος, Νίκο.

— Ναί· Ἔστειλα δυὸ γράμματα— ἕνα εἰς τὸν ἀδελφόν μου μὲ τὴν παρακάλεσι νὰ μοῦ γράψῃ ἂν μὲ θεωροῦσε τρελλὸν κι' ἕνα στὴν Δ)δα Οὐρανία ρωτῶντας την ἂν μὲ θέλῃ· Ὅταν ὀγῆκα, κάποιος ἐτηλεφώνησε σπῆτί μου «ναὶ», ἀλλὰ δὲν ξέρω ποιὸς ἀπ' τοὺς δύο ἦταν.

ΑΦΕΛΕΙΑ

Ἐκείνη·— Δὲν καταλαβαίνω, Γιάννη μου, πῶς ἐνῷ εἶσαι τόσο ἀνδροπρεπὴς, καμμιὰ φορὰ γυναικοφέρνεις.

Ἐκεῖνος·— Εἶνε ἠκληρονομικότης, ἀγάπη μου. Οἱ μισοὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους μου ἦσαν ἀρσενικοὶ καὶ οἱ ἄλλοι μισοὶ θηλυκοί.

ΕΔΩ ΕΙΜΑΣΤΕ

Ἐκείνη·— Μιὰ γυναῖκα κατωρθώνει πάντα ν' ἀποκτᾷ ἐκεῖνο ποῦ θέλει.

Ἐκεῖνος·— Καλὰ, ἀλλ' ἐκεῖνο ποῦ μὲ ἀνησυχεῖ εἶνε ὅτι ὅταν τὸ ἀποκτήσει ἀρχίζει νὰ ἐπιθυμεῖ ἄλλο.

ΖΗΛΕΥΤΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

— Πῶς εἶσαι ἔτσι ; Τί ἔπαθες;

— Πάντα τὰ εἶχα καλὰ μὲ τὴ γυναῖκά μου. Κάτι τῆς εἶπα προχθὲς καὶ τὴν ἐπείραξε τόσο ποῦ δὲν μοῦ ξαναμίλησε πλέον.

— Ὤ, πές μου σὲ παρακαλῶ τί τῆς εἶπες, πές μου. Πρέπει νὰ ξέρω κι' ἐγὼ... Εἶμαι πανδρεμένος...

ΔΙΛΗΜΜΑ

Ἄνθρωπός τις ἠγάπα πολὺ, μὰ πάρα πολὺ τὸ κρασί, ἀλλ' εὕρισκεν εἰς αὐτὸ δύο κακὰς ἰδιότητας.

«Ἐὰν βάλω νερὸν μέσα, ἔλεγε, τὸ χαλάω· ἂν δὲν βάλω, μὲ χαλᾷ αὐτό».

Η ΛΥΠΗ ΤΟΥ

Φιλάργυρός τις ἀσθενὴς, ἀκούσας ὅτι ἡ ζωή του μόνον ὀλίγας τινας ἡμέρας ἔμελλε νὰ παραταθῇ·

— Πόσον λυποῦμαι, ἀνέκραξε, διὰ τὸ ἐνοίκιον τὸ ὁποῖον εἶνε προπληρωμένον διὰ δύο ὁλοκλήρους μῆνας.

ΜΠΡΑΒΟ

Ἔλεγον πρὸς εὐειδῆ νεάνιδα·

— Θὰ κάμῃς καλὰ, νὰ ὑπανδρευθῇς, νὰ μὴ ὑπανδρευθῇς ὅμως θὰ κάμῃς καλλίτερα.

— Πρῶτον ἂς κάμωμεν καλὰ, ἀπήντησεν ἐκείνη, καὶ ἔπειτα βλέπομεν διὰ καλλίτερα.

ΚΑΙΒΕΒΑΙΑ

— Θυρωρὲ, ἠρώτα κυρία τις γιὰ νὰ πειράξῃ τὸν ὑπάλληλον· πότε ἀναχωρεῖ ὁ σιδηρόδρομος τῶν ἐννέα ;

— Ἐξήκοντα λεπτὰ μετὰ τὰς ὀκτὼ, ἀπήντησεν ὁ εὐφυὴς ὑπηρέτης.

ΑΥΤΟΣΥΣΤΑΤΟΣ

Ὁ παντοπώλης. - Ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ἕνα παιδὶ καὶ ἠμπορεῦσα νὰ σὲ πάρω, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρω ἂν βαστοῦν τὰ χέρια σου καὶ γιὰ βαρειὲς δουλειές.

Ὁ ὑποψήφιος ὑπηρέτης. - Ὤ, ὅσο γι' αὐτὸ, ἀφεντικὸ, ἔννοιά σου. Τοῦ ἄλλου μου ἀφεντικοῦ μὲ μιὰ γροθιὰ τοῦ ἔσπασα τρία πλευρά.

ΤΟ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ ;

Ὁ μάγειρος τοῦ κ. Χαμενοπούλου, ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἑτοιμάζει τὸ μεσημβρινὸν πρόγευμα ἐνωρίτερον, καὶ ὁ αὐθέντης πρὸς αὐτὸν ὀργίλως·

— Μὰ ξεύρεις ποῦ θὰ καταντήσωμεν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, Νικόλα ; Ἀντὶ νὰ τρώγωμεν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, θὰ τρώγωμεν τὴν προηγουμένην.

ΕΠΡΕΠΕ Ν' ΑΠΟΖΗΜΙΩΘΗ

Ἡ σύζυγος (ἀναγινώσκουσα)· «Μία κυρία ἐπανεῦρε τὴν φωνήν της κατόπιν τυχαίου συμβάντος ποῦ σιδηροδρόμου...»
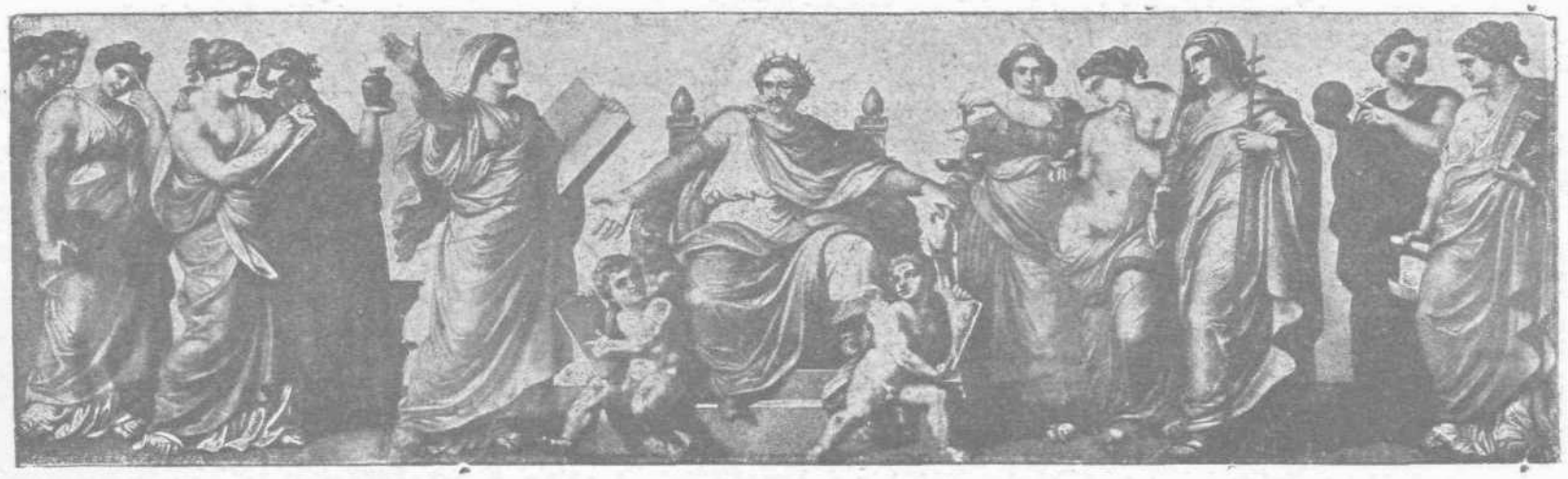
Ὁ σύζυγος· (διακόπτων)·— Πόση ἀποζημίωσι ἐζήτησε ὁ σύζυγός της ἀπὸ τὴν Ἑταιρία ;